

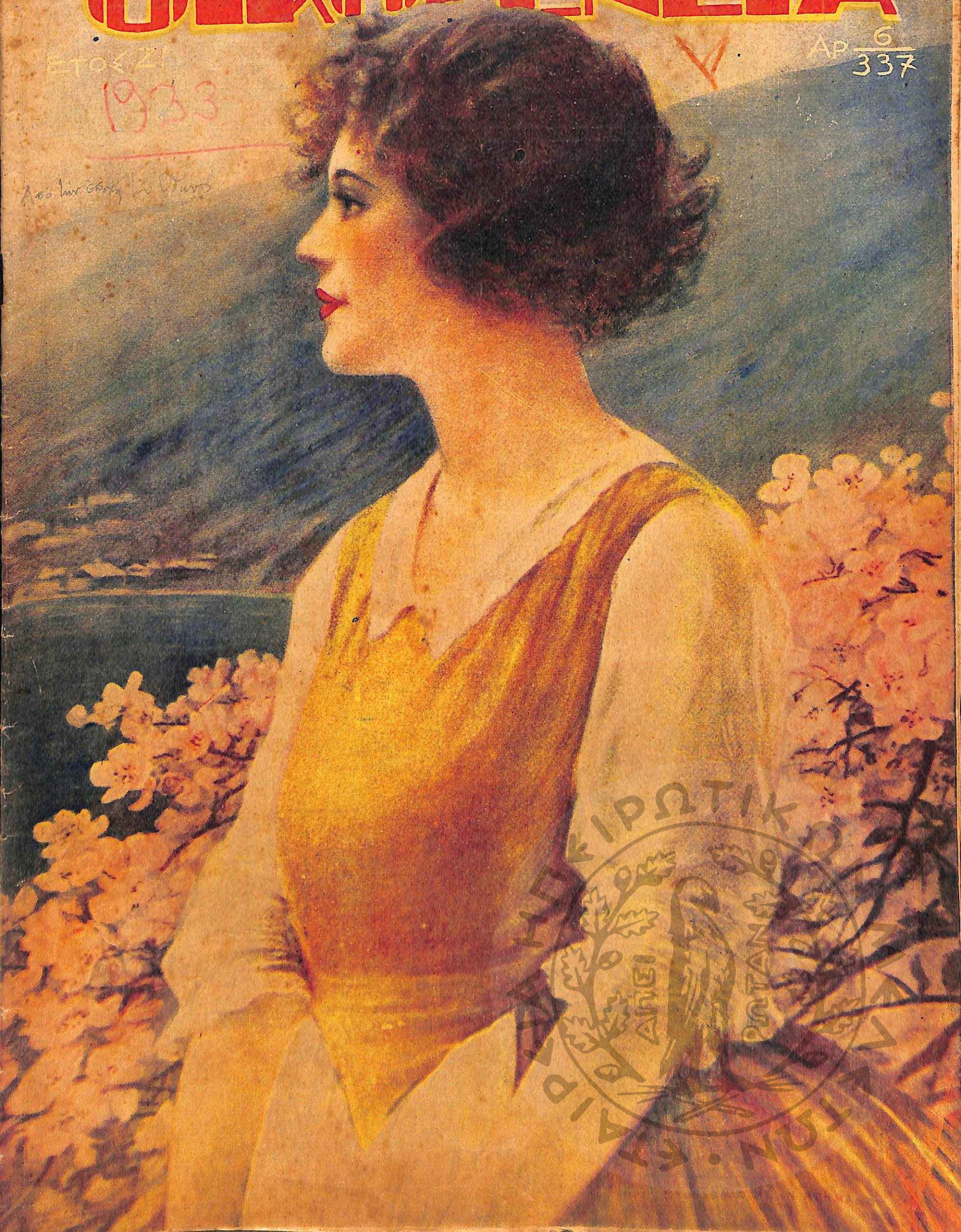
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 21

1933

AP 6
337

Από την Εξοχή της Πύρας

Chlorodont

Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἥτις χρησιμοποιεῖται παγκοσμίως διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ στόματος καὶ τὴν ἀπόκτησιν ὀραίων, ὑγιῶν καὶ λευκῶν ὀδόντων. Ἐν Γερμανίᾳ μόνον, τὴν μεταχειρίζονται καθημερινῶς 6.000.000 ἄνθρωποι.

— Πῶς θα ἐφοδιασούμεε γύρα τὴν μαινούργια μας μουζίνα, γυναιίκα

— Ἀγνούσολα: Θοί πᾶς εἰσοῦ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (πραξιλέγους 39) καὶ δά παρνε ἀπὸ 'μετ' ὅρα τὰ χρεῶδη τῆς μουζίνας μας

Κάθε κορφή κυρία δὲν πρέπει νὰ διασῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μοδίστας

ΔΟΥΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εἶρε δλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς φθινοπωρινῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικο γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρον.

PAR LA FEMME
ÉLÉGANTE
MAISON

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4^α
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΓΑΜΕΙΟΥ

TOUJOURS
CHOISI

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ**
Ε. Αρβανιτίου

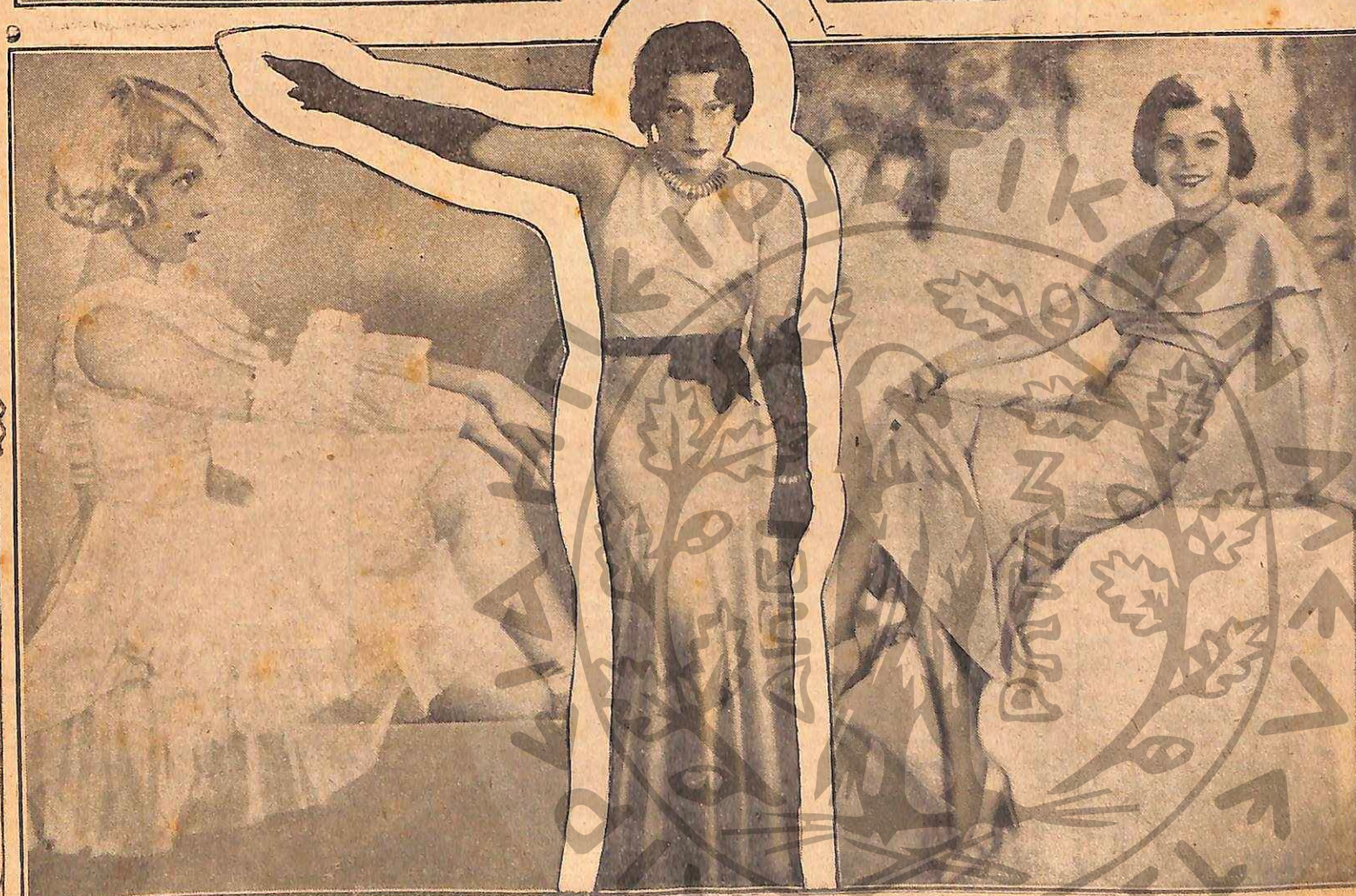
ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΡΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ - ΝΤΙΑΓΟ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛ-
ΛΟΜΕΤΑΞΑ

Καὶ ὅτι νέον καὶ μεδέρνο παράγεται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν, λανθάνεται κατὰ πρότερον εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξευτῶν.

Ἐργοδ. Α.Ρ. ΤΗΛΕΦ. 99-900

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐπάνω ἀριστερά: Ἡ Πολωνὴ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Καρόλτα Βογιόφσκι. Μέσῳ: Ἡ συμπαθεστάτη πρωταγωνίστρια τῆς «Οὔφα» Μαρία Ντομενὺ. Δεξιά: Ἡ ὁμοιωτάτη ἡθοποιὸς τῆς «Μετσο» Λυδία ντε Μπαρρό. Κάτω ἀριστερά: Ἡ γοητευτικὴ Βιεννέζα χορεύτρια Καρόλινα Ζαννέτ. Μέσῳ: Ἡ Οὐγγαρέζα τραγουδίστρια Λιλὴ Ντομενὺ, καὶ δεξιά: Ἡ χαριτωμένη Γερμανὴ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Μάρδα Σνάιντερ.

ΤΑ ΔΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ρογήςος έπηρεε ένα ζευγάρι σπαθιά από μια διτοίνα και πρόσφερε το ένα στον Όσμανο.

—Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε αρχιεπίσκοπε, είπε ο τελευταίος, γιατί χρησιμοποίησα πρό όλιγου τη λέξη μάθημα... Θέλω απλώς να σας δώσω μερικές συμβουλές που θα σας χρησιμεύσουν στην αριστη σας μοναρχία.

Και άρχισε να του διδάσκει διάφορα «κρίματα», που δεν μπορούσε να τα ξέρει ένας ευπατριδής, ο οποίος ήξερε τη μοναρχία με τους ακαδημαϊκούς της κανόνες.

—Έπειτ' από λίγη ώρα, το μάθημα τελείωσε.

—Θυμηθήτε τα όλ' αυτά αύριο, έ-ξοχώτατε, είπε τότε ο Όσμανο.

Και πριν ο Ρογήςος προστάξει να τον συγκαλέσει, τυλίχτηκε στο μανδύα του, σκεπάζοντας μ' αυτόν και το πρόσωπό του, και βγήκε έξω.

Κατέβηκε από μια μικρή σκάλα υπηρεσιών και βγήκε στους κήπους του μεγάρου.

—Αν τον έβλεπε κανείς ν' ακολουθούσε το δρόμο του χωρίς κανένα διαταγ-μολό και να διευθύνεται ανάμεσα από τα στέφανα, ως μια πόρτα που έβγα-ζε σε κάποιο γειτονικό δρομάκι, θα υπέθετε κανείς ότι ο Όσμανο είχε κατοικήσει επί πολύν καιρό στο μέ-γαρο του λόβου Ασμπουρτον.

Ο Ίνδος ανέβηκε το δρόμο πεζός και στάθηκε μπροστά σ' ένα κομμη-ματωμένο.

—Ένας άντρας με πρόσωπο στενό-μαλλο, με μικρά μάτια πράσινα, με μαλλιά κίτρινα, ένας άντρας που θα μπορούσε να τον πάρει κανείς και γ' ε-δωμένον χρόνων και γ' πενήντης, βρισκόταν μόνος του μέσα και, υπό το φως μιας λάμπας, εξέταζε με το φακό, ένα μεγάλο διαμάντι.

Ο Όσμανο μπήκε μέσα.

—Καλημέρα, Ναθαναήλ, είπε.

—Καλημέρα, αφέντη, απάντησε ο κομμωματοπώλης, ο οποίος σκώπη-κε βιολιστικά και χαϊρέτησε με σεβα-σμό.

—Εί! Εί! Έκανε ο κομμωματοπώ-λης με ύφος κακομοιρικό. Οι κυριοί είναι άρχοντες κι' όλοι οι ευγενείς ά-γοράζουν με πίστωση.

—Ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του Όσμανο, ο οποίος είπε κωπικ-είρωνικά:

—Όστε νοσταλγείς την εποχή που γυρίζεις σαν ζητιάνος μαζί με τη νορίτσα σου;

—Όχι, αφέντη... Μά...

—Μήπως επιθυμείς τίποτ' άλλο;

Ο κομμωματοπώλης άναστενάζε κι' έφερε το χέρι του στα κίτρινα μαλλιά του.

—Άκου, αφέντη... είπε. Έβαι τη-μερη, πλούσιος και μ' αποκαλούν κύ-

ριο Ναθαναήλ στο Χρηματιστήριο... μά, αλλοίμονο, είμαι ιδιομόνυχος...

—Παντρεύσου...

—Όσο γι' αυτό, όχι... Παντρεύ-τηκα μια φορά και αγάπος ζευγα-ριμένος φοβάται το ζεστό νερό... Μά είνε μέρες, αφέντη, που μετανοιώνω τρομερά γιατί πούλησα την κόρη μου...

—Α! Α!... Όστε θα ήθελες να ξαναβρεις την κόρη σου;

—Αλλοίμονο! είπε άναστενάζον-τας ο κομμωματοπώλης. Κανείς δεν ξέρει τί άπόγινε... Ίσως και να πέ-θανε... Δεν φρόντισα καν να μάθω το όνομα του ευγενούς που την άγόρασε.

—Μπα! είπε ο Όσμανο. Μπορεί να την ξαναβρούμε. Το Λονδίνο είνε βέβαια μεγάλο, μα άμα ψάξει κανείς.

—Ένας μορφασιός που έδειχνε τη συγκίνησή του ζωγραφίστηκε στο πρό-σωπο του Ναθαναήλ.

—Αλήθεια, είπε.

—Ξέρεις καλά, του απάντησε ο

—Καλά, είπε ο Όσμανο, θα ψάξω να τη βρω, αλλά υπό ένα όρο...

—Λέγετε, αφέντη.

—Αν ποτέ σου πω: «Η κόρη σου είν' εκεί... σ' αυτό το σπίτι...», θα πιάς να τη ζητήσεις άμέσως.

—Ο! βέβαια!

—Και αν παραστή ανάγκη, θα διακυβίχης τα δικαιώματά σου δικα-στικώς...

—Θά το κάνω!

Ο Όσμανο άφησε το μπάγκο του κομμωματοπώλου, επάνω στον οποίο είχε άκουμπήσει και είπε:

—Και τώρα φεύγω... Ελπίζω πως θα ξαναβρούμε γρήγορα.

Και βγήκε έξω, ενώ ο Ναθαναήλ τον συνόδευε με σεβασμό ως την πόρτα.

Ο Όσμανο τότε άρχισε να περπα-τά με γρήγορο βήμα κι' έφτασε στην όχλη του Ταμείου.

—Έκεί έρι-ξε γύρω του ένα βλέμμα και βεβαιώ-θηκε ότι δεν τον είχε παρακολουθή-

λε, Βάλντεν!

XII

—Έπειτ' από μια ώρα, τα τελευ-ταία σπίτια του Λονδίνου είχαν εξα-φανιστεί μέσα στην πυκνή διήλξη πίσω απ' τη θάλασσα. Τότε το βλέμμα του Όσμανο, που είχε συνηθίσει πελά στο σκοτάδι, καρφώθηκε σ' ένα μικρό σπίτι άπομονωμένο στη δεξιά όχλη του Ταμείου: και περιστοιχισμένο από δέντρα.

Κανένα φως δεν φαινόταν στη σπι-τι αυτή και ο Όσμανο κατσούφισε.

—Θά τολμήσω τάχα ή μίς "Έλλεν να μ' ην έλθω στο ραντεβού; φιδύρισε.

Ο Όσμανο πήδησε γοργά έξω και είπε στο σύντροφό του:

—Απομακρύνσου λίγο. Θά ξαναγυ-ρίσεις μόλις σου σφουρίξω.

—Έκανε κατόπιν μερικά βήματα κάτω απ' τους τοίχους του σπιτιού που έμενε πάντα σιωπηλό και βοη-θούμενο από σκοτάδι και μουρμούρισε:

—Πρέπει ώστόσο ή μίς "Έλλεν να έρθει με το μέρος μας...

—Έβλεπε, ένα φως έλαμπε πίσω απ' ένα παράθυρο κι' ένα παντζούρι που ίσογειό μισάνοιξε. Ο Όσμανο πλησίασε κι' άκουσε μια φωνή να ρω-τά:

—Ποιός είνε;

—Αυτός που περιμένετε, απάντησε ο Όσμανο.

Η κομψή σιλουέτα της μίς "Έλ-λεν διαγράφτηκε τότε στο φως του παράθυρου.

—Έμπάτε, είπε άνοιγοντας όλο-κληρο το παράθυρο.

Τότε ο Όσμανο μ' ένα πήδημα δρασκελίστηκε το παράθυρο και βράδωσε μέσα σ' ένα γοητευτικό μπουντουάρ στρογγυλό με γυρίξο μεταξί, διακο-σμημένο με άνθοδοχεία γεμάτα λου-λούδια κι' επιπλωμένο μ' εξαιρετικό γούστο.

—Αγάματα άρχαία, πίνακες έλε-κτων ζωγράφων, ένα ποστέλ που εί-χε την υπογραφή "Έλλεν", και ένα πορτραίτο άνδρος διακοσμούσαν το έ-σωτερικό του. Το πορτραίτο, π' όποιο παρίστανε το σέρ Ροβέρτο Βάλντεν, έδειχνε ότι ή νέα κόρη βρισκόταν στο σπίτι της, δηλαδή στη θερμή της διαμονή.

Η άνατροχή μιας Αγγλίδος άρ-στοκρατίας δεν μοιάζει καθόλου με την άνατροχή των Γαλλίδων της σει-ράς της. Η Αγγλίδα έβλεπε μπροστά τον άπόλυτο έλευθερία. Κάνουν μα-κρινούς περιπάτους με όλογο, συνο-δεύμενες από ένα μόνο υπηρέτη.

Βγαίνουν στους δρόμους μαζί μ' ένα γκροβύ, ο οποίος τις άκολουθεί εξ ά-ποστάσεως είκοσι βήματων. Τάξει-δεύουν τέλος χωρίς κανένα συνοδό.

—Έτσι ή ή μίς "Έλλεν είχε τη μεγαλειότητα έλευθερίας. Συγχά, ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν, φεύγοντας για τη Σκωτία, την άφινε μόνη στο Λονδίνο υπό την έπίβλεψη μιας γοργής γκου-βερνάντας. Η μίς "Έλλεν έμενε τότε

στο περίτερο που περιγράφουμε.

—Ορθος μπροστά στη νέα, ο Ό-σμανο έμεινε άκίνητος. Το σοβαρό και σκοτεινό πρόσωπό του είχε κάτι το μοραίο.

—Κόρις, είπε τότε ή μίς "Έλλεν με άπόλυτη γαλήνη, αν και έχω με-γάλη εύχέρεια στη λύση των αινίγ-μάτων, εν τούτοις ψάχνω ακόμα να βρω τη σημασία των λόγων που μου άπευθύνετε στο Πικ-Γκούρντ;

—Και θέλετε να σας τους εξηγή-σω;... Δεν είν' έτσι;

—Ελπίζω πως δεν ό' άρχίσετε να μου κάνετε αυτή τη χάρη, απάντησε ή μίς "Έλλεν ξερά.

—Αγαπητή μου Τόβυ, απάντησε ο Όσμανο, παίρνοντας μια πολυβό-να, στην όποια κάθισε με γαλήνη, έρχομαι να σας προτείνω μια συνθή-κη συμμάχιας.

—Ακούγοντας το όνομα Τόβυ, ή μίς "Έλλεν πετάχτηκε επάνω άπότομα, με το βλέμμα φλογισμένο, με τα χεί-λη γλωμά, σαν να την είχε διακρίσει φιδί.

—Έξαι ή μίς "Έλλεν Βάλντεν κύριε, είπε, και σας άπαραισέω να με άποκαλέτε αλλοιώς.

—Ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του μισοκλεισμένου αυτού άνθρώπου.

—Έβτω, είπε. Σας έλεγα λοιπόν να σας προτείνω μια συνθήκη συμμά-χιας...

—Με ποιόν; τον διέκοψε ή μίς "Έλλεν, κυττάζοντάς τον περιφρανα.

—Με τους φτωχούς διαβόλους που δεν ζηλοφρονούν ούτε τον τίτλο σας, ούτε την περιουσία σας. Μίς "Έλλεν, με τους Ατσιγγάνους της φυλής του Άμρι...

—Με τους Άτσιγγάνους της φυ-λής του Άμρι; επανέλαβε ή νέα.

Και, γελώντας σπασμωδικά, επό-θησε:

—Τί παραμύθια της Χαλμάς είν' αυτά που μου λέτε, κύριε Όσμανο;

—Όχι, δεν είνε της Χαλμάς. Είνε ένα ινδικό παραμύθι, δεσποινίς. Λοιπόν ο βασιλιάς των φτωχών αυ-τών Άτσιγγάνων νοιώθει μεγάλη στοργή για σας, αγαπητή μίς "Έλ-λεν, και θέλει να γίνετε εδυστημέ-νη στην κανονικά σας οικογένεια.

—Αλήθεια; έκανε ή νέα ειρω-νικά.

—Ναι, απάντησε ο Όσμανο. Μα έπειδή φοβάται ότι είστε περισσό-τερο απ' όσα πρέπει φιλόδοξη, μου άνέ-θεσε να σας δώσω μια καλή συ-μβουλή, μια συμβουλή άδελφική...

—Επιτρέψατέ μου να υποθέσω μια στιγμή ότι ονομάζεστε Τόβυ και ότι είστε κόρη του Άτσιγγάνου Ναθα-νιήλ.

—Εξάκουσθε, είπε ή μίς "Έλ-λεν, καρφώνοντας επάνω του το βλέμμα της που πετούσε φλόγες. Βλέ-πετε πως έχω την υπομονή να σας άκούω.

—Λοιπόν, εξακούσθε ο Όσμα-νο, οι φίλοι σας...

—Δηλαδή ο βασιλιάς των Άτσιγ-γάνων και ή σπείρα του!... τον διέ-κοψε ή "Έλλεν.

Ο Όσμανο υποκλίθηκε κι' εξακο-λούθησε:

—Λοιπόν, οι πολυάριθμοι φίλοι σας θα έδωσαν με χαρά να πραγμα-τοποιείται ο γάμος που ο σέρ Ροβέρ-τος Βάλντεν όνειρεόσεται για σας...

—Με τον σέρ Λιονέλ;

—Ναι, της απάντησε ο Όσμανο, με τον σέρ Λιονέλ, ο οποίος σας ά-γαπάει ειλικρινά και βαθιά...

Η νεαρά κόρη έμεινε μια στιγμή σιωπηλή κι' έπειτα είπε:

—Κι' αν εγώ όνειρεύομαι ένα πιο λαμπρό γάμο, αν ήθελα να γίνω μια μέρα μαρκησία...

—Τού Ασμπουρτον;... τη συμ-πλήρωσε ο Όσμανο...

—Η μίς "Έλλεν έκανε μια άπότομη κίνησι: εκπλήξεως, μά, συνεχομένη άμέσως, απάντησε:

—Έβτω!... "Ας υποθέσουμε ότι το όνομα αυτό μου άρέσει...

—Αυτό θα ήταν πολύ δυσάρεστο, απάντησε ο Ναμπάμ. Γιατί το όνο-μα αυτό δεν άρέσει καθόλου στους πο-λυάριθμους φίλους σας, κι' αν πραγ-ματοποιήσαν ένας τέτοιος γάμος, θα γινόταν άρεσμή, να τα χαλάσετε μα-ζύ τους...

Μια άστραπή έλαμψε στα μάτια της νέας.

—Όστε, φώναξε συγκατώντας με δυσκολία την όσχη της, που έκανε τη φωνή της να τρέμει, οι πολυάριθμοι φίλοι μου θέλουν να έξουσιάζουν, συμ-φωνα με τις ιδιοτροπίες τους, το χεί- μου και την καρδιά μου;

—Όχι, απάντησε ο Όσμανο, σας άφίνουν κυρία της έλλογής σας...

Δεν θέλουν μόνο να παν-τρευτήτε το μαρκησία του Ασμπουρτον.

—Και αν εγώ επιμένω να τον παν-τρευτώ;

—Τότε, ά-πάντησε ο Όσμανο ση-κωνόμενος, ο βασιλιάς των Άτσιγγάνων κι' οι ύπηκοί του θα κη-ρύξουν ένα-ντίον της Άτσιγγάνας Τό-βυ ένα πόλε-μο άδυσώπητο, χωρίς όικο...

Η μίς "Έλλεν κάρφωσε επάνω στον Όσμανο τα μάτια της που πε-τούσαν φλόγες...

—Τα πατήριά μου μίση, κόρηλας, για πρώτη φορά μέσα στις φλέβες της...

—Ε, λοιπόν!... Η Τόβυ ή Ά-τσιγγάνα δέχεται τον πόλεμο! φώ-ναξε. Μονάχη θα πολεμάει εναντίον όλων σας...

—Ένω μου μιλούσες, συγ-κέντρωσα τις παιδικές μου άναμνή-σεις, ο τόνος της φωνής σου που έ-ναυγάζε σαν μια μικρονή ήχώ, και ή άναγνώστισα. Ξάν ντέ φράνς.

Ο Ξάν ντέ Φράνς, γιατί αυτός ή-ταν ο Ναμπάμ Όσμανο, σπαράωσε τα χείλη του και την κύτταξε καλ-ή-νικα.

—Είσαι ο Ξάν ντέ Φράνς, εξα-κούσθε ή νέα, δηλαδή ένας άτσιγ-γανός σαν και μένα, ένας γυιός της καταραμένης αυτής ράτσας, άνάστα στην όποια γεννήθηκε, εγώ που νοιώ-θω πως κλείνω μέσα μου καρδιά βα-σίλισσας...

Αυτή της ράτσας που τη μισώ με όλη τη δύναμη της ψυ-

χής μου, γιατί με βασάνισε, γιατί αυ-τό το πέρασ που έλεγε πως είνε πα-τέρας μου, είχε την άκατονόμαστη πληρότητα να δάξη τη συχαμένη νο-ρίτσα του να με διακρίνει, να με σέ-νη στη δάση ξυπόλητη, με τα πόδια μου καταπατωμένα και να με δέσνη όπαν, άποκατωμένη, του ζητούσα χάρ-ρι.

Μισώ αυτή τη ράτσα που την άπαρήνθηκα, μισώ και σένα, Ξάν ντέ Φράνς, γιατί έξέρω πως είσαι ο βασι-λιάς της, ο άρχηγός της! Πίσω, κλέφτη! Πίσω δολοφόνε! Πίσω, ά-τιμς έλθτη!...

Τα χρώματα που ή-χαις σήμερα, προέρχονται σίγουρα από κλοπές και λεηλασίες και δλέπω αί-μα στα χείλη σου, άνάμεσα από τα γόντια σου!...

Ο Ξάν ντέ Φράνς την άκουγε με τα χείλη σταυρωμένα, με το χαμόγε-λο στα χείλη.

—Πρόσεξε, της είπε, μισώ να σε κάνω να μετανοήσης για τα λό-για σου...

—Σ' άφήτω! του απάντησε έ-κείνη. Έβγα έξω, αλήτη!...

Και έπειδή ο Ξάν ντέ Φράνς δεν κουνηόταν καθόλου, έτρεξε κι' άπιαξε ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, και τ'ον χτύπησε μ' αυτό στον ώμο.

Ο νέος έδωλες να μην κραυγή, μα δεν άωρησε εναντίον της Τόβυ.

Απεναντίας έκανε ένα βήμα πίσω και είπε με φωνή βαθιά:

—Αυτό το χτύπημα θα σε κάνει να σε κάνω να μετανοήσης για τα λό-για σου...

Και έπειδή ο Ξάν ντέ Φράνς δεν κουνηόταν καθόλου, έτρεξε κι' άπιαξε ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, και τ'ον χτύπησε μ' αυτό στον ώμο.

Ο νέος έδωλες να μην κραυγή, μα δεν άωρησε εναντίον της Τόβυ.

Απεναντίας έκανε ένα βήμα πίσω και είπε με φωνή βαθιά:

—Αυτό το χτύπημα θα σε κάνει να σε κάνω να μετανοήσης για τα λό-για σου...

Και έπειδή ο Ξάν ντέ Φράνς δεν κουνηόταν καθόλου, έτρεξε κι' άπιαξε ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, και τ'ον χτύπησε μ' αυτό στον ώμο.

Ο νέος έδωλες να μην κραυγή, μα δεν άωρησε εναντίον της Τόβυ.

Απεναντίας έκανε ένα βήμα πίσω και είπε με φωνή βαθιά:

—Αυτό το χτύπημα θα σε κάνει να σε κάνω να μετανοήσης για τα λό-για σου...

Και έπειδή ο Ξάν ντέ Φράνς δεν κουνηόταν καθόλου, έτρεξε κι' άπιαξε ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, και τ'ον χτύπησε μ' αυτό στον ώμο.

Ο νέος έδωλες να μην κραυγή, μα δεν άωρησε εναντίον της Τόβυ.

Απεναντίας έκανε ένα βήμα πίσω και είπε με φωνή βαθιά:

—Αυτό το χτύπημα θα σε κάνει να σε κάνω να μετανοήσης για τα λό-για σου...

Και έπειδή ο Ξάν ντέ Φράνς δεν κουνηόταν καθόλου, έτρεξε κι' άπιαξε ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, και τ'ον χτύπησε μ' αυτό στον ώμο.

Ο νέος έδωλες να μην κραυγή, μα δεν άωρησε εναντίον της Τόβυ.

Απεναντίας έκανε ένα βήμα πίσω και είπε με φωνή βαθιά:

—Αυτό το χτύπημα θα σε κάνει να σε κάνω να μετανοήσης για τα λό-για σου...

Και έπειδή ο Ξάν ντέ Φράνς δεν κουνηόταν καθόλου, έτρεξε κι' άπιαξε ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, και τ'ον χτύπησε μ' αυτό στον ώμο.

Ο νέος έδωλες να μην κραυγή, μα δεν άωρησε εναντίον της Τόβυ.

Απεναντίας έκανε ένα βήμα πίσω και είπε με φωνή βαθιά:

—Αυτό το χτύπημα θα σε κάνει να σε κάνω να μετανοήσης για τα λό-για σου...

Και έπειδή ο Ξάν ντέ Φράνς δεν κουνηόταν καθόλου, έτρεξε κι' άπιαξε ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, και τ'ον χτύπησε μ' αυτό στον ώμο.

Ο νέος έδωλες να μην κραυγή, μα δεν άωρησε εναντίον της Τόβυ.

Απεναντίας έκανε ένα βήμα πίσω και είπε με φωνή βαθιά:

—Αυτό το χτύπημα θα σε κάνει να σε κάνω να μετανοήσης για τα λό-για σου...

Και έπειδή ο Ξάν ντέ Φράνς δεν κουνηόταν καθόλου, έτρεξε κι' άπιαξε ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, και τ'ον χτύπησε μ' αυτό στον ώμο.

Ο νέος έδωλες να μην κραυγή, μα δεν άωρησε εναντίον της Τόβυ.

Απεναντίας έκανε ένα βήμα πίσω και είπε με φωνή βαθιά:

—Αυτό το χτύπημα θα σε κάνει να σε κάνω να μετανοήσης για τα λό-για σου...

Και έπειδή ο Ξάν ντέ Φράνς δεν κουνηόταν καθόλου, έτρεξε κι' άπιαξε ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, και τ'ον χτύπησε μ' αυτό στον ώμο.

Ο νέος έδωλες να μην κραυγή, μα δεν άωρησε εναντίον της Τόβυ.

Απεναντίας έκανε ένα βήμα πίσω και είπε με φωνή βαθιά:

—Αυτό το χτύπημα θα σε κάνει να σε κάνω να μετανοήσης για τα λό-για σου...

Και έπειδή ο Ξάν ντέ Φράνς δεν κουνηόταν καθόλου, έτρεξε κι' άπιαξε ένα μαστίγιο με χρυσή λαβή, και τ'ον χτύπησε μ' αυτό στον ώμο.

φροντίσω αύριο γι' αυτόν, εκτός περ-αν με σκοτώσει ο λοχαγός Μά-γουελ...

Ο σέρ Βάλντεν κατσούφισε και εί-πε:

—Αυτός ο άνθρωπος είνε μονομά-χος: εξ επαγγέλματος και αν δεν ή-ξερα πόσο δυνατός είστε στο σπαθί, ό' άντιστοιχούσα σοβαρά για σας...

Ο Ρογήςος δεν πρόφτασε να του άπαντήσει. Ένας υπηρέτης μπήκε μέ-σα, φέρνοντας ένα έπισκεπτήριο πά-νω σ' ένα δίσκο...

Στην κάτω ήταν γραμμένο το ό-νομα του σέρ Τζέιμς Ασμπουρτον.

—Πώς! είπε ο Ρογήςος. Ο έ-ξάδελφός μου ο μισάνθρωπος βρίσκε-ται στο Λονδίνο;

—Προ μιάς ώρας! του απάντησε μια φωνή απ' την πόρτα.

Και ο σέρ Τζέιμς Ασμπουρτον πα-ρουσιάστηκε με ταξιδιωτικό κο-στούμι.

—Ένα σερίβτιο! φώναξε ο Ρο-γήςος, ο οποίος σκώπηθηκε κι' έτρεξε να υποδεχτεί τον έξάδελφό του. Κα-θόστε και εξηγήστε μου πως ήρθατε στο Λονδίνο.

—Εσείς είστε ή αίτια, κύριε μαρ-κήσις, απάντησε ο σ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΡΥΛΟΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΕΙΔΙ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΦΕΙΔΙ "ΒΟΑΣ Ο ΓΙΓΑΣ,"

Η παράξενος συνήθειές του. Πώς αποκτά ξαφνικά τεραστία δύναμι και μπόι. Το τρομερό και πένθιμο κύρλιασμά του. Οι θρύλοι των Βραζιλιανών. Το φέβριλο των ζώων και των ανθρώπων. Μονομαχίες «σουκουρουγιού» και θηριών της ζούγκλας. Πώς γίνεται το κυνήγι των «σουκουρουγιού». Περιέργες και άπιστες ιστορίες. Η έρωτική περίοδος των φειδιών, κτλ.

Ν' από τα προμερώτερα φείδια του κόσμου είναι και το «σουκουρουγιού», που οι ζωολόγοι το ονόμασαν «βόα γίγαντα», για να το ξεχωρίσουν από άλλα έρπετα του ίδιου είδους. Το φείδι αυτό ζει στη Βραζιλία, κοντά στις μεγάλες λίμνες που Μέτο Γκρόσο ή στ' απέναντα έλη που σχηματίζει ο ποταμός Ρίο Παράνα.

Η συνήθειες του γιγαντιαίου αυτού φειδιού είναι εξίσου παράξενες με το σχήμα του και με τους χρωματισμούς του δέρματός του.

Ο βόας ο γίγας μεγαλώνει μέσα σε πυκνούς θάμνους. Μέχρις ηλικίας ενός έτους είναι μικρόσωμος και άνηκτος να επιτεθεί και εναντίον μιας κόττας άγριας. Ένα μικρό παιδάκι μπορεί να τον σκοτώσει, αρκεί να τον χτυπήσει στη ράχη με μία βέργα!

Το χτύπημα αυτό θα χωρίσει το τρομερό φείδι στα δύο!... Επειδή δε είναι εντελώς αδύνατο να φροντίσει μόνο του για την τροφή του, του την παραίνουν οι γονείς του και του τη βάζουν στο στόμα... *

Αφού περάσει όμως ένας χρόνος, το σουκουρουγιού σέρνεται μόνο του ως στα νερά του πλησιέστερου ποταμού ή μίας γειτονικής λίμνης και πέφτει μέσα σ' αυτά. Από εκείνη τη στιγμή αποκτά την τεραστία του δύναμη!... Το βάψισμα αυτό του δίνει λαφίρική βίη την όλη, την θηριώδη και το... μπόι που έσπευτο ως τότε... Ένα μήνα μετά το βάψισμα αυτό, το μήκος του βόα τετραπλασιάζεται, και είναι πια σε θέση να φάει μόνο να φροντίσει μόνο του για την τροφή του. Αλλά και ν' αντιμετώπισε αποτελεσματικά τους πιο τρομερούς εχθρούς.

*** Ο βόας αυτός δεν είναι τρομερός μόνο για το σωματικό του μέγεθος και την επιθετικότητά του, αλλά και για το σφύριμά του. Όσοι περιηγούνται κοντά στον ποταμό της Βραζιλίας, εκφράζονται με τρόμο για το θορυβικό αυτό ούλοισμα που μοιάζει πολύ με αλόγιστο σκούρο ξύλο από την πόρτα νερού... *

Οι «σερτανέγιος» (αίρετικοί Βραζιλιάνοι ιερείς, που περιόχονται την ζούγκλα για να βοηθήσουν τους κινδυνεύοντες πενηντήρες, εν δυνάμει ενός νέου Χριστού, που γεννήθηκε, καθώς πιστεύουν, πριν από τετρακίς μόλις χρόνια!) έχουν την ιδέα ότι το φοικαίο αυτό σφύριγμα το βάζουν μόνον οι βόες εκείνοι που ζουν να καταβροχθίσουν μία παχυντα. Και το γέγονός είναι πως όλα τα σουκουρουγιού δεν έχουν το ίδιο σφύριγμα. Πολλοί ζωολόγοι προσπαθήσαν

να εξηγήσουν το περίεργο αυτό φαινόμενο, αλλά δεν μπόρεσαν να καταλήξουν σε θετικά συμπεράσματα... Ο βόας αυτός είναι αμείβιος και ζει πάντοτε, όπως είπαμε και παραπάνω, κοντά στις λίμνες. Το μήκος του συχνά φθάνει τα δεκατρία μέτρα! Γι' αυτό τον επωνύμασαν γιγαντα. Οι Άλλοι βόες δεν περνούν τα έφτα-όχτω το πολύ μέτρα.

Μολονότι το επικίνδυνον αυτό φείδι υπάγεται σε όλες σχεδόν τις επαρχίες της Βραζιλίας, ωστόσο συναντάται συχνότερα στη βορειοανατολική χώρα, στα μέρη δηλαδή που δεν είναι πολυκατοικημένα. Θεωρούμε περιττό να σας πούμε ότι είναι το φρόνιμον τόσο των ζώων όσο και των ανθρώπων. Η άδυναμία του να κάνει να μη ξεχωρίζει τα θύματά του. Επιτίθεται με την ίδια όρμη και θηριώδη εναντίον ενός ανυπόπτου διαβάτου και εναντίον ενός θηριού, που είναι σε θέση να υπερσπαστεί τον αυτό του.

Όταν κανένα θηρίο πλησιάζει μία φωλιά σουκουρουγιού το μεγαλειώτερον από τα φείδια αυτά προετοιμάζεται άμεσως για την επίθεσι, διεισφοδώντας για τους κινδύνους που διατρέχει.

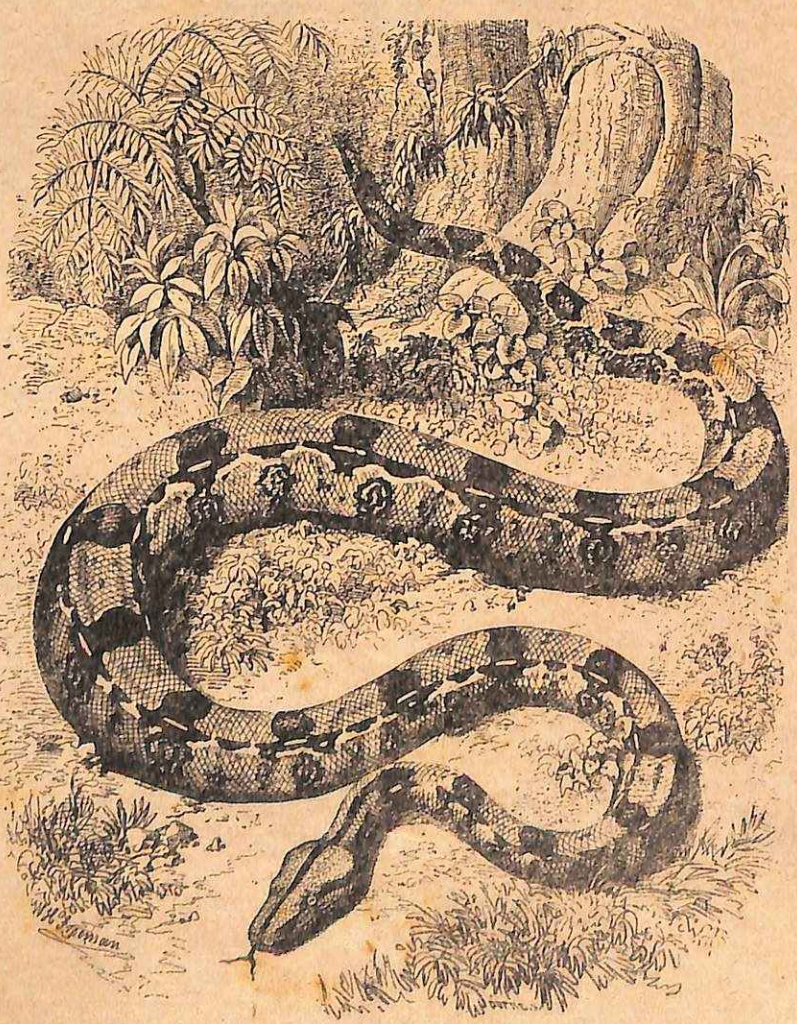
Στην αρχή, φάχνει να βρή ένα

στήριγμα. Προτού δηλαδή αρχίσει την επίθεσι, ζητά να στηρίξει την ούρά του σε μία μεγάλη πέτρα ή στον κορμό κανενός δέντρου... Αν δεν βρή στήριγμα, δεν χάνει το θάρρος του, αλλά αντί να όρμησει με μία κατά το θύματός του, το πλησιάζει έρποντας και αναστηλώνοντας το μισό κορμί του... *

Μάλιστα τέλος κοντά στον έρπο, πρώτο του δουλειά είναι να προσπαθήσει να τον αρπάξει από το λαιμό και να τον στραγγαλίσει. Αν όμως το θηρίο έχει μεγαλειότερη δύναμη και ο βόας καταλαβαίνει πως θα νικήθ, τότε το φείδι τρέχει άμεσως και κρύβεται στο νερό.

Τις περισσότερες φορές φοβός καταβροχθίζει και νικά τον αντίπαλό του με την πρώτη επίθεσι του. Τότε, τυλίγεται ολόκληρος γύρω από το ζώο και, αφού του σπάσει τα κόκαλα, το τραβά ως το ποτάμι ή τη λίμνη, όπου βρίσκεται η φωλιά του. Και κεί καταβροχθίζει το θύμα του σιγά-σιγά, χωρίς να διακόψει καθόλου.

Οι «σερτανέγιος» σκοτώνουν τα φείδια αυτά με τουφέκια. Χρησιμοποιούν όμως κι' ένα άλλο μέσον, πιο περίεργο, για να εξολοθρευτούν τα ε-

Το «Σουκουρουγιού».
(Σχέδιο του περιηγητή Φρίμαν, εκ του φυσικού).

πικίνδυνον αυτό έρπετα.

Όταν οι «σερτανέγιος» πληγούνται στις λίμνες ή στα ποτάμια, όπου ξέρουν πως υπάρχουν σουκουρουγιού, φροντίζουν να παίρνουν μαζί τους—εκτός από τ' απαραίτητα άρματα ή ελαφάκια, που θα χρησιμοποιούν για δόλωμα—και μερικά μακρούς και πολλούς λεπτούς έγχυρδια. Τη στιγμή λοιπόν που ο βόας επιτίθεται κατά το δόλωμα, ο πιο τολμηρός από τους «σερτανέγιος» τον χτυπά μ' ένα από τα τρομερά μαχαίρια, που κρύβουν πολλές φορές το φείδι στα δύο.

Όστόσο, σύμφωνα με μία παράδοση του τόπου, τα δύο κομμένα κομμάτια του έρπετος, τρέχουν άμεσως μόνα τους και πέφτουν στη νερά!... Μόλις δε ξαναβρεθούν, στο στομάχι τους, ενώνονται πάλι μεταξύ τους και ο βόας εξακολουθεί να ζει όπως πρώτα!... *

Πολλά λέγονται για τον ήρωισμό, τον οποίο δείχνουν οι Ένδοι της Βραζιλίας, κυνηγώντας τους σουκουρουγιού, για ν' αποκτήσουν το δέρμα τους που τ' αγοράζουν πανάκριβα οι Ευρωπαίοι... Ξέρουν πως όταν ο βόας χωνεύει την τροφή του, απανθρωπνεται και καθίσταται άνηκτος ν' αντιτάξει την παρμηκή άμυνα. Φροντίζουν λοιπόν να τον επιτίθενται, ενώ βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση... Συχνά, όμως, συμβαίνει ο βόας να μη χωνεύει την όλη εναντίον, αλλά απλώς να ξεκουράζεται... Συνήθως τότε άλλοι μόνον στον κυνηγό που θα βοηθήσει απερίσπαστος!...

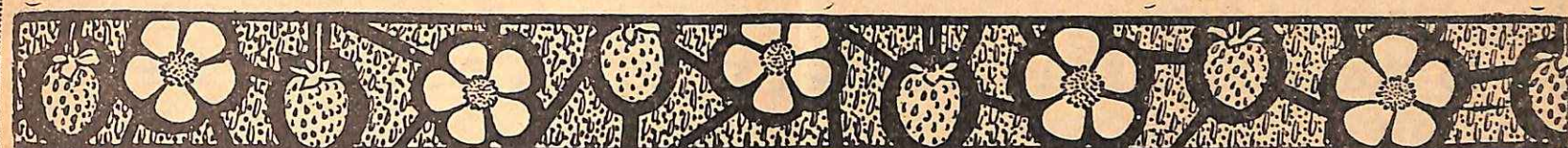
Το κυνήγι του βόα έχει συχνά και την κομική του όψη.

Όταν τα νερά του ποταμού φουσκώνουν, ο βόας, που χωνεύει απανθρωπνεται την τροφή του στην κοιλία, αναστηλώνεται στην επιφάνεια, χωρίς φυσικά να το καταλαβαίνει. Ο κυνηγός τον πλησιάζει τότε κολυβώντας, περνά από το στόμα του ένα μεγάλο σχοινί, σαν χαλινάρι, και το τραβάει έτσι ως την όχθη.

Ο πιο τολμηρός μάλιστα από τους κυνηγούς, κάθονται πάνω στο βόα, που τους χορματεύει έτσι για βία και, χωρίς να το ξέρει.

Πρέπει τώρα να σημειωθεί ότι ο σουκουρουγιού μπορεί να καταβροχθίσει και βόδι ολόκληρο. Αποτέλεσμα της άδυναμίας του αυτής είναι να αποκτά πολλές φορές ο κορμός του, στη μέση του στραγγιστού, περιόχεται οδόντα έκτακτων του υέτρου!...

Το εντόχημα να τους δίπλωσε και περπατάει κατόπιν της Βραζιλίας είναι πως ο βόας ο γίγας καθίσταται επικίνδυνος όταν βρίσκεται στην έρωτική του περίοδο. Η αγάπη δεν τον αφήνει τότε να συλλογιστεί το σφίξι. Κι' επειδή από τους δώδεκα μήνες του γένου, τους έσπ' πολυ περνάει π' το κόπος αλόγιστο έρωτικό πάθος... τη ζωική βασιλεία δεν εξέλπει ακόμα από τη γενναία δάση του έσωτεριού της Βραζιλίας!...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑ ΜΠΩ

..... Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΦΩΛΙΑ *

—Σας αγαπώ!
—Ωραία!... Κι' έπειτα;
—Έπειτα... έπειτα...
—Ναι: «Έπειτα»... Δεν άκριβάλλω

ότι θα με προσκαλέσετε να πάρουμε μαζί ένα φλυτζάνι τσάι στο σπίτι σας!... Τσάι στο σπίτι σας!... Μά, φίλε μου, φανταζόμουν ότι θα ένοιούσατε πως δεν πρόκειται παρά μόνο για απλό φλερτ και ότι άνηκα στην κατηγορία εκείνη των γυναικών, που κοκκινίζουν επειδή έχουν το ύψος έναρτέων και που εν τούτοις είναι ενάρετες. Δεν το ένοιούσατε; Ας μενουμε λοιπόν ως εδώ. Και όμως, έπρεπε να το ένοιούσατε. Αλλά, για πέστε μου, άγαπητέ κύριε, με φαντάζεστε έμένα στο σπίτι σας;... έμένα;...

—Όχι, κυρία, δεν σας φαντάζομαι στο σπίτι μου. Σας είπα ότι σας αγαπώ. Σας φαντάζομαι σ' ένα διαμέρισμα επιπλωμένο επίτηδες για σας. Το διαμέρισμά μας. Στο έργο καταφύγιο της αγάπης μας. Σας αγαπώ τόσο πολύ, ώστε και αναλόγως να σας σέβωμαι. Θα ήθελα να ζήσω όλη μου τη ζωή μαζί σας. Δυστυχώς όμως είμαστε παντρεμένοι! Και δεν μπορώ να σας προσφέρω παρά ένα κρυφό άσυλο, εντελώς δικό σας όμως, εντελώς. Σας το δορίζομαι... *

Άσυλο, στο οποίο καμιά άλλη γυναίκα δεν θα έχη μπει πριν από σας. Μία λέξι σας, χρειάζεται μόνο. Και πριν σας οδηγήσω εκεί στη φωλιά σας, δεν σας ζητώ τίποτ' άλλο, παρά τον απαιτούμενο καιρό για να μισέρεση ο ταπετσερής να την στολίσω.

—Είσατε τέλειος! Ξέρετε καμιά τέτοια φωλιά;

—Όχι, αλλά θα βρω. Μη σας νοιάζει για τις λεπτομέρειες.

—Με νοιάζει, επειδή ξέρω πολύ καλά ότι...

Η κυρία εσώπασε ξαφνικά και χαμογέλασε. Και χαμογελώντας εξακολούθησε:

—Α! θα ήμουν περίεργη να μάθω πως θα τα καταφέρετε να βρήτε σπίτι.

—Όστε δέχσετε;

—Μά, τέλος πάντων, αγαπητέ κύριε, έμα άνακαλύψετε αυτή τη φωλιά, τότε έρχεστε και μου το λέτε.

Η φρόσι αυτή υποσχόταν κάτι. Και το χαμόγελο, που τη συνοδεύει υποσχόταν κάτι περισσότερο. Και όμως η μικρούλα αυτή γυναίκα, παντρεμένη μόλις πρό έτους, μ' ένα παιδάκι πολύ όμοιο, που έδειχνε ότι το έλάτρευε, δεν φαινόταν και τόσο εύκολη να κατακτηθ. Γυναίκα άδυναμια... Όλες ή γυναίκες είναι ίδιες.

Ο δυστυχής άνθρωπος μας είχαν απογοητευθεί. Έχε φανταστεί ολόκληρη πολιορκία, έπιμονη και τακτική γύρω από τη γυναίκα αυτή, εί-

χεν υπολογίσει να μεταχειριστή όλα τα μέσα της γοητείας για να την κατακτήσει. Αλλά να, τώρα, που ήταν άρκετο να βρή ένα διαμέρισμα.

Ο δυστυχισμένος βρισκόταν άκριθως στη θέση του ανθρώπου, που παίρνει μεγάλη φόρα για να πηδήσει ένα χαντάκι πέντε σπιθαμών μόνο. Κι' έτσι εδύσε άμεσως ή νεαρά γυναίκα άρχισε να του φαίνεται λιγότερο επιθυμητή. Πολύ εύκολα κατεκτήθη... *

Την άλλη μέρα, όμως, βρέθηκε μπροστά του το πρώτο εμπόδιο. Στο πρακτορείο ένοικιάσεων, όπου πήγε να βρή σπίτι, δεν μπορούσαν να του φανούν καθόλου χρήσιμοι.

—Κανένα, απόλυτως κανένα, σπiti, που να ένοικιάζεται δεν έχουμε, κύριε. Συλλογισθήτε, κύριε, ότι ο

—Τό βρήκατε;
—Θέέ μου, όχι εντελώς!... άναγκαστή να όμολογήσει εκείνος με διασμένο χαμόγελο. Όχι, κύριε, που έπιθυμώ. Δεν θα ήθελα να δω για σας διαμέρισμα, που να μη ταιριάζει στην όμορφή σας.

Ίσως να ήταν δύσκολος στην έκλογή. Η κυρία ήταν βεβαία, ότι ο κύριος θα ζήτοσε σπίτι με όλα τα προτερήματα: ήσυχο, ισόγειο, με δυο εξόδους... Και, όμως, αυτή δεν είχε ανάγκη από τέτοια πράγματα. Θα ήταν τελείως εύχρηστημένη από ένα διαμερισματάκι, έστω και σε πέμπτο πάτωμα. Θα είχε φως εκεί, θα μπορούσε κανείς ν' αναπνεύσει έλευθερα. Μία μικρούλα πραπεζακία, δυο δωμάτια, ένα σαλονάκι, αν ήθελεν, μια κουζίνα και, αν το ήθελε ή

να βρων το πέμπτο πάτωμα, που έπιθυμούσαν, χωρίς τόσο κόπο κι' έπιμονη. Αλλά ή κυρία ούτε ήθελε να άκούση για το σπίτι του! Η άρετή της δεν ήθελε να θυσιαστή, παρά σε διαμέρισμα πέμπτου πατώματος... *

Τέλος πάντων, κάποια μέρα πήγε και τη συνάντησε με ύψος θεαμβευστικό:

—Τό βρήκα!
—Πέμπτο πάτωμα;
—Ναι! θανάσιμο! Βλέπε, προς το δρόμο! Έχει και άσανσέρ! Εύκαιρία μοναχική.

—Αλήθεια; Ό, μικρούλη μου Τοτό! Πόσο είμαι εύχαριστημένη! Πρέπει να σε φιλήσω... να!

Και τον φίλησε πραγματικά. Αυό φιλία είλικρινή στα δυό του μάγουλα. Στα μάγουλα; Πολύ λίγο. Ηταν ή αρχή.

—Όχι, όχι, Τοτό, κάτσε ήσυχα. Μην προχωρής ούτε βήμα! Πότε θα πάμε να ιδούμε το σπίτι μας; Αύριο;

—Μά δεν είν' ακόμα τίποτε έτοιμο.

—Δεν περάζει... Αύριο στις τέσσερες. Θέλει; Δός μου τη διεύθυνση να συναντηθούμε μπρος στην πόρτα.

Α! πόσο τον κολάκευε αυτή ή διαπάνη! Ο Τοτός σκεφτόταν, ότι ο προηγούμενος ένοικιαστής δεν είχε πάρει ακόμα όλα τα έπιπλα του κι' ένοιασε, ότι εδω κάποιον καναπέ στο καμινιότο... Πόσο ανυπόμονος! Αλλά ούτε κι' ή νεαρά γυναίκα ήταν ήσυχη.

Την άλλη μέρα, δεν είχαν χτυπήσει ακόμα τέσσερες κι' έφάνηκε νύχγετα...

—Αλλά τι συμβαίνει; Δεν είναι μόνη. Τη συνοδεύει κάποιος άντρας. Ο άντρας της!... Ο άντρας της!...

Κι' ο άντρας της είπε στον Τοτό: —Α! αγαπητέ μου φίλε, πόσο σας είμαι εννόμων! Η γυναίκα μου μου είπε, ότι έρχεστε την καλύτερη ν' αναλάβετε να μας βρήτε αυτό το πέμπτο πάτωμα, που τό ήχαμε δυο μήνες τώρα και δεν μπορούσαμε να το βρούμε. Όλα τα μέσα είχαμε μεταχειριστεί. Άγγελοι, πρακτορεία, προσφούς άδραν—τίποτε όμως. Είχαμε απελπιστεί. Αλλά σεις είσατε πιο επιδέξιοι από μας και πιο τυχεροί και μας βρήκατε ένα πέμπτο πάτωμα, επί τέλους! Το άνοιγό μας!... Μήπως έχει και καλοφίερ;...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απόλυτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε «Οικογένεια», Αθήνα 7, 'Αθήνα.

Ό! αν ή άρετή κυρία — που άρχισε να την έπιθυμώ με μανία— ήθελε να καταλάβη την κατάσταση! Αυτό θα τους βοηθούσε κάποιον

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

ΤΙΠΟΤΕ απ' όσα μου συνέβησαν ως τώρα στην πολυτάραχη ζωή μου, δεν μου έκανε τόση εντύπωση, όσο η παράξενη ιστορία που θα σας διηγηθώ: Ταξίδευσα εκείνη την εποχή για υποθέσεις μου στις επαρχίες της Γαλλίας. Ένα βράδυ λοιπόν, αναγκάστηκα να μείνω στο σπίτι ενός αγαθού γέροντος επαρχιώτη, στην μικρή πόλη Α...

Ο γέρονς αυτός ήταν πολύ φιλόξενος, γιατί μόλις μ' αντίκρισε με την βαλίτσα στο χέρι, περιπλανώμενος στην πλατεία της πόλεως, να ζητώ καταλύμα, με πλησίασε και με παρακάλεσε να δεχτώ τη φιλοξενία του. Κουκουλιμένος, καθώς ήμουν, από το ταξίδι, επιθυμούσα να βρωθώ μίαν ώρα αργότερα, σ' εν' αναπαυτική δωμάτια, και, καθώς κ' η φυσιογνωμία του γέροντος, μου ενέπνευσε εύθυμης αμέσως εμπιστοσύνη, τον ακολουθήθηκα.

—Ξέρετε, μου είπε καθώς διευθυνόμαστε προς το σπίτι του, η γυναίκα μου κ' εγώ, είμαστε μόνοι και στενοχωριόμαστε πολύ τα βράδια... Γι' αυτό, χρυσόμαστε χέρι στον ταξιδιώτη, που θα καταδεχτεί να τον φιλοξενήσουμε.

—Δεν έχετε παιδιά; ρώτησα.

—Ο γέρονς αναστράψε, ύστερα χαμογέλασε και μου απάντησε: —Λένε πως δεν έχουμε, κ' όμως έχουμε. Έχουμε ένα χαριτωμένο μοναχογιό, ο οποίος, όμως, έρχεται πολύ αργά την νύχτα, μετά τα μεσάνυχτα...

—Γιατί τόσο αργά; ρώτησα.

—Δεν του επιτρέπεται ναρθή πιο νωρίς.

—Εργάζεται την νύχτα;

—Έρχεται από πολύ μακριά, από πολύ μακριά, έκανε ο γέρονς, απλώνοντας το χέρι του προς ένα άριστο σημείο.

Δεν ρώτησα περισσότερα, γιατί φοβόμουν μήπως φανώ αδιόριστος. Σε λίγο, όταν φτάσαμε στο σπίτι του γέροντος, μάς υποδέχτηκε η γυναίκα του, μία πολύ συμπαθητική ηλικιωμένη κυρία.

Ήταν κ' αυτή, φιλόξενη σαν το σύζυγό της, φάνηκε πολύ ευχαριστημένη από την άφιξή μου, και διέταξε την υπηρέτρια να με οδηγήσει στο δωμάτιο των ξένων.

Εκεί, ξεκουράστηκα λίγη ώρα, κ' ύστερα έγραψα δυο γράμματα, τα οποία έπρεπε να ταχυδρομήσω την άλλη ημέρα, το πρωί.

Έξαφνα, τότε, κάποιος χτύπησε την πόρτα του δωματίου. Ήταν η υπηρέτρια, η οποία έρχεται να μου αναγγείλει, ότι το δείπνο ήταν έτοιμο.

Πήγα, άμέσως, στη μικρή τραπέζια, όπου με περίμεναν οι οικοδεσπότες καθισμένοι, κίβλας, στο τραπέζι. Μ' έβλεπαν να καθίσω ανάμεσα τους, κ' άρχισα να τρώω.

Τα φαγητά ήταν πολύ εκλεκτά, κ' η συντροφιά των γέροντων τόσο ευχάριστη, ώστε έβρουγα με πολλή ευ-

Τόση καλοπέραση, δεν ήταν δυνατό να την βρω στο πανδοχείο της μικρής πόλεως.

Μετά το δείπνο, καθώς πίνανε τον καφέ, άρχισα να κουβεντιάζουμε φιλικώς.

Μίλησα, λίγο, για τις υποθέσεις μου, για την οικογενειά μου, για διάφορες ταξιδιωτικές μου περιπέτειες.

—Να μείνετε εδώ, όσες μέρες θέλετε, μου είπε ο γέρονς.

—Ναί, ναί, είπε και η γρηά. Θα μ' ευχαριστήσετε πολύ... Είπατε τόσο μόνοι ως την ώρα που έρχεται ο γιός σας. Και, ξέρετε, αργεί πολύ να ρθί... Κάποτε μ'ς έρχεται κατά-

στο Παρίσι, είπε η γρηά.

—Και μάλιστα, τώρα, στο Παρίσι; ρώτησα.

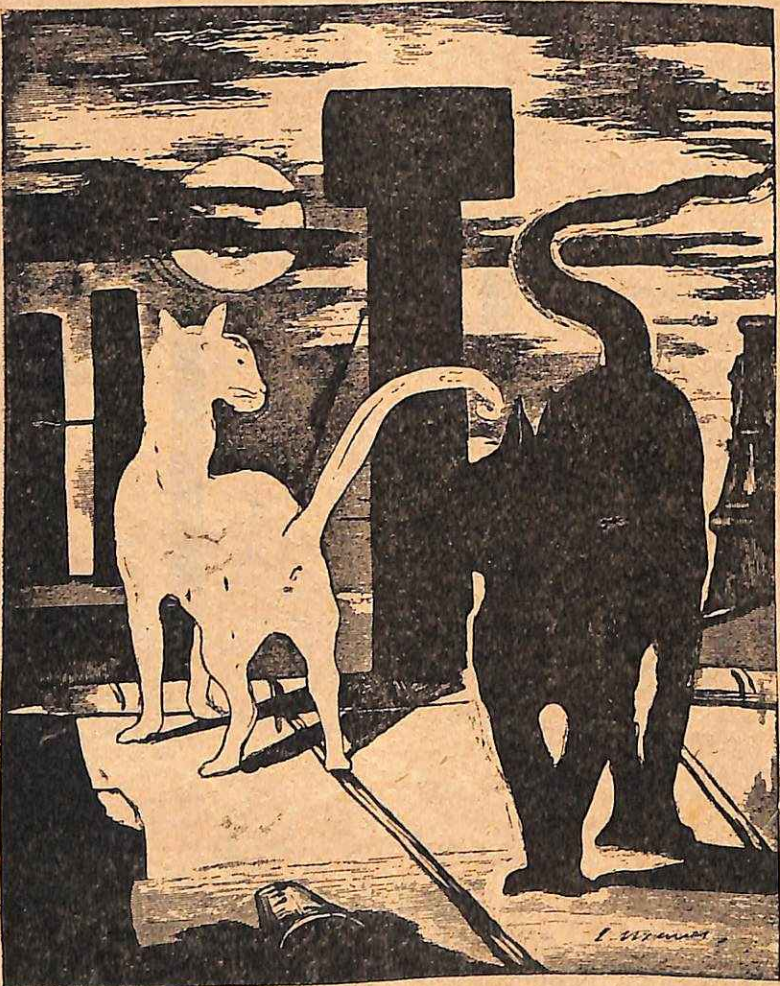
—Α, όχι, μου απάντησε η γρηά, είναι χρόνια, τώρα, που τελείωσε τις σπουδές του... Τώρα σπουδάζει στο Παγκόσμιο Πανεπιστήμιο.

—Πού είναι αυτό το Παγκόσμιο Πανεπιστήμιο; ρώτησα.

Ο γέρονς έκανε πάλι την ίδια άριστη χειρονομία, που είχε κάνει και στο δρόμο, όταν μου είχε πω- σεί πως ο γιός του έρχεται από μακριά τις νύχτες.

Η απάντησή αυτή μου φάνηκε, τώρα, κάπως μυστηριώδης, αλλά σκέφτηκα, ότι με τις λέξεις: «Παγκό-

□ □ □ ΣΤΑ ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ □ □ □

ΓΕΝΑΡΙΑΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

(Του Α. Μανέ)

τά εμπειρώματα. Απόψε έχω το πρόσωπό μου, ότι δεν θ' άργήσει πολύ, είπε ο γέρονς.

—Τον έχω επιθυμώμαι πολύ, έ πρόσθεσε η γρηά. Κάποτε δεν μ'ς έρχεται καθόλου. Χτές και προχτές δεν ήρθε, αν και τον περιμέναμε ως το πρωί.

—Να ήθες, ε'πε πάλι ο γέρονς, ο κύριος θα μ'ς φέρη γιός, κ' ο Γουσταύος μας θα μ'ς έρθη απόψε νωρίς-νωρίς.

—Μα δεν ξέρετε, κύριε, τί χαριτωμένος και τί μορφωμένος είναι ο γιός μας!... Σε όλη την επαρχία μας δεν υπάρχει άλλος νέος τόσο σπουδαίος.

Τον έστειλαμε και εσπούδασε στο Παρίσι, είπε η γρηά.

—Κι' είναι τόσο ώριμος νέος, ο Γουσταύος μας! είπε πάλι η γρηά και σημάδωνε ότι μου έφερε μία φωτογραφία του γιού της.

Πραγματικά ο γιός της στην φωτογραφία φαινόταν ωραϊσάτος!... Είχε ευγενικότητα, μορφή και τέλεια χαρακτηριστικά.

—Να σ'ς ζήση! είπε.

Ο γέρονς κούνησε το κεφάλι του.

—Ζή, ζή!... είπε. Είναι πιο ζωντανός από μ'ς.

«Βέβαια, σκέφτηκα εγώ, θα είναι πιο ζωντανός από σ'ς, αφού είναι τόσο νέος.»

—Κι' έχει ταξιδεύσει πολύ, έ πρόσθεσε η γρηά. Άγαπάει πολύ τα ταξίδια. Ξέρει τα πάντα...

—Άλλθθθθ, θα ήθελα να τον γνωρίσω κ' εγώ τον γιό σας, είπε.

—Έχω το προαίσθημα, ότι άπόψε δεν θ' άργήσει να έρθη, είπε γέρονς και κούταζε το ρολόι του.

Τότε η γρηά φώναξε την υπηρέτρια, και της είπε να τον φέρη λουλούδια και να τ'α φέρη γρηγόρα.

—Ξέρετε, μου είπε ο γέρονς, ο γιός μου αγαπάει πολύ τ' άνθη. Άν και τώρα δεν πρέπει καν να τ'α κάνουν εντόπως: τα φτωχικά δικά μας άνθη...

Αυτός, γνωρίζει τώρα, τ'όσους εξωτικούς τόπους...

—Αγαπάει, όμως, πάντα την γή που γεννήθηκε, και τ' άνθη της, είπε η γρηά.

—Ο!... η άγάπη του αυτή είναι μία συγκατάβασις, εκ μέρους του, μοιμούρισε ο γέρονς.

—Μ'ς αγαπάει, πάντα κ' εμ'ς, είπε η γυναίκα του.

—Κι' αυτό το κάνει από συγκατάβασις! φώναξε ο γέρονς. Αυτός που συναναστρέφεται τόσα υπέροχα πνεύματα, καταδέχεται κ' έρχεται και μιλάει μαζί μας. Και μ'ς φωτίζει με το θείο φως της άλήθειας.

—Μ'ς λέει, όμως, και μερικά πράγματα, που δεν τα καταλαβαίνουμε καλά, τόλμησε να πη η γρηά.

—Δεν τα καταλαβαίνουμε, γιατί είμαστε ακόμα σκλάβοι της ύλης, τη διέκοψε με ζωηρότητα ο γέρονς. Άλλα το φτωχό παιδί μας, δεν απογοητεύεται, δεν κουράζεται καθόλου, και προσπαθεί να μ'ς άνοίξη τα μάτια στο φως...

—Έκείνη την στιγμή η υπηρέτρια ήρθε κ' έφερε τα λουλούδια. Η γρηά πήρε ένα μεγάλο βάζο, το γέμισε με νερό, κ' έβαλε τα λουλούδια μέσα.

—Ύστερα ακούμπησε το βάζο σε μίαν άκρη του τραπέζιού, κ' έβαλε και μία καρέκλα μπροστά.

—Εδώ κάθεται ο γιός μας, όταν έρχεται, είπε. Μόνο που δεν μ' άφίνει να τον φιλήσω, πρόσθεσε με παράπονο η γρηά.

Ο γέρονς, τότε, ύμωσε, κοκκίνισε και φώναξε:

—Να τον φιλήσεις! Άνοήσιες! Εί-σαι ακόμα κατασκληρωμένη από την ύλη... Δεν μπορείς να αισθανθής ακόμα καθαρώς πνευματικά.

Η γυναίκα του χαμήλωσε τα μάτια.

—Θέλησα να τον άγκαλιάσω ένα βράδυ, μοιμούρισε, αλλά εκείνος μου έφυγε...

Τότε ο γέρονς φάνηκε πιο θυμωμένος ακόμα. Χτύπησε δυνατά με την γροθιά του το τραπέζι.

—Τελείωσε! φώναξε. Το γυναί-κειο μουλό δεν θα μπορεί να συλλάβη την έννοια της άλήθειας. Θα ζητάει πάντα την αίσθησή της ύλης. Είναι τρομερό!...

Η γρηά, ντροπισμένη, διόρθωσε τα λουλούδια στα βάζα.

Για μερικά στιγμές, μιά βαρεία σιωπή άπλώθηκε. Έγώ, δεν ξέρω γιατί, είχα άρchiσει, τώρα, ν' αντιπα-

θώ αυτόν τον νέο, που ήταν τόσο μεθυμένος από την σοφία του, ώστε είχε καταστήσει εγωιστής και σχολαστικός, και δεν επέτρεπε στη μητέρα του να τον άγκαλιάσει.

—Έξαφνα, ένας δυνατός κρότος ακούστηκε, χωρίς να μπορεί κανείς να προσδιορίσει ακριβώς από πού προερχόταν.

—Έρχεται!... έρχεται!... φώναξε ο γέρονς. Γρηγόρα σβύστε τα φώτα!...

—Μ'ς συγχωρείτε, είπε η γρηά συγχνημένη. Άλλ' ο Γουσταύος έρχεται μόνο στο σκοτάδι.

Και σηκώθηκε κ' έδωσε το φως. Έγώ, τώρα, άρχισα να νοιώθω μία παράξενη ανησυχία. Τί ήταν, επί τέλους, αυτός ο γιός; Έκκεντρικός; ή μισοτρελλός; Η ήταν τρελλοί οι γονείς;

Ο μυστηριώδης κρότος ακούστηκε, πάλι, πιο δυνατός και σε λίγο επανειλημμένα χτυπήματα έπάνω στο τραπέζι μ' έκαναν να ριγίσω σύγχορος.

—Ήρθε! Ήρθε! φώναξε η γρηά. Μ'ς λέει: «Καλησπέρα!»

—Καλώς ήρθες, παιδί μου, φώναξε κ' ο γέρονς. Γιατί έλειψες δυο μέρες; Απόψε έχουμε κ' έναν ξένο, που θέλει να μιλήσει μαζί σου.

Τότε, έστω, άρχισα να καταλαβαίνω. Ο περίφημος γιός ήταν νεκρός, και οι γονείς του επικοινωνούσαν μαζί του χωρίς στον πνευματικό.

Οι χτύποι επανειλημμένοι σε λίγο έπάνω στο τραπέζι, πιο πυκνοί και γοργοί.

—Σας εύχεται, κύριε το κακάως ώρισταις, είπε η γρηά και λέει πως είναι πρόθυμος να μιλήσει μαζί σας.

Μα έδω ήμουν πολύ ταχαγμένος, και δεν μπορούσα να πω τίποτα στο πνεύμα. Μόνο φώναξα:

—Ανάψτε, σ'ς παρακαλώ, το φως! Έμένα μ' έκνευρίζουν αυτά τα πράγματα!...

—Για το όνομα του Θεού!... είπε η γρηά ίκεταστικά, μ' τον άναγκά- σετε να φύγη.

—Σας παρακαλώ, είπα, άφήστε με έμένα να φύγω, κ' εσείς κάνετε ύστερα, ότι θέλετε.

Μήπως όλα τα μυστηριώδη χτυπήματα κ' η εμφάνισή, ήταν ση- νοθεσίες και τεχνάσματα της υπηρέ- τριάς, για να παραγνώση και να συγκρατήσει στη ζωή, τους αγαπη- μένους της κυρίου;

Μήπως κρυβόταν κάτω από το τραπέζι και χτυπούσε αυτή έτσι συν- οηματικά, και μήπως ύστερα με την βοήθεια ενός λευκού υφάσματος, πα- ρίστανε το φάντασμα;

Άλλά το φάντασμα μου είχε κά- νει την εντύπωση μιάς άποκομής εμφάνισης, καθώς φωσφορίζει στο σκοτάδι, και φαινόταν σαν ένα διάφανο σχεδόν κεφάλωμα, με μορφή ανθρώπου.

Πάντως, δεν είχα καιρό για να σκεφθώ περισσότερα. Πήρα την βα- λίσσα μου, άποχαίρησα τους δυο γέροντες, κ' έφυγα, όσο μπορούσα πιο μακριά, απ' εκείνο το σπίτι.

Και φεύγοντας, άκουσα τον γέρο να λέη:

—Είνα τιόμα όλότατα σκλάβος της ύλης!... Δεν μπορεί να νοιώση!...

—Τότε να φύγω καλύτερα, είπα εγώ. Είμαι άσυνήθιστος σε τέτοια πράγματα.

—Φοβάστε; με ρώτησε ο γέρονς. Ναί, γιατί δεν είστε ακόμα προστοι- μασμένος για την γνώση της αλή- θειας. Άλλά, αν μείνετε λίγο καιρό μαζί μας...

—Ευχαριστώ, ευχαριστώ, είπα, αλλά πρέπει να πηγαίνω...

—Όπως θέλετε, μου απάντησε ο γέρονς, κουνώντας με αίκτο το κεφάλι του.

Πήγα στο δωμάτιο μου για να πάρω τις άποσκευές μου. Η υπηρέ- τρία ήρθε για να με βοηθήσει.

—Τρομάξαι, μου είπε, κύριε. Άλλ' αυτό γίνεται, σχεδόν, κάθε βράδυ. Οι καυμένοι οι γέροντες! Είχαν ένα και μόνο παιδί, το πιο όμορφο και το πιο καλό του κόσμου!... Μα, έ- ξαφνα, μιά μέρα, μ'ς τον έφεραν σκο- τωμένο. Ναί!... Σκοτώθηκε σ' ένα ατυ- χονηριστικό δυστύχημα. Οι γονείς του κόντεψαν να τρελλαθούν, κ' ήθε- λαν ν' αυτοκτονήσουν. Έξαφνα, τότε, μιά μέρα, ένας πνευματιστής πέρασε απ' εδώ και τους μύησε στον πνευμα- τισμό. Έτσι μόνο παραγοηθήκαν. Το πνεύμα του γιού τους, έρχεται και τους μιλάει με συνθηματικά χτυ- πήματα του τραπέζιού, και κάποτε κ' εμφανίζεται, όπως άπόψε...

—Και σένα, δεν σε φοβίζουν όλα αυτά; ρώτησα.

—Τά συνήθισα, μου απάντησε η υπηρέτρια.

Κι' ύστερα πρόσθεσε:

—Άλλως τε, έχω διαβάσει κ' εγώ, τόσα χρόνια που είμαι εδώ, πολλά βιβλία για τον πνευματισμό. Και πρέπει να τα υποφέρω όλα για τους καλούς αυτούς ανθρώπους, που μ' έχουν πάρει από μικρή στο σπίτι τους, και μ' αγαπούν σαν παιδί τους.

Κούταξα με προσοχή την νέα υπηρέτρια. Είδα μιά παράδοξη έκ- φραση στο πρόσωπό της. Έκείνη, χα- μίλωσε τα μάτια της.

Και μιά ύποψια πέρασε από το νου μου.

Μήπως όλα τα μυστηριώδη χτυ- πήματα κ' η εμφάνισή, ήταν ση- νοθεσίες και τεχνάσματα της υπηρέ- τριάς, για να παραγνώση και να συγκρατήσει στη ζωή, τους αγαπη- μένους της κυρίου;

Μήπως κρυβόταν κάτω από το τραπέζι και χτυπούσε αυτή έτσι συν- οηματικά, και μήπως ύστερα με την βοήθεια ενός λευκού υφάσματος, πα- ρίστανε το φάντασμα;

Άλλά το φάντασμα μου είχε κά- νει την εντύπωση μιάς άποκομής εμφάνισης, καθώς φωσφορίζει στο σκοτάδι, και φαινόταν σαν ένα διάφανο σχεδόν κεφάλωμα, με μορφή ανθρώπου.

Πάντως, δεν είχα καιρό για να σκεφθώ περισσότερα. Πήρα την βα- λίσσα μου, άποχαίρησα τους δυο γέροντες, κ' έφυγα, όσο μπορούσα πιο μακριά, απ' εκείνο το σπίτι.

Και φεύγοντας, άκουσα τον γέρο να λέη:

—Είνα τιόμα όλότατα σκλάβος της ύλης!... Δεν μπορεί να νοιώση!...

ΑΠΟ ΛΟΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η πιο κατάλληλη στιγμή—συμ- βουλευέοι ο Άγγλος γιατρός Τζο Κον- ταίρ—για να σηκώνεστε από το κρεβάτι, είναι εκείνη, κατά την ο- ποία τελειώνει ο κατ' εξοχήν ύπνος. Το να μένετε στο κρεβάτι σε κατά- στασις μισοϋπνίσματος, είναι πράγμα πολύ ανθυγιεινό.

Γιατί ύπνος, δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά η άκίνησις των κυττάρων του εγκεφάλου, που άντανάχλι και στα άλλα όργανα του σώματος.

Ο άληθινός ύπνος αποτελείται από άθροισμα ύπνων, όλων των συ- μαπτικών οργάνων. Μ' άλλα λόγια, φυσιολογικός και ξεκουραστικός ύ- πνος είναι η κατάστασις εκείνη, κατά την οποία αναπαύονται όμοιομόρφοι όλα τα μέρη του οργανισμού, επιτυ- χάνοντας έτσι μιά εσωτερική ισορρο- πία.

Συμβαίνει, όμως, πολλές φορές, τότε το ένα και τότε το άλλο μέρος του σώματος, να μην είναι καθόλου κου- ρασμένο. Τότε αυτό θα έ- νωνηται πρώτο, και θα δια- ταράξη την ισορροπία της ενιαίας αναπαύσεως.

Το μυστικό του καλού ύπνου συνίσταται σ'η να εργάζωνται τα διάφορα μέρη του σώματος, κατά τρόπον τέτοιον, ώστε να- χουν άνάγκη της ίδιας αναπαύσεως, και κατά την ίδια στιγμή.

Ο εγκεφαλος, τα αι- σθητήρια όργανα, το μυϊ- κό σύστημα και τα έντε- ρα ακόμα, πρέπει να εργάζωνται όσο δυνατόν ισοδυναμώς, για να υπο- ρουν να κοιμούνται συγχρόνως.

Για να ξυπνήσει νωρίς και για να σηκωθεί εύκολα από το κρεβάτι σας, πρέπει ναχσετε τη θέληση να μην αφήνεται τον ήμισυ του σώ- ματός σας να κοιμηθεί, ενώ ο άλλος μισός σας, κινείται.

Κι' αν ακόμα νοιώθετε το μυϊκό σύστημά σας κουρασμένο, δεν πρέπει να επιτρέψετε στο σώμα σας να ξε- νακοιμηθεί, όταν παιά ο εγκεφαλος κ' η αίσθησις σας έχουν ξυπνήσει.

Γιατί ο δεύτερος αυτός ύπνος της ταπεινής, κάνει νωθρότητα στο μυαλό, αφαιρώντας του όλη τη δρα- στηριότητα.

Λίγες μέρες επιμόνου αυτοπει- θαρχίας, αρκούν για να συνήθετε την εαυτό σας να μην επιθυμεί το ταπεινικό ραχάτι του κρεβατιού— δηλαδή την κατάσταση εκείνη που κοιμούνται μόνον μερικά μέρη του σώματος, ενώ ο εγκεφαλος άγρυπνει.

Αυτό προκαλεί μιά άνισορροπία δια- θέσεων στο νευρικό σύστημα.

Οι περισσότεροι άνθρωποι, έχουν τη χειρότερη ιδέα για την εύφύα των τετραπύδων.

Γι' αυτό, τους ήλιθιους ο κόσμος τους λέει: «αβιδάκια». Τό παρακά- τω έπεισόδιο, όμως, φανερώνει, πως οι άνθρωποι άδικούν, πολύ τα βώδια και τα δαμαλάκια, νομίζοντας τα ήλι- θια, και ότι, αντίθετως, έχουν άρ- κητή δόσι εξυπνάδας.

Πρό καιρού, ένας κτηματίας της άγγλικής πόλεως Λίντον, είχε που- λήσει ένα δαμαλάκι έξ μολις έδωμά- δων, σ' έναν άλλον κτηματία, του οποίου το άγρόκτημα βρισκόταν δέκα μίλια μακριά.

Ο άγοραστής έδαλε το δαμαλάκι στο μαντίρι του κ' έφυγε.

Την άλλη μέρα, όμως, το πρωί, ο πωλητής έμεινε κατάπληκτος, βλέ- ποντας το δαμαλάκι που είχε πουλή- σει, να βρίσκεται μέσα στο σταθλό του, κοντά στα έλα γελάδια.

Τό περίεργο είναι, ότι το δαμαλάκι δεν γύρισε από το δρό- μο, που είχε διανύ- σει την προηγούμε- νη μέρα, αλλά είχε επιστρέψει κατ' εθ- θείαν, περτώντας μέσα από ένα δά- σος.

Όπως μαθεύτη- κε κατόπιν, το δα- μαλάκι, μόλις έφτα- σε στο κτήμα του άγοραστή, έκινε το κεφάλι του και φαινόταν περίλοπο. Τό παρέρωκα τότε σ' ένα βουκό να τό περιποιηθί.

Αυτός τό βόδι ήρθε με μεγάλες δυ- ακολίες στη βοσκή, όπου βρίσκονταν- σαν και άλλα γελάδια, που τό έλυσε τό σκρίνι από τό λαμό. Τό έξυπνο βωδάκι, όμως, μόλις άπόκρινε την έλευθερία του, έβγαλε στα πόδια τρέ- χοντας, σαν δακμονισμένο.

Και σταματώντας μόνο, όταν έφτασε στο μέρος που γεννήθηκε, κοντά στη μάνα του.

Για πρώτη φορά, κατά το 1900, στα ταχυδρομεία του Παρισιού, χρη- σιμοποιήθηκαν κομμάτια σφουγγαριού με νερό, για να κολλούν τα γραμ- ματόσημα. Μέχρι τότε οι επιστολε- γράφοι κολλούσαν τα γραμματόσημα άγχιλώντας τα με τη... γλώσσα τους.

Η καινοτομία αυτή εφαρμόστηκε κα- τ'όπιν άναφοράς του συλλόγου των ι- ατρών, οι όποιοι άέκρουσαν τον κώ- δωνα του κινδύνου της μεταδόσεως μολυσματικών νόσων.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Η Φλώρα, μία χαριτωμένη κοπέλα, μόλις δέκα εφτά χρόνων, με μαύρα μεγάλα μάτια και μαλλιά κατάνυκτα, ήταν μοναχοκόρη του Πέτρου, του διευθυντού ενός μεγάλου ιπποδρόμου.

Μάγευε όλο τον κόσμο με την σπάνια ωμορφιά της και όλοι πήγαιναν στο ιπποδρόμο για να την θαυμάσουν και να της ζητιανεύουν μία μόνο ματιά της ή ένα της χαμόγελο.

Κι ήταν αλβινα γοτθωνική, ήταν ανάλαφρη σαν σιελίδα, ντυμένη μ' ένα αέθριο τουλίνο φόρεμα, με κορμάκι θαλασσίνο, χόρευε επάνω σ' ένα άσπρο άλογο, περνούσε ανάμεσα από τα ξύλινα στεφάνια ή περνούσε επάνω από γυρίσματα λουλουδιών.

Στο ιπποδρόμο του Πέτρου, δούλευαν και δυο νέοι αθλητές, δυο αδελφοί, ο Ζάν και ο Ζωρζ.

Ο Ζάν ήταν μεγάλος και ο Ζωρζ ήταν αδύνατος. Κι οι δυο όμως ήταν πολύ δυνατοί και σήκωναν βάρος αβάσταχτα, κι έκαναν διάφορες επικίνδυνες ακροβασίες. Αποτελούσαν μάλιστα μετά την Φλώρα, τα δυο κυριότερα νούμερα του ιπποδρόμου.

Έτσι, ο Πέτρος, χάρις στην κόρη του και στους δυο αδελφούς, κέρδιζε άφθονα χρήματα κι είχε κατορθώσει να πλουτίσει το ιπποδρόμο του με τριάντα θηρία άλογα και με όλα τα κρουαγιέ. Είχε ακόμα κρουαγιέ στα χρηματοκιβώτια του ένα σωρό χρυσά νομίσματα και δέσμες χαρτονομισμάτων, αμέτρητες.

Ο Πέτρος συλλογιόταν συχνά, τι ή Φλώρα θα παντρευόταν μία μέρα μ' ένα ξένο ίσως, και θα έφευγε μακριά, και ότι οι δυο αδελφοί, ο Ζωρζ και ο Ζάν, ήταν πολύ πιθανόν να τον εγκαταλείψουν εξαρν.

Γι' αυτό στο τέλος έβγαλε το συμπέρασμα ότι εκείνο που τον συνέφερε ήταν να παντρευτεί την κόρη του μ' έναν από τους δυο αδελφούς.

Αλλά δεν ήξερε ποιόν από τους δυο να προτιμήσει, τον γιγαντώδη Ζάν, ή τον ντελικάτο Ζωρζ.

Ποιόν άραγε θα προτιμούσε η Φλώρα;

Η γυναίκα του Πέτρου, δεν ήταν καθόλου έξυπνη, κι όταν ο άντρας της της έκανε λόγο για τα σχέδιά του, εκείνη γέλασε.

—Μου φαίνεται, είπε, ότι ο Ζάν, ούτε ο Ζωρζ ενδιαφέρονται για την Φλώρα.

Κανείς πράγματι, ούτε ο ίδιος ο Πέτρος, δεν είχε προσέξει ποτέ πως γλίστρει ο Ζωρζ, όταν η Φλώρα μιλούσε με τον Ζάν, ούτε πως άγγιζαν τα μάτια του Ζάν, όταν η Φλώρα έκανε διάφορα γυμνάσματα με τον Ζωρζ.

Κι η ίδια η Φλώρα όλο και δεν είχε αντιληφθεί τι φοβερό πάθος είχε ανάψει στις καρδιές των δυο αδελφών, γιατί της φερόντουσαν πάντα μέσα μου, και ξέχω ν' αγαπώ. Δεν έβλεπα αγάπης ακόμα, ή καρδιά μου είχε παρθένα, όπως και το σώμα μου, μ' έφορμαθι για πάντα σ' αυτόν μερτή τους ζήλεια.

Γέλος μιά μέρα, ο Πέτρος φώναξε

την κόρη του και της είπε:

—Φλώρα, θέλω να σε παντρεύω μ' έναν από τους δυο αδελφούς. Ποιόν προτιμάς, τον Ζωρζ, ή τον Ζάν;

—Είπε πολύ καλός κι οι δυο, του απάντησε τότε η Φλώρα, και δεν ξέρω ποιόν να προτιμήσω. Καλύτερα να ρωτήσης, πατέρα μου, αυτούς τους ίδιους κι από την απάντησή τους θα καταλάβω ποιος με θέλει περισσότερο...

Πολλάκι, ο Πέτρος φώναζε τους δυο αδελφούς και τους ρώτησε:

—Ποιος από σας τους δυο, θέλει να πάρη την κόρη μου;

Οι δυο αδελφοί δεν είχαν τίποτα. Τα πρόσωπά τους όμως πήραν μία τρομερή έκφραση και κύτταξε άγρια ο ένας τον άλλον.

Ο Πέτρος, έκληκτος γι' αυτό που έβλεπε, τους κύτταξε και τους δυο και τους ξαναρώτησε:

—Ποιος από σας τους δυο θέλει να γίνει γαμπρός μου;

Τότε ο Ζάν είπε:

—Θα σας απαντήσουμε ύστερ' από μερικές ημέρες.

Και ο Ζωρζ επανέλαβε σαν ήχως:

—Ναι, θα σας απαντήσουμε ύστερ' από μερικές ημέρες.

—Γιατί ύστερ' από μερικές ημέρες; ρώτησε ο Πέτρος. Μήπως περιμένετε να κάνετε πρώτα τις ακροβασίες με το αεροπλάνο;

—Μάλιστα, είπε ο Ζωρζ.

—Μάλιστα, επανέλαβε ο Ζάν.

—Καλά, έκανε ο Πέτρος. Μετά δέκα πέντε ημέρες θα τα ξαναπούμε.

Όταν βρέθηκαν μόνοι, ο Ζάν και ο Ζωρζ, κύτταξε ο ένας τον άλλον, με μίσος, και ύστερα ο Ζάν είπε:

—Δεν θα γίνει ποτέ δική σου η Φλώρα!

—Όύτε δική σου θα γίνει ποτέ! μούγκρισε ο Ζωρζ.

—Εγώ την αγαπώ πολύ περισσότερο από σένα.

—Εγώ την λατρεύω σαν πατέρα!

—Εκείνη τη στιγμή, η Φλώρα, ωμορφη και χαριτωμένη σαν πάντα, μ' ένα χαμόγελο λίγο ειρωνικό στα χείλη της, φάνηκε έξω από τον πόνο τους.

—Ε. λοιπόν, ρώτησε, αρχίστε να σκέφτεστε; Σε δέκα πέντε μέρες, πρέπει να μου δώσετε μία οριστική απάντηση. Μη το ξεχνάτε.

Οι δυο αδελφοί την κύτταξαν θαυμάσιους, ενώ η Φλώρα περιχαιρούσε πάντα, εξασκούσε:

—Δεν αγαπώ τώρα κανένα από σας. Μά θ' αγαπήσω αυτόν που θα με βάλει... Και θα το μείνω πιστή μέχρι θανάτου. Έχω αίμα ισπανικό μέσα μου, και ξέχω ν' αγαπώ. Δεν έβλεπα αγάπης ακόμα, ή καρδιά μου είχε παρθένα, όπως και το σώμα μου, μ' έφορμαθι για πάντα σ' αυτόν που θα γίνει σύντροφός μου. Να σας

πώ μάλιστα την αλήθεια, μου άρεσε κι οι δυο. Εγώ όμως δεν ξέχω σε ποιόν από σας άρεσω περισσότερο... Θέλω το μάλο μετά δέκα πέντε ημέρες.

Κι η Φλώρα απομακρύνθηκε γελώντας πάντα, περνούσε κι ανάλαφρη σαν νεράιδα.

Οι δυο αδελφοί, σκεφτικοί, χαμήλωσαν τα μάτια τους, σαν να μη τολμούσαν να κυττάζουν πάλι ο ένας τον άλλον. Ύστερα στέναξαν βαθειά και χωρίστηκαν.

Από την ημέρα εκείνη, ο Ζωρζ και ο Ζάν, απόφευγαν όσο μπορούσαν ο ένας τον άλλον, και δεν ανταμύωνόντουσαν παρά μόνο στις ώρες της παραστάσεως.

Εξακολουθούσαν πάντα να φέρωνται στην Φλώρα, με την ίδια επιφυλακτικότητα κι εγγένεια κι όταν αυτή τους ρωτούσε καθε τόσο: «Ε. λοιπόν, κύριοι υποψήφιοι, ακόμα δεν αποφασίσατε;», εκείνοι σιωπούσαν, ενώ μέσα τους ή καρδιά τους σπέρναν από έρωτα κι από μίσος.

Προτού έρωτευθουν, την Φλώρα, ο Ζωρζ και ο Ζάν, ήταν τα πιο αγαπημένα αδελφάκια του κόσμου. Αλλά η αγάπη τους στην ίδια γυναίκα, τους μετέβαλε σε δυο θανάσιμους εχθρούς. Το ίδιο αίμα κυλούσε στις φλέβες τους και το ίδιο πάθος το φλόγιζε.

Τέλος, η μέρα που οι δυο αδελφοί θα έκαναν τα επικίνδυνα γυμνάσματα με το αεροπλάνο, έφτασε.

Η Φλώρα ήταν έθουσιασμένη γιατί τα αεροπλάνα επί τέλους να μύθη ποιος θα γινόταν σύζυγός της.

Απ' όλην την πόλη κι απ' τα περίχωρα ακόμα είχαν μαζευτεί κάθε τάξεως άνθρωποι, για να παρακολουθήσουν την τολμηρή επίδειξη των δυο αδελφών.

Ο Πέτρος είχε πάρει επίτηδες άδεια από τις άρχες της πόλεως, να περιφράξει όλογυρά την πλατεία στην οποία είχε εγκαταστήσει το ιπποδρόμιο του, με καραβόπανα.

Η μέση της πλατείας είχε μεταβληθεί σε πρωτογενή αεροδρόμιο κι ένα αεροπλάνο περίμενε εκεί, έτοιμο να ποτήξει.

Το πλήθος που είχε μαζευτεί όλογυρά, περιμένα με ανυπομονησία. Έξω από το αεροπλάνο, ο Ζωρζ και ο Ζάν, φορώντας μαγιό από μαύρο μετάξι, κεντημένο με ασήμι.

Μέσα στη ζέση τους στεκόονταν όρθιοι, οι δυο αδελφοί, ο Ζωρζ και ο Ζάν, φορώντας μαγιό από μαύρο μετάξι, κεντημένο με ασήμι.

Ο κόσμος, στην εμφάνισή τους, άρχισε να χειροκροτά μ' ενθουσιασμό.

Όταν το άερα έφτασε στη μέση της πλατείας, οι δυο αδελφοί χαίρετησαν το πλήθος με μία ευγενική κίνηση.

ΤΟΥ J. DU GOURCO

νησι, κι ύστερα έπεσαν στη γόνυα της Φλώρας, κι η Φλώρα, έτοιμη όπως συνήθιζαν να κάνουν οι αρχαίοι, όταν ήθελαν να δείξουν σε κάποιον πρόσωπο, ευγνωμοσύνη κι' αφοσίωση.

Ύστερα τα δυο αδελφάκια κατέβηκαν από το άερα, και πιάστηκαν από τις δυο ειδικές κρεμαστές που ήταν προσαρμωμένες στο κάτω μέρος του αεροπλάνου, το οποίο άρχισε ν' ανυψώνεται σιγά-σιγά.

Η άτυχοιστη ήταν καθορή και ο ένας ανέλαβε. Όταν το αεροπλάνο έφτασε σε ύψος αρκετών μέτρων, οι δυο αδελφοί άρχισαν να κάνουν διάφορες επικίνδυνες ακροβασίες.

Ο κόσμος παρακολουθούσε με αγωνία τις κινήσεις τους. Μά έβλεπαν, όσοι κρατούσαν κιόλα, είδαν τους δυο αδελφούς ν' αλληλοκυττάζονται άγρια, σαν ν' άλλαξαν λόγια θυμωμένα και ύβριστικά.

Και σε μία στιγμή, είδαν κάτι να λάμπη στη χείρα των δυο αδελφών, κάτι σαν λεπίδα μαχαιριού.

Οι δυο ακροβάτες, κρεμασμένοι καθώς ήταν στο κενό, οίχτηκαν τότε με μανία ο ένας επάνω στον άλλον.

Ο Ζάν βύθισε το μαχαίρι μέσα στο στήθος του Ζωρζ, ο οποίος νιώθοντας την έλξη του πληγωμένου θανάσιμα, έκοψε με το δικό του μαχαίρι τα χρονιά που συγκρατούσαν τις κρεμαστές, κι έτσι, έπεσαν μαζί κι οι δυο στη μέση ακριβώς της πλατείας, από την οποία λίγες στιγμές πριν, είχαν υψωθεί γεμάτοι ζωή και σφοδρής στον αέρα.

Τα κορμιά τους, ματωμένα και συντριμμένα, δεν σάλευαν πιά. Το πλήθος, που πριν από λίγες στιγμές ζητωκραύγαζε, έβγαζε τώρα κραυγές φρίκης. Ο Πέτρος είχε πέσει λιπόθυμος μέσα στην άγκυρα της γυναίκας του, η οποία έσκυβε απελπισμένα.

Και η Φλώρα, η πεντάμορφη κόρη με τα χρυσά μαλλιά και τα μαύρα μάτια, άρχισε να χοροπηδά γύρω στα δυο πτώματα, τραγουδώντας χαρούμενα.

Είχε τρελλαθεί...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

Ένα από τα καλύτερα φάρμακα για τις χιονίστρες είναι και η αλοιφή που γίνεται με τα εξής υλικά:

Μυαλό βοδινό, ωμό, 30 γραμμάρια, πάχος από νεφρό μουσχαριού 60, μέλι 10, λάδι της ελιάς 10 και καμφορά 2. Τα λιώνετε όλα επάνω σε ζεστή στάχνη—ή με φωτιά—και τα ανακατεύετε μ' ένα ξύλινο κουτάλι.

Με την αλοιφή αυτή βάζετε τα σκαρίσματα και τις χιονίστρες και φοράτε από πάνω ένα ζεγάρι παληά γάντια.

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

ΝΕΚΡΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΣΟΦΩΝ

(Για τη ζωή, για το θάνατο και για τα καθήκοντα του ανθρώπου)

Ι παλαιό "Αραβικό" ήταν φημισμένο για τις φιλοσοφικές και μαθηματικές ιδέες γνώσεις των. Ποτισμένοι βίαι με τα νάματα της ελληνικής φιλοσοφίας—ή πρώτη ξένη γλώσσα, στην οποία μεταφράστηκαν τα έργα του "Αριστοτέλους" και του Πλάτωνα—ήταν αραβική—μόρσαν να συμπληρώσουν, με τις ατομικές παρατηρήσεις των, τη σκέψη των Έλλνων διανοουμένων και να δημιουργήσουν και αυτοί ένα δικό τους φιλοσοφικό σύστημα, θαυμαστό σε όλα του.

Τελευταία, βρέθηκε σ' ένα λησμένο ράφι της πανεπιστημιακής βιβλιοθήκης της "Οξφόρδης", ένα παλιό αραβικό χειρόγραφο, αγνώστου συγγραφέως, ο οποίος παρουσιάζει συνδυασμένους τον "Αριστοτέλη" και το διάγραμμα άραβι φιλόσοφου Μπουζούρ-Ζουμχίρ. Στο αραβικό αυτό διάλογο, ο συγγραφέας εκθέτει, απλά και εύληπτα, ώριμες αλήθειες, τόσο γόνιμες και διδακτικές, ώστε νομίζουμε πως προσφέρουμε στην πνευματική τροφή στους αναγνώστες μας, μεταφράζοντας αυτό το εξαιρετικό κομμάτι.

Ο διάλογος αυτός έχει ως εξής:

ΖΑΦΑΡΝΑΜΑΧ (ΒΙΒΛΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ)

ήτοι:

Διάλογος μεταξύ του "Ελλήνου φιλοσόφου" "Αριστοτέλους" και του "Αραβού Μπουζούρ-Ζουμχίρ."

ΜΠΟΥΖΟΥΡ-ΖΟΥΜΧΙΡ.—Με τι πρέπει ν' ασχολήται κανείς στη ζωή του;

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.—Πώς να γίνει περισσότερο αγαπητός στο διπλανό του.

ΜΠΟΥΖΟΥΡ.—Και πως θα επιτύχη αυτό;

ΑΡΙΣΤ.—Υπακούοντας στο θέλημα του Θεού. "Όποιος κανείς δεν μπορεί να γίνει άρεστός σ' ένα βασιλέα, χωρίς να καλοπιάσει τους ανθρώπους που περιβάλλοντάς του, έτσι κι ο Θεός αγαπά μονάχα εκείνους που είναι καλοί για τις υπάρξεις που δημιουργήσε."

ΜΠ.—Ποιά πρέπει να είναι η κυριότερη φροντίδα του ανθρώπου;

ΑΡΙΣΤ.—Πώς να γίνει περισσότερο αγαπητός στο διπλανό του.

ΜΠΟΥΖΟΥΡ.—Και πως θα επιτύχη αυτό;

ΑΡΙΣΤ.—Υπακούοντας στο θέλημα του Θεού. "Όποιος κανείς δεν μπορεί να γίνει άρεστός σ' ένα βασιλέα, χωρίς να καλοπιάσει τους ανθρώπους που περιβάλλοντάς του, έτσι κι ο Θεός αγαπά μονάχα εκείνους που είναι καλοί για τις υπάρξεις που δημιουργήσε."

ΜΠ.—Πώς μπορούμε να καλλώβουμε αν ένας άνθρωπος είναι εχθρός σ' εμάς;

ΑΡΙΣΤ.—Από τρία πράγματα: "Από τη μόρφωσή του, απ' τη γενναίωτά του και απ' τη συμπεριφορά του."

ΜΠ.—Πώς είναι γενναίωτος ο άνθρωπος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που δίνει χωρίς να κρινεται πως δίνει.

ΜΠ.—Ποιά είναι η πιο κακή πράξη;

ΑΡΙΣΤ.—Να μη συναναστρέφεται κανείς τους μορφωμένους ανθρώπους...

ΜΠ.—Ποιοι είναι μορφωμένοι;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνοι που ξέρουν τι είναι ο Θεός.

ΜΠ.—Και ποιοι ξέρουν τι είναι ο Θεός;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνοι που δεν προσβάλλουν άνθρωπο.

ΜΠ.—Ποιοι είναι εκείνοι που δεν προσβάλλουν άνθρωπο;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνοι που θεωρούν τον εαυτό τους κατώτερο απ' τους άλλους.

ΜΠ.—Πώς μπορεί κανείς ν' αποκτήσει τέτοια ταπεινοφροσύνη;

ΑΡΙΣΤ.—Συναναστρέφοντας τους σοφούς.

ΜΠ.—Ποιος είναι άναξιος εκτίμησής;

ΑΡΙΣΤ.—Ο φλόαρος.

ΜΠ.—Ποιος είναι άκριβοδοκίμος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που είναι και λιτοδαιτός.

ΜΠ.—Ποιά είναι λιτή τροφή;

ΑΡΙΣΤ.—Ποιά είναι το αντίδοτο του αμαρτήματος;

ΑΡΙΣΤ.—Η μετάνοια.

ΜΠ.—Ποιό πρέπει να είναι το πρώτιστο μέλημα κάθε πλουτίου;

ΑΡΙΣΤ.—Να δίνει φά στοίς φτωχούς.

ΜΠ.—Ποιος είναι ευφύης;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΑΡΙΣΤ.—Εκείνος που προσπαθεί να εμβολύνει σ' όλα τα ζητήματα.

ΜΠ.—Ποιος πρέπει να είναι ή άρετός τοῦ νέου;

ΑΡΙΣΤ.—Η συστολή και ή γενναίότης.

ΜΠ.—Και τοῦ γέροντος;

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ακούστε, είπε δυνατά ο Ουμβέρτος με μερικούς υπηρέτες που τον περιστοιχίζαν, είν' ή θύελλα!... Ο κίνδυνος!... Στα όπλα, όλοι!

Μά, αλλοίμονο! Δεν είχε ο ίδιος ούτε σπαθί, για να δείξει ότι μπορούσε να το χρησιμοποιήσει ακόμα...

Ένα τσεκούρι βρισκόταν σε μια γωνία... Τό άρπαξε, χωρίς το χέρι του να νιώσει το βάρος του.

Οι άλλοι όπλιστηκαν με τεράστια μαχαίρια και με σίδερα και έχοντας το γέρο επί κεφαλής τους, τρέδαν προς το μέγαρο...

Μετά τη φυγή του δευτέρου 'Ατσίγγανου, ο Ζάν Πωλ θέλησε ν' ανοίξει την πόρτα και να τον κυνηγήσει. Μά ο Φρίτζ τον έκρατσε:

—Όχι, τού είπε, άφρησε τον. Άλλοι θα είν' ή δουλειά. Φύλαγε την πόρτα ως όπου ν' ακούσης τη φωνή μου. Τότε να τρέξεις γρήγορα κοντά μου.

—Πού πᾶς;...

Μά δεν ήταν ή στιγμή κατάλληλη ούτε να του απαντήσει, ούτε να του δώσει εξηγήσεις. Ο παλιός ήθοποιος δεν είχε πει παρά μια μόνο λέξη! Πῶς να ξαναβρεθεί τις αντηχητικές σκιές που είχε δει πρό όλίγου να γλιστρούν στους κήπους. Έπρεπε να κάθεται να τους ανακαλύψει πριν εισχωρήσουν μέσα στο μέγαρο.

Την ίδια στιγμή, είδε μερικούς ενόπλιους υπηρέτες στην είσοδο του μεγάρου. Ο Φρίτζ πήρε δυο τρεις μαζύ του και πρόσταξε τούς άλλους:

—Μείνετε εδώ!... Και προέβει ά μέσως όπου ακούσατε θόρυβο!...

Ο ίδιος χόωθηκε μέσα στους κήπους μαζύ με τούς συντρόφους του, ψάχνοντας μέσα στα σύνδετρα και στις λόγες.

Στι μεταξύ, ή Σάβα, ο Κόκκινος Τζιλ κι' οι άλλοι 'Ατσίγγανοι είχαν προχωρήσει. Πάντα σιωπηλοί, κατόρθωσαν να στήσουν στο ποσό πύλα. Η Σάβα, που προχωρούσε πρώτη, έκοψε τότε μια ματιά στο διάδρομο. Κανείς δεν βρισκόταν εκεί!...

Ο δρόμος ήταν ελεύθερος!... Άθροβα, σούνοντας σχεδόν, προχώρησαν. Η μάγισσα έδειξε τότε μια πόρτα, την πόρτα του δωματίου της Μινιόν. Άπλωσε κατόπιν τη χείρα της και σφειφογόρσε το πόμολό της. Η πόρτα άνοιξε, μα ή Σάβα τραβήχτηκε πίσω. Πυκνή σκοτάδι άπλωνόταν μπροστά της. Τη δωματίου, στο όποιο είχε δει ή γοητή 'Ατσίγγανα την ήμέρα τη Γουλιελμίνια, ήταν άδειανό.

Την έπλησαν από δώ! μούγκρισε με όργη.

Μά μια άγρια φωνή που έβγαίνει κάτω από μια πόρτα, ή όποια βρισκόταν στο βάθος του δωματίου, την κατανόησε άμέσως. Έπρε από φόβο, θησαύρισε άμέσως, ή Μινιόν είχε

αποτραβηχτεί με το παιδί της στο βάθος του διπλανού δωματίου. Μια μωρουδίστικη κραυγή από άκούστηκε απ' το δωμάτιο αυτό, έπιβεβαίωσε την υπόθεσή της αυτή... Μά ήταν τάχα ή Μινιόν μόνη ή την περιστοιχίζαν και άντρες ένοπλοι;...

—Εμπρός, οι άντρες! είπε ή Σάβα. Παρουσιάστητε!...

Πρώτος προχώρησε ο Κόκκινος Τζιλ κι' οι άλλοι 'Ατσίγγανοι τον άκολούθησαν. Σάν έφτασε μπρός στην πόρτα απ' την όποια έβγαίνει το φως, έπιασε άπότομα το πόμολό της και το σφειφογόρσε. Μά μια θλαστήμα βγήκε άμέσως απ' το στόμα του: ή πόρτα ήταν κλειδωμένη.

—Κατάρα! μούγκρισε ο 'Ατσίγγανος. Αυτό δείχνει πῶς ή μικρούλα είναι μέσα... Τό λαστό!...

Και, παίρνοντας το λαστό, τον όποιο είχαν χρησιμοποιήσει και προηγούμενως, τον έχωσε στη χαραμάδα της πόρτας. Αυτή τη φορά ή δουλειά ήταν πῶς εύκολη. Τό ζύλο έτρεξε ξερά και πένθιμα κι' ή πόρτα σωριάστηκε κάτω...

Ο άρχισατσίγγανος έκανε ένα πήδημα μπροστά, μέσα στο δωμάτιο του όποιο είχε παραβεί την είσοδο...

Είδε τότε τη Μινιόν στο βάθος του να κρατά σπασμωδικά στην άγκυλιά της τη Γουλιελμίνια... Δεν θη της την έπαιρναν, πριν πάρουν τη ζωή

□ □ □ Η ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

Η ΝΟΣΤΙΜΟΥΛΑ

(Έργον του Στόν)

και της ίδιας... Η γοητή 'Αλσατή, ή μητέρα του Γουλιελμου Μάιστερ, είχε ριχτεί μπροστά της, άδόντως, μα ύπέρτοχος ύπερασπιστής της. Ήταν κι' αυτή άποφασισμένη... Δεν θ' άγγιζαν τό παιδί του παιδιού της, πριν την σκοτώσουν την ίδια...

Ένας τρέμος πῶς δυνατός από τη θέλησή της κάρφωσε τη Μινιόν στο έδαφος... Τό μόνο πῶς έκανε, ήταν να σφίγγη τό παιδί της στην άγκυλιά της. Τά μάτια της διεσταλμένα από την αγωνία και τη φοβή, είχαν αναγνωρίσει τη Σάβα, τον Κόκκινος Τζιλ και πίσω τους την άπαίσια όρδή των 'Ατσίγγανων...

Ήσαν οι δίδωται της, οι δίδωται της, τῶν όποιων ήξερε πῶς καλά τὰ προμετρά ένοστικά!... Η έμφάνισή τους την είχε μαγνητίσει, την είχε παραλύσει... Όλες ή δυστυχίες έαναγόρριζαν με τὸν έρχομό τους...

Η Σάβα είδε τό αποτέλεσμα πῶς ή εμφάνισή τους, είχε προκαλέσει στη Μινιόν καί, σαρκάζοντας, προχώρησε πρὸς αυτή... με τὰ ξεστακχα χέρια της, με τὰ νύχια της τεντωμένα κι' άνοιγτά...

Μά ο θόρυβος πῶς είχε κάνει ή πόρτα πέφτοντας, άντήχησε σ' έλο τό μέγαρο. Ο Λαέρτης την άκουσε, μάνταψε τί συνέβαινε και κραύγασε με όλη τη δύναμή:

—Έρχομαι!... θάρρος, σινιορίζω, Μινιόν!... Έρχομαι!...

Η κόρη των Κυπριάνι, ή γοητή 'Αλσατή, οι 'Ατσίγγανοι τέλους, άκουσαν τη βροντερή φωνή του... Η δυο πρώτες έμφυγώθηκαν λίγο σ' άκουμά της, ενώ οι 'Ατσίγγανοι κατσοφύσαν... Μά ο Λαέρτης ήταν ένας μόνο, κι' αυτοί ήταν τέτοιοι!... Και ο Κόκκινος Τζιλ ώρμησε έναντιόν της Μινιόν...

Μά είχε υπολογίσει χωρίς τη γοητή 'Αλσατή, ή όποια στάθηκε μπροστά του, φράζοντάς του με τό γέριχο κομμάτι της τό δρόμο...

Ο 'Ατσίγγανος την έσορωξε με δυνάμη κι' ή φωνή γοητή κλονίστηκε... Μά τὰ γόδια της τεντώθηκαν και τὰ δάχτυλά της γαντζώθηκαν σάν άρπάγια στα ρούχα του... Ο Τζιλ θέλησε ν' άποσπαστεί απ' τὰ χέρια της, μα εκείνη κρατιόταν γερά, άποφασιστικά... Τότε ή γροθιά του κακούργου ύψώθηκε κι' έπεσε βαριά άπάνω στο κεφάλι της. Η φωνή κ. Μάιστερ έβγαλε ένα βαθύ ρόγχο, μα δεν τὸν άφισε ακόμα.

Τότε κι' οι άλλοι 'Ατσίγγανοι ώρμησαν πρὸς αυτήν άπλώνοντας τὰ δαυματά και τεράστια χέρια τους. Συγχρόνως ή γοητή Σάβα διεκδύθηκε κατά της Μινιόν, ή όποια έβγαλε μια κραυγή διαπεραστική, σπασμωδική και τραβήχτηκε πίσω, έσπευσμένη και άπειλητική συγχρόνως.

Έβλεπον, ήτε, παρουσιάζτηκε στην πόρτα ο Λαέρτης με τό σπαθί του ύψωμένο, με βλέμμα πῶς έλαμπε... Ο γενναίος ποιητής με μια υπαίτι έδε τη γοητή μητέρα του φίλου του Γουλιελμου να κλονίζεται κάτω απ' τὰ χτυπήματα των 'Ατσίγγανων και να μην ένοση ν' άχρηστὸν Κόκκινος Τζιλ όσο, τούλάχιστον, ήταν ώνταν... Είδε τη Σάβα έτοιμη να κόψει τὰ νύχια της στη Γουλιελμίνια, τῶς ή Μινιόν την ύπερασπίζεταν με ή δύναμη πῶς δίνει ή ύπεράστη άτελεισία, με όλη τη μητρική της άγάπη...

Όρμησε, τότε, μπροστά, έδωσε με τό σπαθί του στην όλη ένοση 'Ατσίγγανου, πῶς έτοιμαζόταν να κόψει τὸ μαχαίρι του στην καρδιά της κ. Μάιστερ και τὸν σώωνσε νάτω — και βρόηκε πλῆθ στη Μινιόν. Ένας 'Ατσίγγανος είχε βρούσει έναντιόν της κόρης των Κυπριάνι, μα την ίδια στιγμή τό σπαθί του Λαέρτη τὸν τρύπησε πῶς γιὰ πῶρα... Η Σάβα έβγαλε τότε μια φοιητή θλαστήμα:

—Παιδιά της φυλῆς μου, φωνέξε σὲ ταγγάνη διάλεχτο στο Τζιλ και στη σπείρα του, θ' άφίσετε να σας νικήση ένα-μόνος άνθρωπος!...

—Σκοτώστε τον! φωνάξε κι' ο 'Αρχισατσίγγανος, προστάζοντας έτσι τούς κακούργους του να δομήσουν κατά τὸ Λαέρτη.

Όσο γιὰ τὸν έαυτό του, έπειδή ή γοητή δεν ένοσους να ξεκαρφαλωθ

από πάνω του, άποφάσισε να ξεμπερδέψει μαζύ της γιὰ καλά. Άπλωσε τὰ χέρια του κι' έπιασε τό λαίμο της 'Αλσατής, σφίγγοντάς τον με όλη του τη δύναμη... Η στωική γοητή της Γουλιελμίνιας έβγαλε ένα πνιγμένο στεναγμό, ρόγχασε βαθειά, τὰ δάχτυλά της άνοιξαν μόνα τους και σωριάστηκε βαρείά στο παρκέτο...

—Και τώρα οι δυο μας! φωνάξε ο Τζιλ στο Λαέρτη, ώρμώντας έναντιόν του. Θάνατος σὲ θάλας!... Τό παιδί μόνο θέλουμε ζωντανό!...

Η Σάβα, άφρίνοντας όμοια μ' Έριννυα, είχε βγάλει τό μαχαίρι της κι' έρέθιζε τούς 'Ατσίγγανους.

—Αίμα! Αίμα! φωνάξε...

Ένα άδσο θύμα κοίτονταν κιόλας κάτω: ή φτωχή κ. Μάιστερ, μισοτραυματισμένη, πεσμένη ίσως... Αυτό ήταν μια καλή άρχή γιὰ τούς 'Ατσίγγανους... Κοίτονταν κοντά στή πόρτα, απ' την όποια είχε τρέξει γιὰ να προστατέψη την έγγονή της...

Έβλεπον ή πόρτα αυτή άνοιγμένη πάλι και μια γυναίκα παρουσιάστηκε. Μια γυναίκα στη στιγμή πῶς χρειάζονταν άντρες!... Ομ! σίγουρα θ' έπρεπε κι' αυτή ή άδμα των αϊμοδύρων κακούργων.

—Φιλίνη! φωνάξε ο Λαέρτης. Άννηνιόβοντας τη σύζυγό του.

Ναι, ήταν ή γοητευτική και χαριτωμένη Φιλίνη... Μά, τώρα, είχε τὰ μάτια της δλασσορά και κρατούσε ένα πιστόλι στο χέρι... Είχε τρέξει πίσω απ' τό σύζυγό της γιὰ να τῶς δώση αυτό τό όπλο, τό όποιο έκείνος είχε λησμονήσει στη βία του.

Βλέποντάς την ή Σάβα, φωνάξε σαρκάστικά:

—Νά κι' αυτή εδώ!... Παλληκάρια, θά γίνη γλέντι!...

Η Φιλίνη, όμως, δεν την άκουσε... Έβλεπε μόνο τό σύζυγό της, τὴ Μινιόν και τὴ Γουλιελμίνια πῶς κινδύνευαν... Έβλεπε τη σπείρα των 'Ατσίγγανων πῶς διέλυσε γιὰ αίμα... Κ' έπαινα, τό όπλισμένο γέρο της ύψώθηκε σπασμωδικά, σημάδεψε μέσα στο σωρό και πυροβόλησε...

Μια κραυγή τρομαχτική άντήχησε τότε... Και ή τρομερή μάγισσα, ή άπαίσια μάγισσα, ή Σάβα, σαλεύοντας τὰ χέρια της, ξερονώντας κατάρες και αίμα, σφειφογόρσε, χτυπημένη κατάσπαστα, κι' έπεσε με τὰ μούτρα στο παρκέτο, χώνοντας σ' αυτό τὰ τρομερά νύχια της...

XV

Η ΦΥΓΗ

Οι 'Ατσίγγανοι άπόμειναν γιὰ μια στιγμή άσάλευτοι κι' άκίνητοι, βλέποντας τη γοητή άτσίγγανα να σωριάζεται κάτω. Ήταν ή θεματοφύλαξ των παραδόσεων της φυλής τους κι' ήξερε όλες τις μαγείες και τις γητιές πῶς τις κληρονομούσε ή μά γονεά στην άλλη...

Πῶς έκμηδενισμένος, πῶς συντριμμένος απ' όλους φαίνονταν ο Κόκκινος Τζιλ, γιατί, έπιπλέον, ή Σάβα ήταν ή μάνα του.

Η Φιλίνη έπωφεληθήκε τότε γιὰ να τρέξει κοντά στο Λαέρτη και στη Μινιόν, κρατώντας τό πιστόλι της πῶς άχνιζε ακόμα... Μά ο Κόκκινος Τζιλ συγχρόνως, σάλαψε τό πολώρο και άγριο κεφάλι του.

—Α! ούρλιαξε πρὸς τη Φιλίνη, θά σοῦ πῶ τό αίμα σου!... Έσένα κι' όλων των άλλων!... Έτσι θά μου πληρώσετε τό αίμα της μάνας μου!

Φαίνονταν, τώρα, σάν δαιμονισμένος από τό πάθος της εκδικήσεως... Ομ! αν οι άλλοι 'Ατσίγγανοι δεν είχαν τρομοκρατηθεί τόσο από τό θάνατο της Σάβας, τί μεγάλο κακό θά γινότανε!... Μά έτρεμαν κι' είχαν γινει ξαφνικά πελιδνοί και δειλοί... Ο θάνατος της μάγισσας τούς φαίνονταν σάν άπαρχή των πῶς τρομερών δυστυχιών... Έπρεπε να φύγουν από κεί... Έπρεπε να φύγουν τό ταχύτερο...

Νά, άκουγαν, κιόλας, άπειλητικές κραυγές... Δεν είχαν γελαστεί. Ο Ουμβέρτος και μερικοί υπηρέτες, τούς όποιους είχε συγκεντρώσει γύρω του, είχαν άναθεί στο πρώτο πάτωμα. Ο πιστός γέρος, σαλεύοντας τό τσεκούρι του στα χέρια του, παύει τῶς άφίσε να πέση... Όσο κακούργος τό τσεκούρι του στα χέρια του, παύει τῶς άφίσε να πέση... Όσο κακούργος τό τσεκούρι του στα χέρια του, παύει τῶς άφίσε να πέση...

—Κυρία! φωνάξε μεθυσμένος από χαρά, βλέποντας τη Μινιόν βρῆτα και ζωντανή. Κυρία! ήρθαμε οι πιστοί σου υπηρέτες!...

—Απάνω τους! φωνάξε ο Γζιλ στους συντρόφους του.

Μά είδε άμέσως, πῶς οι 'Ατσίγγανοι δεν ήταν πειά οι ίδιοι και πῶς

□ □ □ ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ □ □ □

Η ΜΗΤΕΡΑ

(Τῶς Μινιόν)

(Άλσατή)

τὰ μαχαίρια τους έτρεμαν στα χέρια τους.

— Σκύλοι! άνδρες! ούρλιαξε. Έκδικήθηκε!...

Όλα ήταν λοιπόν χαμένα γι' αυτούς;... Ομ!... Τότε μια πνιγμένη κραυγή βγήκε απ' τό στόμα του... Και τῶς σωτήρες του παιδιού της... Τό βλέμμα της ήταν θολό και δεν είχε ακόμα άκριβή συνείδηση της πραγματικότητας... Έπειτα άρχισε να καταλαβαίνει κι' ένα σπασμωδικό σίγος την κυρίευσε όλόκληρη.

—Φτωχή Μινιόν!... Ψυβόρισε ή Φιλίνη. Λατρεμένη μάτρε...

Την ίδια στιγμή είδε, ότι ή Μινιόν κλονίστηκε.

Και, τρυφερή και γλυκειά, άρῶς προηγούμενως δείχτηκε τόσο άποφασιστική, ή Φιλίνη άπέθεσε σ' ένα τροπέκι τὸ πιστόλι, με τό όποιο είχε σκοτώσει τη Σάβα και είχε σώσει την κατάσταση, —και έπήρε τη μικρή Γουλιελμίνια μέσα στην άγκυλιά της.

Συγχρόνως ο Λαέρτης έσπρωξε μια πολυθρόνα πρὸς τη Μινιόν και την έβαλε άπλάι να καθήση...

Ο Λαέρτης, έκοψε τότε, ότι ή παρουσία του Ουμβέρτου και των υπηρέτων έφτανε γιὰ νὰ ύπερασπίσει τούς ένοίκους του άνακτόρου, στην περίπτωση —την έντελως, άλλωστε, άπίθανη— πῶς θά έπέστρεφαν οι κακούργοι...

Έπειτα έτρεξε έξω γιὰ ν' αναγκάσει τούς 'Ατσίγγανους να φύγουν τό γρηγορότερο.

Η Μινιόν είδε τότε τό άψυχο σώμα της κ. Μάιστερ, της όποιας ο Ουμβέρτος άνασκήκωνε τό κεφάλι.

—Θεέ μου, τραβίσε, δεν είνε δυνατόν να πέθανε!... Είνε ή υητέρα του σύζυγού μου, ή μόνη, αλλοίμονο, μητέρα πῶς έχει άπομείνει... Έπρεπε ύπερασπίζοντας την έγγονή της κι' έμένα την ίδια... Πρέπει, λοιπόν, έγώ να τη συνδράμω...

Και, τρέχοντας κοντά στη γοητή 'Αλσατή, άρχισε να της επιδιαικεί σπογγικές περιποιήσεις, βοηθούμενη απ' τον άκούραστο Ουμβέρτο... Τέλος, έπει από άρκετή ώρα, ή μητέρα του Γουλιελμου μισάνοιξε τὰ μάτια της.

—Η Γουλιελμίνια... ήταν ή πρώτη λέξη πῶς βγήκε, με φωνή πνιγμένη, απ' τό στόμα της.

Η κόρη των Κυπριάνι της έδειξε τότε τό θώλο Χερουβείμ, πῶς τὸ κρατούσε στην άγκυλιά της ή Φιλίνη, ή όποια πλησίασε.

—Σώθηκε! ψιθύρισε ή γοητή 'Αλσατή, ενώ τό σβόρμένο βλέμμα της έλαμπε, τώρα, απ' άγαλλίαση. Είμαι εύτυχισμένη!... Μπορώ, τώρα, να πεθάνω... Και πῶς είνε οι άπαίσιες αυτοί κακούργοι!...

—Εβουγαν! της άπάντησε ο Ουμβέρτος. Ο κ. Λαέρτης τούς κυνηγάει... Α! γιατί να μην είμαι κι' εγώ μαζύ τους...

Η Μινιόν βοήθησε τη μητέρα του σύζυγού της να σηκωθεί. Τότε έκείνη άπλωσε τὰ χέρια της πρὸς τη Γουλιελμίνια και ψιθύρισε:

—Τὸ παιδί του παιδιού μου!... Τό αγαπημένο μας αγγελούδι!...

Και με την καρδιά πλημμυρισμένη απ' τη συγκίνηση, άρχισε να τη φιλάει...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ ΔΙΧΜΑΛΟΤΩΝ

Μέσα στο κάρρο των σκουπιδιών. Στο βούρκο μιας στενής ύπνόνου. Πώς απέδρασαν είκοσιδυό "Αγγλοι αξιωματικοί, μετεμφιεσμένοι σε στρατιώτες. Πώς κατασκευάσαν τ' απαραίτητα σύνεργα. Η ύπνόνος της σωτηρίας που καταρρέει την τελευταία στιγμή. Μιά αγωνιώδης απόδρασις. Στα "Ολλανδικά σύνορα. Ο πρωταθλητής των απόδρασεων. Ο "Αγγλος ταγματάρχης που δεν απειλιζόταν ποτέ.

ΟΛΥ πού εύκολο είναι ν' αποδράσει ένας φυλακισμένος παρ' όσον είναι αχμάλωτος πολέμου. Γιατί ένας φυλακισμένος δεν έχει παρά να βγεί από τη φυλακή του για να βρεθεί ελεύθερος. Ένω ο αχμάλωτος έχει τρία προβλήματα ν' αντιμετωπίσει: Πρώτα-πρώτα να κατορθώσει να δραπέτευση από το στρατόπεδο αχμάλωτων, στο οποίο τον κρατούν και στο οποίο η φρουρά είναι πολύ πιο αυστηρή από τις φυλακές. Δεύτερον να διανύσει εκατοντάδες χιλιόμετρα ως τον νησί στα σύνορα, κρυπτόμενος την ημέρα και βαδίζοντας τη νύχτα, μέσα σε μία χώρα εχθρική, στην οποία δεν τολμάει να ζητήσει ούτε νερό από κανέναν, από φόβο μήπως κινήσει τις υποψίες και αποκαλυφθεί. Και τρίτον, το δυσκολότερο, να κατορθώσει να περάσει τα σύνορα.

Όσο, παρ' όλη αυτά, στον τελευταίο πόλεμο χιλιάδες αχμάλωτων κατορθώσαν να δραπέτευσουν και να ξαναγυρίσουν στις πατρίδες τους. Αλλά ποιά μέσα χρησιμοποίησαν και πόσους κινδύνους διέτρεξαν, ως ότου να το πετύχουν αυτό.

Ένας Γερμανός αξιωματικός, ο οποίος ήταν αχμάλωτος στη Ρωσία, κατορθώσε ν' αποδράσει το 1916, κρυμμένος σ' ένα καλάμι της μπουγάδας. Ένας υπολοχαγός, επίσης Γερμανός, αχμάλωτος στη Γαλλία, γλύτωσε μέσα στο κάρρο των σκουπιδιών, σκεπασμένος με τὰ πιάτων, μερικά απορρίμματα κι έτσι κατορθώσε να βγεί απ' το στρατόπεδο των αχμάλωτων. Όταν το κάρρο φτάσε έξω απ' την πόλη κι ο σκουπιδιάρης ετοιμάσθηκε να τὸ ἀδειάσει, ο υπολοχαγός, ο οποίος, εντωμεταξύ, στο δρόμο είχε παρρησιαστεί τὰ σκουπίδια που τον σκεπάζουν, πετάχθηκε επάνω και μ' ένα μαχαίρι τὸν ἐσκότωσε. Έπειτα καθάριστοσε πρόχειρα κι ἔβγαλε τὴν ἐπικίνδυνον πορεία του πρὸς τὰ σύνορα.

Γιὰ τὴν καλὴ του τύχη, κατώρθωσε νὰ φτάσῃ στὴ μέθοδο τῆς "Ολλανδίας χωρίς νὰ τὸν ἀνακαλύβουν καὶ νὰ μὴ τὸν ὀλλανδικὸν ἔδαφος, ἀπ' ὅπου ξαναγύρισε, εὐκολὰ πάλι, στὴ Γερμανία.

Ένας ἄλλος αχμάλωτος, Ἰταλὸς αὐτὸς, ἐπέεσε ἔρποντας μέσα ἀπὸ ἕναν ὑπνόνου βύθου μισοῦ μέτρου, πρὸς ὠδηγούσε ἀπ' τὸ στρατόπεδο τῶν αχμάλωτων εἰς ἕνα γειτονικὸ ποτάμι.

Μία ἀπ' τὶς πρῶτες ἀποδράσεις, ἣ ὅποια ἔμεινε παροιμιώδης, ἔγινε ἐκείνη πού ὀργάνωσε τὸ 1917 ὁ ἄνθρωπος "Αγγλὸς αξιωματικὸς πού βρι-

σκόταν στὸ στρατόπεδο αχμάλωτων τοῦ "Αννόδερου. Ο ἄξιωματικὸς αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ μόνος του, ἀλλὰ ἐννοοῦσε νὰ πάρῃ μαζὺ του καὶ πολλοὺς ἀπ' τοὺς συναδέλφους του.

Τὸ σχέδιό του, τὸ ὁποῖο μελέτησε ἐπὶ μῆνες ὀλόκληρους, ἦταν τὸ ἑξῆς: Νὰ ντυθῶν οἱ εἰκοσιδυὸ ἀξιωματικοί—τούσοι ἦσαν αὐτοὶ πού ἐπρόκειτο ν' ἀποδράσουν—σὰν στρατιώτες αχμάλωτοι καὶ φορτωμένοι μὲ σαμπιά καὶ ἀξίνες νὰ προσποιηθῶν ὅτι πηγαίνουν σὲ κάποια ἀγγρασία, ἔχοντας ἐπιμελητὴς τοὺς τὸν ὀργανωτὴ τῆς ἀποδράσεως ντυμένο σὰν γεωργικὸν στρατιώτη, οὗτος ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι τοὺς συνοδεύει.

Έπιάξεν, λοιπόν, ἀπ' τοὺς αχμάλωτους στρατιώτες τὶς στολὲς πού χρειαζόντουσαν κ' ἔπειτα ἐκλεβὰν μία στολὴ Γερμανοῦ στρατιώτου.

Δὲν ἔσταναν, ὅμως, αὐτὰ. Χρειαζόταν ἀκόμη ἕνα ὄπλο καὶ μὴ ἐπιρροή, γιὰ αὐτὸν πού θὰ ντυνότανε Γερμανὸς στρατιώτης, κ' ἕνα φύλλο

νύχτα περῶσανε τὴ μέθοδο ἀπὸ ἕνα μονοπάτι ἀφρόρητο καὶ βρεθῆκανε στὸ ὀλλανδικὸ ἔδαφος.

Τὸ 1916, ὁ περιφημὸς "Αγγλὸς ἀεροπόρος Τζόρτζ Χάρντιγκ, στὴν περίφημη μάχη τοῦ Σόμ, πετόυσε πάνω ἀπ' τὶς γερμανικὰ γραμμὲς, ὅταν μιά ἐχθρική ὀβίδα χτύπησε τὸ ἀεροπλάνο του. Έτσι ἀναγκάστηκε νὰ προσγειωθῇ μέσ' στοὺς ἐχθροὺς καί, φυσικὰ, συνελήφθη αχμάλωτος.

Τὸν ἔστειλαν τότε στὸ περίφημον στρατόπεδο αχμάλωτων τοῦ Στρέιχεν, κοντὰ στὸ "Αννόδερο. Έκείνος ὅμως δὲν ἦταν ἄνθρωπος πού μπορούσε νὰ ὑποφέρει τὴν αχμάλωσι. Συνεννοήθηκε λοιπὸν μαζὺ μὲ μερικὸν ἄλλον συναδέλφον του νὰ δραπέτευσαν μαζὺ κι ἁμέσως ἄρχισαν νὰ σκάσουν μὴ ὑπόγειο στοὰ πρὸς ὀδηγούσε ἀπ' τοὺς κοιτῶνες τῶν αχμάλωτων ἀξιωματικῶν ὡς ἔξω ἀπ' τὸ στρατόπεδο.

Έπὶ τρεῖς μῆνες ἐσκαβὰν ἀδιάκοπα μέσα καὶ νύχτα κι ἡ δουλειὰ τους

κρεβατιῶν τους.

Έφοδιάστηκαν ἐπίσης μὲ θερμὴν τῶν παπουτσιῶν γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν ὡς καύσιμο ὕλη, ὅταν θὰ ἦθελαν νὰ μαγειρεύουν στὸ δρόμο, καὶ μὲ ἄφθονο πιερί, γιὰ νὰ τὸ ρίχνουν στὰ σκυλιὰ πού θάστελαν οἱ Γερμανοὶ ἐπὶ τοὺς αχμάλωτους. Έπίσης ἐφοδίστηκαν μὲ ἀρκετὴ ἄμμο γιὰ νὰ τὴν ρίχνουν στὰ μάτια τῶν διωκτῶν τους.

Τὴν ὀρισμένην ἡμέρα λοιπὸν, ἀφοῦ ἐτοιμάσανε ὅλα τ' ἀπαιτούμενα, φροντίσανε νὰ λερῶσουν ὅσο μπορούσαν περισσότερο τὶς στολὲς τῶν φαντάρων πού εἶχαν φορέσει, φορτωθῆκαν στοὺς ὤμους τοὺς ἀπὸ δύο μεγάλα δοχεῖα τοῦ νεροῦ, ἀνάψανε κι ἀπὸ ἕνα τσιγάρο καὶ σιγά-σιγά, μὲ ὕψος δὴθεν ἥμερο κι ἀδιάφορο, ἀρχίσανε νὰ βαδίζουνε πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ στρατοπέδου.

«Ήταν ἡ πρὶ ἀγωνιώδους στιγμῇ τῆς ζωῆς μου, ἔγραφε ὁ λοχαγὸς Χάρντιγκ ἀργότερα, στὴν περιγραφὴ τῆς ἀποδράσεως ἐκείνης. Ἐέραμε ὅτι ἀπ' τὴν ἐπιτυχία ἢ τὴν ἀποτυχία τοῦ κόπου μας ἐξηρτάτο ἡ ζωὴ μας. "Αν μὰς συνελάμβαναν, θὰ μὰς τοφνεύζαν. "Επρεπε νὰ διανύσουμε τρεῖς τεταμένα ὡς ὅτου νὰ βρεθῶμε ἔξω ἀπ' τὸ στρατόπεδο καὶ ἡ ἀπόστασις αὐτὴ τοῦ φανόταν ἀσέλευστη».

Ο σκοπὸς Γερμανοῦ πού ἦταν στὴν πόρτα τοῦ στρατοπέδου, ἀπ' ἔξω μὰς κτύπησε. "Οσοῦ δὲν μὰς διέταξε νὰ σταματήσουμε. Αὐτὸ ἦταν καλὸ σημεῖο, γιὰτὶ φανέρονε ὅτι δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴ μεταμῆσις μας.

Έπὶ τέλους, φτάσαμε σ' ἀπόστασι πέντε μέτρα ἀπὸ τὴν ἔξοδο τοῦ στρατοπέδου. Έκει ἦταν τὸ πρῶτον σημεῖο.

«Πόστερ! Βάσσερ! (ὑπῆρξε ἀξιωματικῶν. Πάμε νὰ φέρομε νερό!) φωνάξαμε στὸ σκυπὶ πού φύλαγε τὴν ἔξοδο.

Ἡ ἀγωνία μας δὲν περιγράφεται. Μοῦ φαινόταν ὅτι ἡ στιγμὴ αὐτὴ τοῦ εἶχαν κλέψει δέκα χρόνια ζωῆς. Ο Γερμανὸς φρουρὸς, πλησίασε, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μὰς ἔφερε νὰ περάσουμε ἔξω.

Μοῦ ἔρχετο νὰ ἐξφωνήσω σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ μου. Τὰ πόδια μου ἤθελαν νὰ τρέξουν μὲν ὅλα καὶ χρεώστηκαν νὰ καταβάλλω ὅλη τὴ δύναμίν μου γιὰ νὰ τὰ συγκρατήσω. Φαντάζομαι ὅτι τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ μὲ τοὺς συντρόφους μου».

Βαδίζοντας νύχτα-μέρα ἔφταναν στὸ περίφημον ποτάμι "Εμας. Έκει, ἐπειδὴ δὲν ἔφεραν ἂν τὸ ποτάμι ἦταν βατὸ, ἔρριξαν κλῆρο ποῖος θὰ περνοῦσε πρῶτος, ὥστε, ἂν πνιγότανε αὐτός, νὰ γλυτώσουν οἱ ἄλλοι.

Εὐτυχῶς γι' αὐτοὺς, τὸ ποτάμι ἦταν βατὸ καὶ πέρασαν ὅλοι, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε καὶ θὰν ξεμύρνεσε, βρεθῆκανε μπροστὰ σὲ μιά μικρὴ ἀγροικία. Δὲν ἤξεραν ὅμως πόσο πρὸς

πορείας. Αὐτὸ ἀξιωματικὸ πού εἶχαν φυλοσυγκρίσεις γνώσεις ἄρχισαν τότε νὰ φτεαίνουν μὲ ἔθλα ἕνα φεύτικο ἔθλα, τὸ ὁποῖο ἐπέτυχαν τόσο ὥστε δὲν παρήλαξε ἀπὸ πραγματικὸ.

Έρετίζαν ἐπίσης καὶ μιά ἔβλιντ, ἐφολόγη, τὴν λεπίδα τῆς ὁποίας γιὰ νὰ γυαλίξῃ, τὴν τυλίξανε μ' ἄσπρα χρυσόχαρτα ἀπὸ πακέτα τσιγάρων.

Στὸ τέλος ἕνας ἄλλος ἀξιωματικὸς πού εἶχε γνώσεις σχεδιστοῦ ἔκανε ἕνα πλάστὸ φύλλο πορείας καὶ ὅταν περὶ ὅλα ἦσαν ἐτοιμα, φόρεσαν ὅλοι τὶς στολὲς τους, μῆχαν στὴν γράμμη ἂνὰ δύο κι ἔφυγαν ἀπ' τὸ στρατόπεδο αχμάλωτων ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν μεταμφιεσμένον γερμανὸν στρατιώτη, χωρὶς νὰ κινήσουν τὶς υποψίες οὐτε τῶν φρουρῶν πού ἦσαν στὴν πόρτα τοῦ στρατοπέδου, οὐτε κανενὸς ἄλλου στὸ δρόμο, μέχρις ὅτου φτάσανε στὰ ὀλλανδικὰ σύνορα.

Έκει σταμάτησαν, κρύφθηκαν μέσα σ' ἕνα δάσος ἐλὴν τὴν ἡμέρα κι ἂν φοῦ κατοπεύσανε καλὰ τὸ μέρος, τὴ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΝΕΑ ΠΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΗΚΕ 17 ΦΟΡΕΣ

(Τι λέει ἡ ἴδια καὶ πὼς δικαιολογεῖται γιὰ τὶς μνηστείες της).

Μία νεαρά "Αμερικανίς, πλουσιωτάτη καὶ ὡραία, εἶχε τὴν ἀτυχία—ἢ ἂν θέλετε τὴν εὐτυχία—ν' ἀρραβωνιαστῇ 17 φορές καὶ νὰ διαλύσῃ τοὺς ἀρραβῶνας της!

Έπὶ τρία χρόνια δηλαδὴ δοκίμαξε ἀλληλοδιαδόχως διάφορους ἀρραβωνιαστικούς, ὅπως χωρὶς νὰ βρῇ τὸν ἄντρα τῶν ὁνείρων της.

Αλλ' ἂς ἀφήσουμε τὴν ἴδια νὰ μᾶς μιλήσῃ σχετικῶς καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀτακτικὴν τῆς αὐτῇ:

«Γιατὶ ἕνα κορίτσι νὰ δεσμεύῃ τὴν ζωὴν του, ἐγκαταλείποντάς τιν στὴν τύχη, γράφει ἡ ἐν λόγω "Αμερικανίς σὲ κάποιο περιοδικὸ τῆς πατρίδος της.

Δὲν ξέρετε, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ζήσει κατὰ βάθος τὸν ἐκλεκτό της, ὅταν τὸν θλίπει γιὰ πρώτη φορὰ. Γι' αὐτὸ ἐγὼ βρήκα μιά ἀσφαλὴν μέθοδο, μὲ τὴν ὁποία δοκιμάζομαι ὁ ἑαυτὸς τοῦ ἀντρός. Ἀρραβωνιάζομαι, δηλαδὴ, δοκιμαστικὰ γιὰ νὰ κρίνω, μέσα σ' ἕνα διάστημα δύο-τριῶν μηνῶν, ἂν ὁ ἐκλεκτός μου μ' ἀγαπᾷ γιὰ τὰ πλοῦτά μου, ἢ γιὰ τὰ κάλλη μου, γιὰτὶ ἡ φίλις μου τουλάχιστον μὲ βεβαιώνουν ὅτι εἶμαι ὡραία. Αλλὰ δὲν βρήκα ἀκόμα οὐτε ἕνα ἄντρα ἱκανὸ νὰ ὑποστῇ ἐπιτυχῶς τὴ δοκιμασία αὐτῇ, ἂν καὶ σὲ διάστημα 3 ἐτῶν ἀρραβωνιάστηκα 17 φορές.

Καὶ ὅμως παρέχω πάντοτε καθεὺν κόλπον στὸ μνηστῆρα μου. Τὸν ἀφίω νὰ μὲ ἀγαπᾷ μὲ τὸν τρόπο, πού ἀγαποῦν ὅλοι γενικῶς οἱ ἐρωτευμένοι. Προσπαθῶ πρωτίστως μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποβάλωμαι κι' ὁ δὲς μὰς τὸ περσινὸ τῆς ἐθνομουσικίας καὶ ν' ἀποκτήσῃ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου τὴν ἐλευθερίαν νὰ φέρεται σὲ μένα, ὅπως εἶνε φυσικὸ νὰ φέρεται σὲ μέλουσα σύζυγό του. Τότε ἀρχίζω νὰ μελετῶ τὸ χαρακτῆρα του καὶ νὰ ὑπολογίζω τὸ μέτρο τῆς ἀγάπης του.

Απὸ τὴν ἐκφρασί τῶν ματιῶν του μπορῶ καὶ καταλαβαίνω πόσο βαθὺς ἢ ῥηχὸς εἶνε ὁ ἑρῶς του. Παρακολουθῶ ἐπίσης τὸν ἐρωτικὸν του ἐνθουσιασμό κι' ἀντιλαμβάνομαι πόσο ἀρχίζει νὰ περνᾷ ἡ πρώτη ὀργὴ του καὶ πόσο ἀρχίζει ἡ ἐξ ὑποχρέσεως ἀγάπη.

Ἀκολουθεῖ ἡ περίοδος—ὡ! κάθε ἀρραβωνιασμένη τὴν ξέρει αὐτὴν τὴν περίοδο τῆς οἰκειότητος καὶ τὸν περριμμένον καὶ ἀδιαφόρον χαριστικῶν. Τότε ἀκριβῶς πεθαίνει ὁ ἄλλος ὀνὸς ἑρῶς.

Τότε εἶνε καιρὸς νὰ κυττάξω μετὰ ὄφρος τὸν μνηστῆρα σας στὰ μάτια καὶ νὰ τοῦ πῆτε:

—Εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος πού μ' ἀρραβωνιάστηκε ἀπὸ ἑρῶτα, πρὸ δύο μηνῶν; Ἡ ἀπάντησίς του θάνα, θάβειαι ἡ

ποκριτικὴ. Μπορῶ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω αὐτὸ ἀπὸ τὴν μεγάλη καὶ πολὺτιμη πείρα πού ἔχω.

Έγὼ δυστυχῶς δὲν βρήκα οὐτ' ἕνα ἀπ' τοὺς μνηστῆρας μου, ὁ ὁποῖος ν' ἀποκριθῇ στὴν ἐρώτησί μου, μὲ φωνὴν ἐγκάρδια, περιπαθὴ κι' εὐκρινῆ...!

Λιθώνομαι τότε νὰ μὲ κρυώνῃ ἡ φλόγα τῶν φιλημάτων του.

Βλέπω μὲ συντριμμένη καρδιά, τὸ ἄδολο ἐρωτικὸν τοῦ βλέμμα νὰ μεταβάλλεται σὲ βλέμμα ταπεινότερου πάθους.

Ἀπομακρύνωμαι δὲ ὀριστικὰ ἀπ' αὐτόν, ὅταν καταλάβω ὅτι ἡ ἀγνὴ φρικίασις παύει νὰ μαγνητίζει τὰ μαύρα, πού μὲ σφίγγουν μὲ ὑπολογισμό.

Ἡ πρώτη διήγησις θητεία μου ὑπῆρξε ἴσως ἡ γλυκύτερη ἀπ' ὅλες. Τὸ πρῶτον δεκάμηρον τοῦ πρώτου μηνῶς ἦταν παραδεισιακόν. Ὁ μνηστῆρας μου ἦταν ὁ ἥρωας μου καὶ μὲ λάτρευε μ' ὅλην τὴν ψυχὴν. Στὰ μέσα τοῦ δευτέρου μηνὸς συνέβη ἡ πρώτη φιλονεικία. Καὶ τὶς τελευταῖες μέρες ἐπὶ τῆς τοῦ μοιραίου φινάλε.

Τὸν ἐρώτησα προηγουμένως ἂν μὲ βάρει. Έκείνος προσπαθῶσε μὲ τὰ λόγια ν' ἀναζωογονήσῃ τὸν ἑρῶτα τὸν... Ἦταν πλέον ἀργά... Τοῦ εἶπα νὰ φύγῃ.

Απὸ τότε ἐπανελάβα πολλὰς φορές τὸ πείραμά μου. Καὶ τὸ γενικὸν συμπέραμά μου εἶνε ὅτι ὁ ἄνδρας ἀγαποῦν ἀληθινὰ, μόνον ὅταν δὲν τοὺς ἐνθαρρύνουμε σὲν ἑρῶτά τους.

Δὲν εἶμαι οὐτε ἐλαφρόμυαλὴ, οὐτε φιλάρεσκῃ. Τὸ ὅτι δὲ, ἀρραβωνιάζομαι γιὰ δύο-τρεῖς μῆνες μόνο κι' ἔπειτα διαλύω τοὺς ἀρραβῶνας μου, δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα ἰδιοτροπίας μου, ἀλλὰ βαθύς σκεψμός.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχα βγῆ ἀπὸ τὸν παρθενωχάριον. Ἀμέσως μὲ πολυέκριναν οἱ ὑποψήφιοι μνηστῆρες, γιὰτὶ ἤμουν ἕνα πρῶτης τάξεως ἀκατέτοιχη, ἀφοῦ καὶ προῖκα μεγάλη εἶχα καὶ ὡραία ἦμουν. Εὐτυχῶς τὸ ἀνταλήφθη γρήγορα αὐτὸ κι' ἔτσι ἔγινε δύσπιστος πρὸς ὅλους τοὺς νέους.

Ὅσοις λοιπὸν ζητοῦσε νὰ ἐρωτοτροπήσῃ μαζὺ μου, τοῦ ἔκοβα τὴ φέρα μ' ἕνα ἔξορ σῆμα.

Δὲν ἄρρησα ὅμως νὰ καταλάβω ὅτι ἔκανα τρεῖς... Ὅτι πραγματικὰ κι' ἐγὼ ἐπιθυνοῦσα ν' ἀγαπήσω καὶ ν' ἀγαπηθῶ. Καὶ ἀπεφάσισα... νὰ δοκιμάσω τοὺς ἄνδρας γιὰ νὰ βρῶ ἐκείνον πού θὰ μὲ παρήλαξε.

Σὲ κάθε νέον πού μὲ ζητοῦσε, ἔθετα κατὰ πόδας τοὺς βραῖς μου. Ὅλοι δὲ δεχόντουσαν νὰ ὑποβληθῶν σὲ μιά διήγησιν ἢ τριήγησιν δοκιμασίας ὡς μνηστῆρας μου. Πολλοὶ μὲ φέγγανε... πρὶν τελειώσῃ ἡ προδοσία αὐτῇ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔμεινα χωρὶς μνηστῆρα. Τάχα, καὶ βρῶ καμμιὰ φορὰ τὸν ἰδεῖν τὸν τύπο, πού δὲν ἐνθαρρύνεται; Δὲν τολμῶ ν' ἀπαντήσω τίποτε σ' αὐτό...

Δὲν ὑπάρχει εἰδυλικώτερο πράγμα ἀπὸ τὶς ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

(Η κρεβατοκάμαρα της δεσποινίδος. Μικρό κρεβάτι με μεγάλη γαλάζια κουνοπιέρα. Αριστερά κομοδίνο με ρολόι επάνω. Παραπέρα μία πόρτα. Δεξιά παράθυρο με μεγάλες κουρτίνες, κλειστό. Πιο πέρα απ' το παράθυρο, ένα μικρό γραφείο. Μπροστά στο παράθυρο ένα τραπέζι με διάφορα ντυτικά δώρα. Το φάσμα του γάμου απλωμένο σ' ένα στεφάνι κι' επάνω στο φάσμα ένα στεφάνι από λουλούδια της πορτοκαλιάς).

ΕΚΕΙΝΗ, (μπαίνει μέσα ζωηρή και πριν να κλείσει την πόρτα, γυρίζει προς τα παρασκήνια και μιλάει προς κάποιον). — Μάλιστα, κυρία, θα κοιμηθώ άμεσα... άμεσα, μένει η σονη, μοιά... Θα κοιμηθώ! Καληνύχτα, κυρία μου, κι' αύριο με το καλό!... (Στέλνει ένα φίλημα, κλείνει την πόρτα και φεύγει). Αύριο παντρεύομαι τον κύριο (με περισσή οικειότητα) Νίκο, τον άριστο οικονομικό μου... Πού να το φαντασθεί κανείς ότι αύριο θα είμαι νύφη! Πώς αλλάζουν τα πράγματα!... Θα έχω άντρα, τι παρ' όλο! Έναν κύριο που θα με λέει γυναίκα του, θα μου μιλάει σ' ένικό, όπως κι' εγώ... "Ω!... Καί πως θα το καταφέρω αυτό; Τώρα τον λέω κύριο κι' αυτός με λέει δεσποινίδα!...

» Από αύριο θα με λένε κυρία, όπως και τη μαμά. "Ω!... Πόσο θα μου άρεσει αυτό!... Όταν το συλλογίζομαι, κοκκινίζω από τη χαρά μου. (Υποκλίνεται). Κυρία!... Το πρώτο γράμμα που θα λάβω με την επιγραφή: «Κυρία», θα το φυλάξω κι' ανώνυμο! (Παίρνει από το γραφείο ένα μεγάλο λευκό φάκελλο με χρυσά γράμματα, του τύπου). Έπιγραφή από μένα ένα προσκλητήριο του γάμου μου. (Διαβάζει). «Ο κ. και η κ. *** λαμβάνουν την τιμή να προσκαλέσουν ειδικά εις τους γάμους της κόρης των, δεσποινίδος...». Δεσποινίδος... Εύτυχος από αύριο παύω κάθε μου σκέψη με αυτό το δεσποινίς. (Κυττάει το ρυθμικό της φάσμα). Τώρα για πρώτη φορά θα φορέσω ολόλευκο φόρεμα, χωρίς χρωματιστές κορδέλες. Μου φαίνεται θαυμάσια — αν και η Ίουλιά επιμένει ότι πηγαίνει καλύτερα στις μελαγχρόνιες, γιατί, βλέπετε, είνε κι' αυτή μελαγχρόνη... Ναι και τ' άνοιξη θα τα στέφω. (Βάζει το στεφάνι πάνω απ' το κεφάλι της). Αιμάρα! Καθώς είμαι ξανθή, μου πάει περιφάνεια! Άλλά γιατί τόχα η νύμφη φορούν άνοιξη της πορτοκαλιάς; Θα είνε κανένα έθιμο. (Το ρολόι σημαίνει μία φορά). "Α! Τσιμιστή η ώρα!... "Αδύνατον!... Καί όμως, η αλήθεια είνε ότι μιλήσαμε πολλήν ώρα με τη μαμά κι' έχω χάσει άργιά. Όταν ήρθα εδώ, ήσαν δύο ή ώρα. Έστε μιάμιση ώρα κάθοντα εδώ και φλυαρώ, χωρίς να καταλάβω πότε πέρασε η ώρα... Πρέπει να πιασώ, και μάλιστα άμεσα!...

— Θα πάτε κανένα ταξιδάκι, κυρία; — Μάλιστα, κυρία! — Καί δεν φοβάστε, κυρία, τη θάλασσα; — "Ω, κυρία, τραλίζω για τη θάλασσα...

» Κι' έτσι εξακολουθούν να μιλούν με διάλειψη ώρα και ύστερα πάλι: — Κάμε... κυρία... κλπ. και χωρίζονται. » Κοιμάτορος του γαμπρού θα είνε ο στρατηγός Π... "Αραγε θα φοράει τη μεγάλη του στολή, αύριο; Πώς θα ήθελα να τη φοράει, καθώς και τα παράσημά του! Καί θα είν' ένα σωρό καλεσμένοι... Τι όμορφα που θα είνε!... Φοβόμουν να μ' άρπάξει... Εύτυχος όμως αυτές τις μέρες είχαμε καλόν καιρό.

» "Αραγε τι να συλλογίζεται αυτήν την ώρα κι' εκείνος; Γιατί κι' αυτός, όπως κι' εγώ, δεν θα κοιμάται... "Ω! δεν ξέρω τί θάδω για να μάθω τι σκέπτεται... (Πλησιάζει σκεπτική στο παράθυρο). Πέσει, αυτήν την εποχή, άκουσα να λένε ότι ο κύριος και

η κυρία Δ... χωρίσαν. Ρώτησα γιατί — και άκούω ρωτάω — και μου απάντησαν: «Δεν αγαπώντουσαν πιά... Είνε λοιπόν δυνατόν εν' άντρώπου να παύσει ν' αγαπάται; Πώς γίνεται αυτό;... Μήπως παύει ποτέ κανείς ν' αγαπάει τη μητέρα του;... Καί μου τ'ό ελεον αυτό με τόσο ψυχρότητα και άφέλεια, σαν να μου έλεγαν ότι έπληγαν σέ κινέταν περίττο, Έγώ δεν ξέρω, άλλά νομίζω ότι είνε ίσως δυνατό να παύσει κανείς ν' αγαπάει σήμερα εκείνο που άγαπούσε χθές. Αυτό κάπως το καταλαβαίνω. Άλλά να χωρίσουν!... Αυτό θα γίνεται σέ πολύ σπάνιες περιπτώσεις, γιατί μου φαίνεται πολύ περίεργο, μου φαίνεται τρέλλα... » Η μαμά όμως δεν μου έλεγε τίποτα γι' αυτό το πράγμα... Γιατί; Γιατί θα είδε ότι δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος...

» "Αχ! πώς ούκ αν άναπνοή μου! Έσκασα! Θέλω άέρα... άέρα... Τι άνόηπη που είμαι! Δεν άνοιγω το παραθύρο να πάρω λίγον άέρα! (Ανοίγει το παράθυρο και πλημμυρίζει η κάμαρα από τ'ό φως της ημέρας). "Α! Θεέ μου!... Πώς; Σήμερα σκέπτεται... (Ανοίγονται τ'α σουλάκια που κλειδούν). Καί τα σουλάκια έβπνσαν... Μα τί όρα είνε λοιπόν; (Κυττάει το ρολόι). "Εξή ή ώρα! "Ω! Μα, λοιπόν, δεν είνε πια αύριο, άλλά σήμερα. Σήμερα γίνεται ο γάμος μου... Σήμερα! "Ω!... Γελώ και κλάω από τη χαρά μου! Καί τώρα θάδω η μαμά να με ξυπνήσει! Την καίμενη τη μαμά!... Θα είνε η τελευταία φορά που θάδω να με ξυπνήσει! Την καίμενη τη μαμά!... (Φέρνει το μαντίλι της στο πρόσωπό της και πνίγει ένα λυγμό, που φανερώνει τόν πόθο του παρελθόντος και τη χαρά του μέλλοντος. Έπειτα σηκώνει το κεφάλι της και κοιτάζει στον καθρέφτη). Λοιπόν, είμαι πολύ όμορφη σήμερα. "Όμορφη, όπως ταιριάζει σέ μία που πρόκειται να παντρευτεί, δηλαδή χλωμή και με μάτια κόκκινα. Κι' αν με ρωτήσουν, θα τους πω μόνο πως δεν κοιμήθηκα καλά. Καί είνε φυσικό να μην κοιμάται κανείς την παραμονή του γάμου του. (Παίρνει το κολλέ και το φιλάει πολλές φορές). Δεκαοχτώ! "Ω! Τι εύτυχία!... "Ω! Τι χαρά!...

» "Αραγε τι να συλλογίζεται αυτήν την ώρα κι' εκείνος; Γιατί κι' αυτός, όπως κι' εγώ, δεν θα κοιμάται... "Ω! δεν ξέρω τί θάδω για να μάθω τι σκέπτεται... (Πλησιάζει σκεπτική στο παράθυρο). Πέσει, αυτήν την εποχή, άκουσα να λένε ότι ο κύριος και

η κυρία Δ... χωρίσαν. Ρώτησα γιατί — και άκούω ρωτάω — και μου απάντησαν: «Δεν αγαπώντουσαν πιά... Είνε λοιπόν δυνατόν εν' άντρώπου να παύσει ν' αγαπάται; Πώς γίνεται αυτό;... Μήπως παύει ποτέ κανείς ν' αγαπάει τη μητέρα του;... Καί μου τ'ό ελεον αυτό με τόσο ψυχρότητα και άφέλεια, σαν να μου έλεγαν ότι έπληγαν σέ κινέταν περίττο, Έγώ δεν ξέρω, άλλά νομίζω ότι είνε ίσως δυνατό να παύσει κανείς ν' αγαπάει σήμερα εκείνο που άγαπούσε χθές. Αυτό κάπως το καταλαβαίνω. Άλλά να χωρίσουν!... Αυτό θα γίνεται σέ πολύ σπάνιες περιπτώσεις, γιατί μου φαίνεται πολύ περίεργο, μου φαίνεται τρέλλα... » Η μαμά όμως δεν μου έλεγε τίποτα γι' αυτό το πράγμα... Γιατί; Γιατί θα είδε ότι δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος...

» "Αχ! πώς ούκ αν άναπνοή μου! Έσκασα! Θέλω άέρα... άέρα... Τι άνόηπη που είμαι! Δεν άνοιγω το παραθύρο να πάρω λίγον άέρα! (Ανοίγει το παράθυρο και πλημμυρίζει η κάμαρα από τ'ό φως της ημέρας). "Α! Θεέ μου!... Πώς; Σήμερα σκέπτεται... (Ανοίγονται τ'α σουλάκια που κλειδούν). Καί τα σουλάκια έβπνσαν... Μα τί όρα είνε λοιπόν; (Κυττάει το ρολόι). "Εξή ή ώρα! "Ω! Μα, λοιπόν, δεν είνε πια αύριο, άλλά σήμερα. Σήμερα γίνεται ο γάμος μου... Σήμερα! "Ω!... Γελώ και κλάω από τη χαρά μου! Καί τώρα θάδω η μαμά να με ξυπνήσει! Την καίμενη τη μαμά!... Θα είνε η τελευταία φορά που θάδω να με ξυπνήσει! Την καίμενη τη μαμά!... (Φέρνει το μαντίλι της στο πρόσωπό της και πνίγει ένα λυγμό, που φανερώνει τόν πόθο του παρελθόντος και τη χαρά του μέλλοντος. Έπειτα σηκώνει το κεφάλι της και κοιτάζει στον καθρέφτη). Λοιπόν, είμαι πολύ όμορφη σήμερα. "Όμορφη, όπως ταιριάζει σέ μία που πρόκειται να παντρευτεί, δηλαδή χλωμή και με μάτια κόκκινα. Κι' αν με ρωτήσουν, θα τους πω μόνο πως δεν κοιμήθηκα καλά. Καί είνε φυσικό να μην κοιμάται κανείς την παραμονή του γάμου του. (Παίρνει το κολλέ και το φιλάει πολλές φορές). Δεκαοχτώ! "Ω! Τι εύτυχία!... "Ω! Τι χαρά!...

» "Αραγε τι να συλλογίζεται αυτήν την ώρα κι' εκείνος; Γιατί κι' αυτός, όπως κι' εγώ, δεν θα κοιμάται... "Ω! δεν ξέρω τί θάδω για να μάθω τι σκέπτεται... (Πλησιάζει σκεπτική στο παράθυρο). Πέσει, αυτήν την εποχή, άκουσα να λένε ότι ο κύριος και

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙ ΝΤΑΙΖΟΝ

(με σιγανή φωνή)... αν θα εξακολουθήσει να μ' αγαπάει πάντοτε. (Χτυπάει το μέτωπό της σαν να βοήκει κά τι). Βοήκα! "Αν οι περσιόεδες είνε ευνοϊκοί, ή απάντησης θα είνε ενά, κι' αγαπά, αν είνε μονοί... "Α, αυτό δεν τ'ό λέω!... "Ας τους μετρήσω λοιπόν. Δύο... τέσσερες... "Ω! δεν τολμώ να προχωρήσω... Δεν κάνω καλά, που πιστεύω σέ τέτοιες άνοησίες!

Τέλος πάντων, τί πειράζει; "Εγώ θα ήσυχάσω αν είνε ευνοϊκοί! αν πάλι είνε μονοί, δεν θα δώσω σημασία. (Μετράει). Δύο... τέσσερες... Ξη... όχτώ... "Ω! πώς χτυπάει ή καρδιά μου!... "Αν είνε δεκαπέντε, δεκαεφτά, δεκαοχτώ... "Αν είνε μονοί!... (Μετράει)... δέκα... δώδεκα... δεκατρία... δεκατέσσερες... δεκαπέντε... (Με χαρά). Δεκαοχτώ!... Δεκαοχτώ! Ζυγοί! Θά μ' αγαπάει πάντοτε! Δεκαοχτώ! "Ω!... Τι εύτυχία! (Γεμίζει φιλή το περιδέραιο). Δεκαοχτώ! Δεκαοχτώ! Δεκαοχτώ!... Τώρα, προσοχή, μη σπάσει καμιά πέτρα και τότε θα μείνουν δεκαεφτά!... Δεκαοχτώ! Τι φόβο που είχα όταν μετρούσα. (Με θάρρος). Μα τώρα;... (Ταγαμένη κι' εξαπλημένη). "Ω, τώρα δεν ξέρω τί έχω... "Ολοι αυτοί οι φόβοι, όλες αυτές ή έλπίδες, όλες αυτές ή συγκινήσεις!...

» "Αχ! πώς ούκ αν άναπνοή μου! Έσκασα! Θέλω άέρα... άέρα... Τι άνόηπη που είμαι! Δεν άνοιγω το παραθύρο να πάρω λίγον άέρα! (Ανοίγει το παράθυρο και πλημμυρίζει η κάμαρα από τ'ό φως της ημέρας). "Α! Θεέ μου!... Πώς; Σήμερα σκέπτεται... (Ανοίγονται τ'α σουλάκια που κλειδούν). Καί τα σουλάκια έβπνσαν... Μα τί όρα είνε λοιπόν; (Κυττάει το ρολόι). "Εξή ή ώρα! "Ω! Μα, λοιπόν, δεν είνε πια αύριο, άλλά σήμερα. Σήμερα γίνεται ο γάμος μου... Σήμερα! "Ω!... Γελώ και κλάω από τη χαρά μου! Καί τώρα θάδω η μαμά να με ξυπνήσει! Την καίμενη τη μαμά!... Θα είνε η τελευταία φορά που θάδω να με ξυπνήσει! Την καίμενη τη μαμά!... (Φέρνει το μαντίλι της στο πρόσωπό της και πνίγει ένα λυγμό, που φανερώνει τόν πόθο του παρελθόντος και τη χαρά του μέλλοντος. Έπειτα σηκώνει το κεφάλι της και κοιτάζει στον καθρέφτη). Λοιπόν, είμαι πολύ όμορφη σήμερα. "Όμορφη, όπως ταιριάζει σέ μία που πρόκειται να παντρευτεί, δηλαδή χλωμή και με μάτια κόκκινα. Κι' αν με ρωτήσουν, θα τους πω μόνο πως δεν κοιμήθηκα καλά. Καί είνε φυσικό να μην κοιμάται κανείς την παραμονή του γάμου του. (Παίρνει το κολλέ και το φιλάει πολλές φορές). Δεκαοχτώ! "Ω! Τι εύτυχία!... "Ω! Τι χαρά!...

» "Αραγε τι να συλλογίζεται αυτήν την ώρα κι' εκείνος; Γιατί κι' αυτός, όπως κι' εγώ, δεν θα κοιμάται... "Ω! δεν ξέρω τί θάδω για να μάθω τι σκέπτεται... (Πλησιάζει σκεπτική στο παράθυρο). Πέσει, αυτήν την εποχή, άκουσα να λένε ότι ο κύριος και

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημίου Μενάνδρου 27, Αθήνα. Τηλ. 1-68.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΔΟΞΑΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ...

— Γιατί λέει; Μα δεν ξέρεις με ποιόν έχεις να κάνης; "Ο Βοζίκι είνε υπογονδριακός και δεν σέ κάνει γαμπρό του γιατί εσαι υγιής. — Γιατί είμαι υγιής; — Βέβαια, έπρεπε ναχης καμιά σπουδαία, καμιά περίπλοκη άρρώστεια για να σέ κάνει γαμπρό του. — Μα δεν μου λές, άστειεύσαι, φίλε μου; — Διόλου, αγαπητέ μου. Σε βεβαιώ, ο γαμπρός Βοζίκι, έχει αυτή τη μανία. Μισεί φοβερά τους υγιείς. Μόνο για τους άρρώστους ενδιαφέρεται κι' εκείνους μόνο αγαπά... Γι' αυτό μάλιστα δεν τρέφει καμιά σπουδαία γη για την κόρη του. — Η Δωροθέα δεν μούπε τίποτα σχετικά ως τώρα.

καί ο πατέρας της, λόγω της ηλικίας του, είχε εγκαταλείψει τ'ό επάγγελμα του.

Μόλις την είδα την πρώτη φορά, την αγαπήσα τόσο τρελλά, που τώρα δυσκολεύομαι να τ'ό πιστέψω. Άλλά κι' εκείνη μου έδειξε μεγάλη αγάπη και δεν έμεινε παρά ή θέληση του πατέρα της για να παντρευτούμε. — Όταν πήγα στον πατέρα της και τ'ό είπα την άπόφασή μου, δεν θέλησε ο γέρος ούτε καν να ή άκούσει ως τ'ό τέλος, με διέκοψε και μούπε πως ήταν άδύνατο να γίνω γαμπρός του.

Πόσο λυπήθηκα, όταν άκουσα αυτά τ'α σκληρά λόγια του! Κι' εκείνο που με λυπήσε περισσότερο ήταν, ότι δεν ήθελε να μου πη την αλήθεια.

Την άλλη μέρα με συνάντησε ένας παιδικός μου φίλος, ο οποίος ήταν γαμπρός κι' έργαζόταν μάλιστα σ'ό ίδιο νοσοκομείο, που έργαζόταν άδελφός κι' ο πατέρας της Δωροθέας.

— Σαν λυπημένος, μου φαίνεται, μου είπες. Τι έχεις; — Ερωτοδουλεύεις, τ'ό είπα με προσποιημένο χαμόγελο.

— Κι' έγώ τέτοιο πράγμα έπίθετα. Δεν σέ θέλει τ'ό κορίτσι; — "Οχι τ'ό κορίτσι, ο πατέρας... — Μήπως τόν γνωρίζω αυτόν τόν άνθρωπο έγώ; — Είνε ο γαμπρός Βοζίκι.

— Μπ! Τόν ξέρω αυτόν πολύ καλά, καυμένο. Τόν είδα μία φορά μάλιστα με την κόρη του. Είνε πολύ νόστιμο κοριτσάκι και σέ συγγάζω για τήν έκλογή σου. Άλλά ο γέρος ήταν έπιμένο να μ'ό σέ κάνει γαμπρό του.

— Καί γιατί; — Πρώτος τόν γνωρίζω αυτόν τόν άνθρωπο έγώ; — Είνε ο γαμπρός Βοζίκι.

— Μπ! Τόν ξέρω αυτόν πολύ καλά, καυμένο. Τόν είδα μία φορά μάλιστα με την κόρη του. Είνε πολύ νόστιμο κοριτσάκι και σέ συγγάζω για τήν έκλογή σου. Άλλά ο γέρος ήταν έπιμένο να μ'ό σέ κάνει γαμπρό του.

— Καί γιατί; — Πρώτος τόν γνωρίζω αυτόν τόν άνθρωπο έγώ; — Είνε ο γαμπρός Βοζίκι.

— Γιατί λέει; Μα δεν ξέρεις με ποιόν έχεις να κάνης; "Ο Βοζίκι είνε υπογονδριακός και δεν σέ κάνει γαμπρό του γιατί εσαι υγιής. — Γιατί είμαι υγιής; — Βέβαια, έπρεπε ναχης καμιά σπουδαία, καμιά περίπλοκη άρρώστεια για να σέ κάνει γαμπρό του. — Μα δεν μου λές, άστειεύσαι, φίλε μου; — Διόλου, αγαπητέ μου. Σε βεβαιώ, ο γαμπρός Βοζίκι, έχει αυτή τη μανία. Μισεί φοβερά τους υγιείς. Μόνο για τους άρρώστους ενδιαφέρεται κι' εκείνους μόνο αγαπά... Γι' αυτό μάλιστα δεν τρέφει καμιά σπουδαία γη για την κόρη του. — Η Δωροθέα δεν μούπε τίποτα σχετικά ως τώρα.

— Μα ή κόρη του δεν έχει είδησι απ' αυτά. "Ο Βοζίκι αν θα κάνει ποτέ γαμπρό, θα διαλέξει κάποιον άρρωστο, ο οποίος θα υποφέρει από καμιά χρόνια άσθένεια. "Αν θέλεις ν' άρρώστια στον πατέρα σου, σέ συμβουλεύω να κάνης τόν άρρωστο. "Εγώ μπόρω να σέ δηγήσω τι πρέπει να τ'ό πης και πως να φαίνεσαι ότι έχεις συμπτώματα σπουδαίας άσθενείας.

— Περσιόγο!... μου είπες ο πατέρας της Δωροθέας μία μέρα, όταν ύστερα από τις συμβουλές του φίλου μου γαμπρού πήγα να ξαναζητήσω την κόρη του και τ'ό είπα πως είμαι κι' άρρωστος. Καί πως τ'ό άνακάλυψες ότι πάσχεις απ' αυτή τη σπουδαία άσθένεια; — Είνε πολύς καιρός τώρα, που ύποπτευόμουν ότι είχα κάτι, άλλά δεν είχα πάει σέ κανένα γιατρό. Προχθές όμως πήγα σέ μία ασφαλτική έταιρεία ν' ασφαλίσω τή ζωή μου. "Ο γιατρός λοιπόν της έταιρείας που με εξέτασε, μου τ'ό είπα καθαρά ότι δεν ήμουν ν' ασφαλισθώ, γιατί πάμπορω να με ασφαλίσουν, γιατί πάμπορω να με ασφαλίσει κανένας και σ'όχο. Πήγα σέ άλλην έταιρεία και μου είπαν τ'ό ίδιο. Τότε άρχισα ν' άνησυχώ για τήν υγεία μου και πήγα σ' έναν απ' τους καλύτερους γιατρούς. Τ'ό είπα λεπτομερώς τ'α συμπτώματά μου και μου άπάντησε ότι πάσχω απ' αυτή τη σπουδαία άσθένεια και ότι δεν πιστεύει να ήσυχω περισσότερο από έξη μήνες.

— Ναι, μπόρω να ήσυχω σέ έξι βδομάδες, σέ είπες, ο γαμπρός Βοζίκι, έχει αυτή τη μανία. Μισεί φοβερά τους υγιείς. Μόνο για τους άρρώστους ενδιαφέρεται κι' εκείνους μόνο αγαπά... Γι' αυτό μάλιστα δεν τρέφει καμιά σπουδαία γη για την κόρη του. — Η Δωροθέα δεν μούπε τίποτα σχετικά ως τώρα.

— Μα ή κόρη του δεν έχει είδησι απ' αυτά. "Ο Βοζίκι αν θα κάνει ποτέ γαμπρό, θα διαλέξει κάποιον άρρωστο, ο οποίος θα υποφέρει από καμιά χρόνια άσθένεια. "Αν θέλεις ν' άρρώστια στον πατέρα σου, σέ συμβουλεύω να κάνης τόν άρρωστο. "Εγώ μπόρω να σέ δηγήσω τι πρέπει να τ'ό πης και πως να φαίνεσαι ότι έχεις συμπτώματα σπουδαίας άσθενείας.

— Περσιόγο!... μου είπες ο πατέρας της Δωροθέας μία μέρα, όταν ύστερα από τις συμβουλές του φίλου μου γαμπρού πήγα να ξαναζητήσω την κόρη του και τ'ό είπα πως είμαι κι' άρρωστος. Καί πως τ'ό άνακάλυψες ότι πάσχεις απ' αυτή τη σπουδαία άσθένεια; — Είνε πολύς καιρός τώρα, που ύποπτευόμουν ότι είχα κάτι, άλλά δεν είχα πάει σέ κανένα γιατρό. Προχθές όμως πήγα σέ μία ασφαλτική έταιρεία ν' ασφαλίσω τή ζωή μου. "Ο γιατρός λοιπόν της έταιρείας που με εξέτασε, μου τ'ό είπα καθαρά ότι δεν ήμουν ν' ασφαλισθώ, γιατί πάμπορω να με ασφαλίσουν, γιατί πάμπορω να με ασφαλίσει κανένας και σ'όχο. Πήγα σέ άλλην έταιρεία και μου είπαν τ'ό ίδιο. Τότε άρχισα ν' άνησυχώ για τήν υγεία μου και πήγα σ' έναν απ' τους καλύτερους γιατρούς. Τ'ό είπα λεπτομερώς τ'α συμπτώματά μου και μου άπάντησε ότι πάσχω απ' αυτή τη σπουδαία άσθένεια και ότι δεν πιστεύει να ήσυχω περισσότερο από έξη μήνες.

— Ναι, μπόρω να ήσυχω σέ έξι βδομάδες, σέ είπες, ο γαμπρός Βοζίκι, έχει αυτή τη μανία. Μισεί φοβερά τους υγιείς. Μόνο για τους άρρώστους ενδιαφέρεται κι' εκείνους μόνο αγαπά... Γι' αυτό μάλιστα δεν τρέφει καμιά σπουδαία γη για την κόρη του. — Η Δωροθέα δεν μούπε τίποτα σχετικά ως τώρα.

— Μα ή κόρη του δεν έχει είδησι απ' αυτά. "Ο Βοζίκι αν θα κάνει ποτέ γαμπρό, θα διαλέξει κάποιον άρρωστο, ο οποίος θα υποφέρει από καμιά χρόνια άσθένεια. "Αν θέλεις ν' άρρώστια στον πατέρα σου, σέ συμβουλεύω να κάνης τόν άρρωστο. "Εγώ μπόρω να σέ δηγήσω τι πρέπει να τ'ό πης και πως να φαίνεσαι ότι έχεις συμπτώματα σπουδαίας άσθενείας.

— Περσιόγο!... μου είπες ο πατέρας της Δωροθέας μία μέρα, όταν ύστερα από τις συμβουλές του φίλου μου γαμπρού πήγα να ξαναζητήσω την κόρη του και τ'ό είπα πως είμαι κι' άρρωστος. Καί πως τ'ό άνακάλυψες ότι πάσχεις απ' αυτή τη σπουδαία άσθένεια; — Είνε πολύς καιρός τώρα, που ύποπτευόμουν ότι είχα κάτι, άλλά δεν είχα πάει σέ κανένα γιατρό. Προχθές όμως πήγα σέ μία ασφαλτική έταιρεία ν' ασφαλίσω τή ζωή μου. "Ο γιατρός λοιπόν της έταιρείας που με εξέτασε, μου τ'ό είπα καθαρά ότι δεν ήμουν ν' ασφαλισθώ, γιατί πάμπορω να με ασφαλίσουν, γιατί πάμπορω να με ασφαλίσει κανένας και σ'όχο. Πήγα σέ άλλην έταιρεία και μου είπαν τ'ό ίδιο. Τότε άρχισα ν' άνησυχώ για τήν υγεία μου και πήγα σ' έναν απ' τους καλύτερους γιατρούς. Τ'ό είπα λεπτομερώς τ'α συμπτώματά μου και μου άπάντησε ότι πάσχω απ' αυτή τη σπουδαία άσθένεια και ότι δεν πιστεύει να ήσυχω περισσότερο από έξη μήνες.

— Ναι, μπόρω να ήσυχω σέ έξι βδομάδες, σέ είπες, ο γαμπρός Βοζίκι, έχει αυτή τη μανία. Μισεί φοβερά τους υγιείς. Μόνο για τους άρρώστους ενδιαφέρεται κι' εκείνους μόνο αγαπά... Γι' αυτό μάλιστα δεν τρέφει καμιά σπουδαία γη για την κόρη του. — Η Δωροθέα δεν μούπε τίποτα σχετικά ως τώρα.

— Μα ή κόρη του δεν έχει είδησι απ' αυτά. "Ο Βοζίκι αν θα κάνει ποτέ γαμπρό, θα διαλέξει κάποιον άρρωστο, ο οποίος θα υποφέρει από καμιά χρόνια άσθένεια. "Αν θέλεις ν' άρρώστια στον πατέρα σου, σέ συμβουλεύω να κάνης τόν άρρωστο. "Εγώ μπόρω να σέ δηγήσω τι πρέπει να τ'ό πης και πως να φαίνεσαι ότι έχεις συμπτώματα σπουδαίας άσθενείας.

— Περσιόγο!... μου είπες ο πατέρας της Δωροθέας μία μέρα, όταν ύστερα από τις συμβουλές του φίλου μου γαμπρού πήγα να ξαναζητήσω την κόρη του και τ'ό είπα πως είμαι κι' άρρωστος. Καί πως τ'ό άνακάλυψες ότι πάσχεις απ' αυτή τη σπουδαία άσθένεια; — Είνε πολύς καιρός τώρα, που ύποπτευόμουν ότι είχα κάτι, άλλά δεν είχα πάει σέ κανένα γιατρό. Προχθές όμως πήγα σέ μία ασφαλτική έταιρεία ν' ασφαλίσω τή ζωή μου. "Ο γιατρός λοιπόν της έταιρείας που με εξέτασε, μου τ'ό είπα καθαρά ότι δεν ήμουν ν' ασφαλισθώ, γιατί πάμπορω να με ασφαλίσουν, γιατί πάμπορω να με ασφαλίσει κανένας και σ'όχο. Πήγα σέ άλλην έταιρεία και μου είπαν τ'ό ίδιο. Τότε άρχισα ν' άνησυχώ για τήν υγεία μου και πήγα σ' έναν απ' τους καλύτερους γιατρούς. Τ'ό είπα λεπτομερώς τ'α συμπτώματά μου και μου άπάντησε ότι πάσχω απ' αυτή τη σπουδαία άσθένεια και ότι δεν πιστεύει να ήσυχω περισσότερο από έξη μήνες.

— Ναι, μπόρω να ήσυχω σέ έξι βδομάδες, σέ είπες, ο γαμπρός Βοζίκι, έχει αυτή τη μανία. Μισεί φοβερά τους υγιείς. Μόνο για τους άρρώστους ενδιαφέρεται κι' εκείνους μόνο αγαπά... Γι' αυτό μάλιστα δεν τρέφει καμιά σπουδαία γη για την κόρη του. — Η Δωροθέα δεν μούπε τίποτα σχετικά ως τώρα.

— Μα ή κόρη του δεν έχει είδησι απ' αυτά. "Ο Βοζίκι αν θα κάνει ποτέ γαμπρό, θα διαλέξει κάποιον άρρωστο, ο οποίος θα υποφέρει από καμιά χρόνια άσθένεια. "Αν θέλεις ν' άρρώστια στον πατέρα σου, σέ συμβουλεύω να κάνης τόν άρρωστο. "Εγώ μπόρω να σέ δηγήσω τι πρέπει να τ'ό πης και πως να φαίνεσαι ότι έχεις συμπτώματα σπουδαίας άσθενείας.

— Περσιόγο!... μου είπες ο πατέρας της Δωροθέας μία μέρα, όταν ύστερα από τις συμβουλές του φίλου μου γαμπρού πήγα να ξαναζητήσω την κόρη του και τ'ό είπα πως είμαι κι' άρρωστος. Καί πως τ'ό άνακάλυψες ότι πάσχεις απ' αυτή τη σπουδαία άσθένεια; — Είνε πολύς καιρός τώρα, που ύποπτευόμουν ότι είχα κάτι, άλλά δεν είχα πάει σέ κανένα γιατρό. Προχθές όμως πήγα σέ μία ασφαλτική έταιρεία ν' ασφαλίσω τή ζωή μου. "Ο γιατρός λοιπόν της έταιρείας που με εξέτασε, μου τ'ό είπα καθαρά ότι δεν ήμουν ν' ασφαλισθώ, γιατί πάμπορω να με ασφαλίσουν, γιατί πάμπορω να με ασφαλίσει κανένας και σ'όχο. Πήγα σέ άλλην έταιρεία και μου είπαν τ'ό ίδιο. Τότε άρχισα ν' άνησυχώ για τήν υγεία μου και πήγα σ' έναν απ' τους καλύτερους γιατρούς. Τ'ό είπα λεπτομερώς τ'α συμπτώματά μου και μου άπάντησε ότι πάσχω απ' αυτή τη σπουδαία άσθένεια και ότι δεν πιστεύει να ήσυχω περισσότερο από έξη μήνες.

— Ναι, μπόρω να ήσυχω σέ έξι βδομάδες, σέ είπες, ο γαμπρός Βοζίκι, έχει αυτή τη μανία. Μισεί φοβερά τους υγιείς. Μόνο για τους άρρώστους ενδιαφέρεται κι' εκείνους μόνο αγαπά... Γι' αυτό μάλιστα δεν τρέφει καμιά σπουδαία γη για την κόρη του. — Η Δωροθέα δεν μούπε τίποτα σχετικά ως τώρα.

να πάτε σέ κανένα άλλο γιατρό. — Άλλά μπόρω με μία θεραπεία να γίνω καλά; — Θεραπεία! Μή λέτε τέτοιες άνοησίες, γιατί θα με κάνετε να πιστέψω ότι μπορείτε ν' άρρώστια σέ τήν έπιστήμη μία από τις ωραιότερες και περιεργότερες περιπτώσεις, ή όποιες πλουτίζουν τήν παθολογία.

— Τότε λοιπόν, ποιά είνε ή ανάγκη της παθολογίας, αν οι γιατροί δεν θεραπεύουν; — Μα ή παθολογία δεν έχει να κάνει τίποτε με θεραπείες. Η παθολογία διδάσκει μόνο τ'α συμπτώματα τήν πορεία και τις αίτιες τών άσθενειών. Είνε ένας έπιστημονικός κλάδος, μία σπουδή ενδιαφέρουσα και τίποτ' άλλο.

— Άλλά τότε ότι είνε εύχαριστο και ενδιαφέρον για σάς, καταντάει να είνε άνατοξ για μάς.

— Μπ... "Ολοι μας θα πεθάνουμε. Καί ο ευγενέστερος θάνατος είν' εκείνος που παρέχει εύκαιρίες πλουτισμού και τελειοποιήσεως της έπιστήμης. Άλλ' άς τ' άφήσουμε τώρα αυτά. Σαν να θυμόμυ ότι μία μέρα μου είχες μιλήσει για τήν κόρη μου.

Κούνησα τ'ό κεφάλι μου με λυγρολική.

— Ναι, έχει έρθει, μου απάντησε. Περσιόγε σ'ό σαλόνι κι' εγώ πηγαίνο να τήν είδοποιήσω.

Τήν ίδια σχεδόν στιγμή άκουσα τή Δωροθέα να καταβαίνει γοργά τ'α σκάλα. Οι παλμοί της καρδιάς μου έγιναν δυνατώτεροι. Άνυπομονότα να τήν ιδώ. Σηκώθηκα και πήγα προς τήν πόρτα. Τήν είδα να μιλάει μ' έναν κύριο.

— Όταν μ' αντίκρισε, χαμογέλασε με τ'ό γλυκό εκείνο χαμόγελο, που δεν θά ξεχάσω ποτέ.

— "Α, κύριε Παύλε, είστε εδώ; Σας παρουσιάζω τ'ό σύζυγό μου Δίονη. Μόλις ήρθαμε από τήν έξοχη με τήν όειά μου. Καί ή ύγεια σας πως πάει; Είστε καλύτερα;... Σας βλέπω πολύ όμορφο. "Α! κύριε Παύλε, να προσπαθήσετε... Δεν πρέπει να παίρνετε σ' άσπεια μία τέτοια άρρώστεια...

— Έγώ όμως είχα μαλαρώσει.

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΟΣ ΚΟΒΕΤΑΙ Ο ΔΟΞΥΓΚΑΣ

— Λίγα πράγματα είνε αναγκαία σέ τ'ό λήξυγκας. Καί όμως τ'ό φάρμακο άναπάντων τών είνε άπλοστότατο και άποτελεσματικότατο.

— Όταν σ'ό πάει λήξυγκας, δεν έχετε παρά να ρίξετε λίγο ξύδι μέσα σ' ένα κουτάλι τ'ό γλυκού και μέσα σ'ό ξύδι ν' αναλύσετε ένα κομματάκι ξάχαρι. Ρουφάτε κατόπιν τ'ό γλυκό αυτό προσκευάσμα κι' άμέσως ο λήξυγκας περνάει.

— Ύστερα απ' αυτό, πρέπει βέβαια να πελείωσου όλα μεταξόμας. Θα ήταν τρέλλα να μιλάμε πια για γάμο.

— Ύστερα απ' αυτό, πρέπει βέβαια να πελείωσου όλα μεταξόμας. Θα ήταν τρέλλα να μιλάμε πια για γάμο.

— Ύστερα απ' αυτό, πρέπει βέβαια να πελείωσου όλα μεταξόμας. Θα ήταν τρέλλα να μιλάμε πια για γάμο.

— Ύστερα απ' αυτό, πρέπει βέβαια να πελείωσου όλα μεταξόμας. Θα ήταν τρέλλα να μιλάμε πια για γάμο.

— Ύστερα απ' αυτό, πρέπει βέβαια να πελείωσου όλα μεταξόμας. Θα ήταν τρέλλα να μιλάμε πια για γάμο.

— Ύστερα απ' αυτό, πρέπει βέβαια να πελείωσου όλα μεταξόμας. Θα ήταν τρέλλα να μιλάμε πια για γάμο.

— Ύστερα απ' αυτό, πρέπει βέβαια να πελείωσου όλα μεταξόμας. Θα ήταν τρέλλα να μιλά

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΕΧΑΣΑΝ... ΚΑΙ ΞΑΝΑΒΡΗΚΑΝ ΤΗ ΜΥΤΗ ΤΟΥΣ!...

Όπου ένα δάχτυλο μεταμορφώνεται σε μύτη! Η ρινοπλαστική, αρχαιολογική χειρουργική μέθοδος. Μύτες που τις πετούσαν στη φωτιά. Τι λέει ένας αλχημιστής για τις περιπέτειες μιας κορμμένης μύτης. Το λουτρό μιας μύτης με ζεστό κρασί. Πώς ο Ζωρζ Καρντό απέκτησε μύτη από τα επίβια μιας θρίβρας!... Οι Σιαμαίοι αδελφοί υπήρξαν δημιουργήματα της εμπνεύσεως ενός παράφρονος χειρουργού: Η ένωση μιας γάτας κι' ενός ποντικού! Πώς μπορείτε ν' αποκτήσετε έναν ποντικό με... προεξοχίδα!

ΠΟ μια αγγλική εφημερίδα, πληροφορούμεθα το έξης περίεργον: Ο γιατρός Μπλόζα, εργαζόμενος σ' ένα από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία του Λονδίνου, δέχτηκε τηλεφώνημα την επόμενη ενός κυρίου, με πρόσωπο συμπαθητικώτατο, από το οποίο όμως έλειπε... η μύτη.

—Έπεσε στο κεφάλι μου ένα τζάμι—είπε ο πελάτης στο γιατρό—και μου έκοψε τη μύτη... Τό προμερωμένο για μένα είχε πώς είναι άραβωνισμένος με μια νέα που άγαπώ, και την οποία διατάζω να πάω στα χάλια που βρίσκονται σήμερα. Δεν είναι δυνατόν να μου βάλετε καινούργια μύτη;... Έμεινε πώς η επιστήμη σας κάνει τώρα τόσα θαύματα! Ο χειρουργός, αφού έκανε συμβούλιο με τους συναδέλφους του, απεφάσισε—βλέποντας την επιθυμία του δυστυχισμένου εκείνου ανθρώπου ν' αποκτήσει οπωσδήποτε μύτη!—να δοκιμάσει το πείραγμα, χρησιμοποιώντας για το σκοπό αυτό ένα δάχτυλο του πελάτου του...

Τον ξέπλυνσε, λοιπόν, σ' ένα κρεβάτι του νοσοκομείου και τοποθέτησε το άριστερό του χέρι στο γύφο και σε τόσπο, ώστε το δάχτυλο που θα μετεβιβάτο σε μύτη, να ακουμπά στην τρύπα του προσώπου όπου άλλοτε ήταν η μύτη.

Σ' αυτή τη στάσι έμεινε το χέρι ένα ολόκληρο μήνα.

Όταν ο χειρουργός έσπασε το γύφο, είδε πως το δάχτυλο είχε κολλήσει στην τρύπα της μύτης! Ακουμπώντας κατόπιν το δάχτυλο—ελευθερώνοντας το χέρι—και, με κατάρλληλα μαλάξεις, καί... περιουσίες, έδωσε στο δάχτυλο το σχήμα μύτης!

Κανείς βέβαια δεν μπορεί να υποστηρίξει πως η μύτη αυτή είναι κλασική ελληνική. Έν πάση όμως περιπτώσει είχε μια μύτη ανθρώπινη. Και ο άνθρωπος δεν θυσίασε τίποτα το δάχτυλό του. Μπορεί τώρα να ευφρανιστεί στον κόσμο, χωρίς να βλέπει τους άλλους να γελούν και—το σπουδαιότερον—μπορεί να κάνει τους γάμους του με την αγαπημένη του!...

Η χειρουργική αυτή επιτυχία ποξένησε εντύπωση στους διεθνείς ιατρικούς κύκλους. Οσάυτο δεν αποτελεί κάτι το πρωτοφανές στη χειρουργική χρονικά.

Η ρινοπλαστική—έτσι λέγεται αυτός ο κλάδος της χειρουργικής—δεν είναι σύγχρονη επιστήμη. Ο Κέλσος ισχυρίζεται ότι οι γιατροί της εποχής του εφάρμοζαν συχνά αυτή τη

μέθοδο. Μά η χειρουργική αυτή τέχνη ανεπτύχθη στην Ιταλία, ιδίως στον δέκατο πέμπτο αιώνα, τότε δηλαδή που μια από τις συνηθέστερες ποινές που επέβαλαν τα δικαστήρια, ήταν και η αποκοπή της μύτης! Φαντασθήτε: ή... εγγειρήσεις αυτές ήταν τόσο συχνές, ώστε εξεδόθη διαταγή να πετούν οι δήμιοι τις κορμμένες μύτες στη φωτιά, για να μη μπορούν οι κατάδικοι να τις ξανακολλήσουν στη θέση τους!

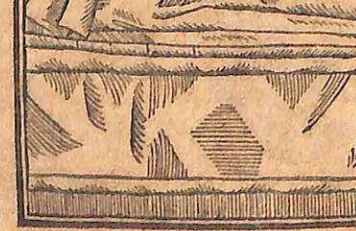
Κάποιοι γιατροί του καιρού εκείνου, όντομα Γκασπαρ Ταλιακόττι, από τη Βολωνία, απέκτησαν τέτοια φήμη στο χειρουργικό αυτό κλάδο και... απέκατέστησε τόσες κορμμένες μύτες στη θέση τους, ώστε οι σύγχρονοί του του έφτιαξαν, ενώ ακόμα ζούσε, ένα άγαλμα και το έστησαν στην κεντρική πλατεία της πόλεως.

Έννοείται πως ούτε στην προκειμένη περίπτωση δεν έλειψαν οι τερατολόγοι. Ο διάσημος αλχημιστής φόν Χέλμουντ αναφέρει σ' ένα βιβλίο του την εξής καταπληκτική ιστορία:

—Ένας άστος από τας Βρυξέλλας, έχασε σ' ένα άτυχμα τη μύτη του. Πλήρωσε τότε ένα φτωχό άχθοφόρο, ο οποίος δέχτηκε να του παραχωρήσει τη μύτη του, για να... μεταφτυεσθεί στο πρόσωπο του πλουσίου άστου. Η εγγειρήσεις επέτυχε.

Υστερα όμως από κάμποσο καιρό, ο άστος είδε την προστετή μύτη του να κουνιέται στη θέση της, να ζαρώνει και στο τέλος να πέφτει—την ίδια ακριβώς μέρα που πέθανε και ο άχθοφόρος, στον οποίο άνηκε αρχικώς!...

Υπάρχουν, τώρα, τρεις μέθο-

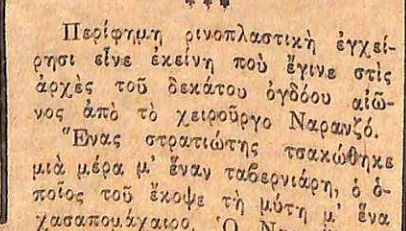
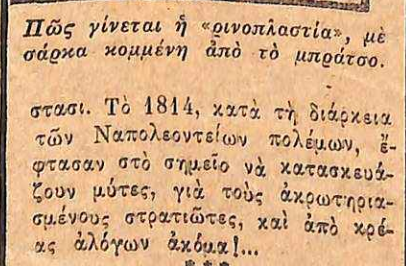
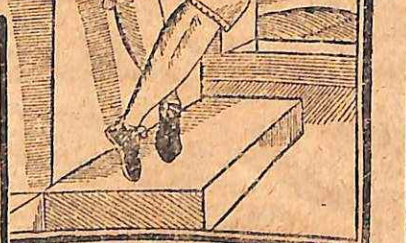
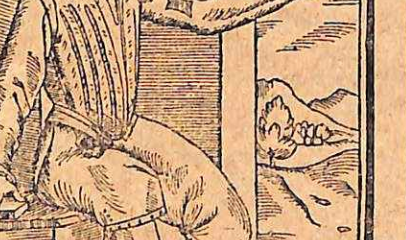
δοι ρινοπλαστίας:

α.) Η ιταλική. Σύμφωνα μ' αυτήν, ο χειρουργός παίρνει ένα κομμάτι κρέας από ένα εστιασμένο μέρος του σώματος του πελάτου του, το πλάθει σε σχήμα μύτης και το ράβει στο πρόσωπο.

β.) Η ινδική. Ο γιατρός χαράζει ένα μέρος από το δέρμα του ασθενούς σε σχήμα τριφυλλίου και ε' αφήνει να πέση προς τα κάτω, σε τρόπο ώστε να παρέχει από μακριά την εντύπωση μύτης! Έννοείται πως η μέθοδος αυτή χρησιμοποιείται—και σήμερα ακόμα—μονάχα στα: Ινδία.

Και γ.) Η γαλλική, η οποία συνίσταται στο να σχηματισθεί μια καινούργια μύτη από κρέας που το παίρνει ο γιατρός από τα μάγουλα. Η τελευταία αυτή μέθοδος είναι οδυνηρή και άφινει, εξ άλλου, στο πρόσωπο φοικαλέα σημάδια...

Εκτός όμως από τις τρεις παραπάνω μεθόδους, υπάρχουν και πολλές άλλαι, επιβαλλόμενες από την περι-

κόρως την κορμμένη μύτη μέσα σε ζεστό κρασί και την ξανακολλήσει στη θέση της με τέτοια τέχνη, ώστε κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα.

Μιά όμως από τις ιστορικώτερες ρινοπλαστικές εγγειρήσεις των αιώνων έγινε εκείνη που υπέστη ένας Γάλλος πανδοχεύς, Ζωρζ Καρντό ονόματι.

Την 15ην Μαρτίου 1781, ο χειρουργός Ντελκνιέ προσεκλήθη από τον κύριο ντ' Αντελώ να προσφέρει τις υπηρεσίες του στον Καρντό—ο οποίος εργαζόταν τότε ως παραμάγειρος στο κτήμα του κύριου.

Ο Καρντό είχε μαλώσει με τον πρώτο μάγειρα κι' εκείνος τον χτύπησε τόσο άσχημα στο πρόσωπο μ' ένα μεγάλο μαχαίρι, ώστε του απέκοψε όλη τη μύτη του.

Πώς έγινε, τώρα, η εγγειρήσι αυτή; Από τη σωζόμενη σχετική έκθεση του γιατρού, παραλαμβάνουμε την κατωτέρω χαρακτηριστική περι-

κοπή: «...Αφού δεβιδώθηκε πως ήταν αδύνατο να ξαναβρεθεί η κορμμένη μύτη του Καρντό—ίσως να την είχε εξαφανίσει ο μάγειρος—διάταξε να μου μέρουν μια θρίβρα. Μόλις τα φτερά που σκέπαζαν τα επίβια της και έκοψα απ' αυτά ένα κομμάτι κρέας σχεδόν τριγωνικό. Υστερα, τοποθέτησα το κρέας αυτό στην τρύπα της μύτης και το έδεσα με επιδέξιους.»

Την όγδόη μέρα, αφήρεσα τους επιδέξιους και πός μεγάλη χαρά μου και κατάπληξι τών παριστανόμενων, είδαμε ότι το κρέας της θρίβρας είχε εφάρμοσθεί πάνω στην πληγή, παίρνοντας συγχρόνως το σχήμα μιας μύτης—ήμι βέβαια εξαιρετικά κομψής, αλλά οπωσδήποτε μύτης!...

Τό πιο περίεργον σ' όλην αυτή την υπόθεση είναι ότι, ύστερ' από ένα μήνα, φύτρωσαν στη μύτη του παραμάγειρα... μικρά φτερά θρίβρας! Τα βγάλαμε, χωρίς να πονέση διόλου ο Καρντό, και από τότε δεν ξαναφάνηκαν!...

Ο άνθρωπος με την κοτσίσια μύτη—μ' αυτό το όνομα έγινε γνωστός ο Καρντό—έζησε ως τα 1843 και οι πελάται του πήγαιναν στο πανδοχείο του όχι τόσο για την καλή περιποίησι που έδιναν εκεί, όσο για να απολαμβύσουν τη μυθμειώδη μύτη του!...

Περιφάνη ρινοπλαστική εγγειρήσις είχε γίνει εκείνη που έγινε στις αρχές του δεκάτου ογδόου αιώνα από το χειρουργό Ναρανζό.

Ένας στρατιώτης τακνώθηκε μια μέρα μ' έναν ταβερνιάρη, ο οποίος του έκοψε τη μύτη μ' ένα χασαπομάχιο. Ο Ναρανζό κα-

τέχ τερατώδους εμπνεύσεως ενός πα-

ΤΩΣ ΔΙΑΣΚΕΥΑΖΑΝ ΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

Πώς εκδικιήθηκε ο Γουσταύος της Σουηδίας τους πρώην υπηκόους του. Ζητείται... Άλφης Βασιλεύς. Πρωτοχρονιάτικα άστεια που κατα λήγουν σε τραγωδίες. Πώς σκότωσε ο Τσάρος Ίβαν έναν αυλικό του. Η εκδικήσις του Φρειδερίκου Β'. Η φάρσα μιας εφημερίδας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

τοχρονιάτικα άστεια του Τσάρου Ίβαν Δ'.

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς του 1742, ο βασιλεύς της Ρωσίας Φρειδερίκος Β', άνθισε στην περι-

Φρειδερίκος Β', άνθισε στην περι- φημο αυλικό του βαρόνο φόν Ήδελ- λειώδη φάρσα εις βάρος των αστρο- νόμων των διαφόρων χωρών. Στο φάσμα της Πρωτοχρονιάς δημοσίευσ- την καταπληκτική είδησι ότι κάποιος μηχανικός κατόρθωσε να κατασκευά- σει ένα μηχανήμα που έπολλαπλασία- ζε τη δύναμη των φακών σε τέτοιο βαθμό ώστε, χάρις σ' αυτό, μπορούσε να διακρίνει κανείς και τα πιο μα- κρινά οράνια σώματα καθαρώτατα.

Μαζύ με την είδησι δημοσιεύσανε και η φωτογραφία του μηχανήματος και από κάτω μια σχετική συνέντευ- ξις μ' έναν δήθεν αστρονόμο, ο οποίος έλεγε τα εξής:

«Ποτέ μου δεν φανταζόμουν ότι ήταν δυνατόν να εφευρεθεί τέτοιο μη- χανήμα με τόσους θύλακες και κανείς π' άστρα τόσο καθαρά... Και δικαίως βεβαιώθηκε με τα ίδια μου τα μάτια. Κυτάζοντας μ' αυτό εξαιρετικό ότι στη σελήνη υπάρχει ζωή. Κατόρθω- σα να δω όχι μόνον τα δάση και τα δένδρα της, αλλά ακόμα και τα ζώα, άγριοι δούλοισ, καρσίνες και πρόβα- τα. Τέλος διάκρινα και μερικά περι- εργα ζώα, πολύ λίγα όμως, τα οποία έβρουν φτερά και τών οποίων το σώ- μα μοιάζει με σώμα ανθρώπου και ορατότατα...»

Οι αστρονομικοί κύκλοι της βρη- λίου αναστατώθηκαν, μόλις έγινε γνωστή η είδησις αυτή. Και όλοι σκεδόν οι μεγάλοι αστρονόμοι και διο- λογοί άφιέρωσαν άρθρα, μελέτες και διατριβές για το ζήτημα της ζωής στη σελήνη. Κάποιος μάλιστα απ' αυτούς έγραψε σχετικώς και εξέδωσε γρήγορα-γρήγορα ένα βιβλίο, το ό- ποιου πουλήθηκαν 50.000 αντίτυπα μέσα σε λίγες βδομάδες. Και ποιος ξέρει τι άλλο ακόμα θα γινόταν αν η εφημερίδα που είχε δημοσιεύσει την είδησι δεν άπεκαλύπτει έπειτ' από τρείς μήνες ότι έπρόκειτο περί φάρ- σας.

Ο Φρειδερίκος πειραχτηκε για την λακωνικότητα της επιστολής, η ό- ποια αποτελούσε απευθείας απάντη- σι του εκ μέρους του βαρόνου. Και απεφάσισε να τον πληρώσει άμεσα με τό ίδιο νόμισμα.

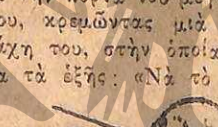
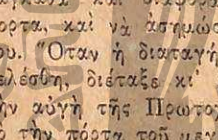
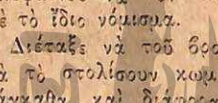
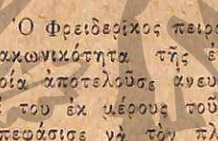
Διάταξε να τού δοθούν ένα βιβλίο, να τού στείλουν κομμάτια με γαβισ- μόνα και διάφορα άλλα παλαιά- χορτα, και να ασπαστούν τα κέρτα- του. (Όταν η διαταγή του αυτή έτε- λεσθεί, διάταξε κι' έδωσαν το ζώο, την αγγί της Πρωτοχρονιάς, έσω ά- πό την πόρτα του μεγάρου του βαρό- νου, κρεμώντας μια επιγραφή στη ράχη του, στην οποία ήταν γραμμέ- να τα εξής: «Να τού δοθεί ο Ήδελ-»

Κάθισε κάτω! Άστεια ήταν! τού φώναζε ο Τσάρος.

Και συμπληρώνοντας, με ακόμα χειρότερο τρόπο, τη άστεια του, πρό- βηξε το εγγειρίδι του και το χάρ- φωσε στη ράχη του πρίγκηπος για να τόν αναγκάσει να παραμείνει κα- θιστός. Ο Γκρόσντοφ σαρμάτησε κάτω άναίσθητος, ενώ το αίμα έσπα- χε άφονο απ' την πληγή του.

Μονάχα τότε ο Ίβαν συνεισθάν-θηκε πόσο φοβερό ήταν το άστειό του. Φώναζε άμέσως τόν γιατρό του και τόν διάταξε να επαναρφέρει οπωσδη- ποτε στη ζωή τόν πρίγκηπα. Έκεί- νος, όμως, αφού εξέτασε το σφραγί- στο πληγωμένου, άνασχήθηκε λέ- γοντας:

—Μόνο ο Θεός θα μπορούσε να ξαναφέρει στη ζωή τόν πρίγκηπα. Μεγαλειότατε. Ο πρίγκηπ πέθανε... Τέτοια περίπου ήταν όλα τα πρω-

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ- ΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ- ΛΙΟΥ ΚΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της 'Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημίῳ Μεράνδρου 27, Αθήνα. Τηλ. 1-68.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ

Ένας άτελειώτος και θλιβερός κατάλογος. Ναυουχοδενόσωρ, ο πρώτος παράφρων βασιλεύς. Ή θηριώδης τρέλλα του Καλλιγούλα. Πώς επινοήθηκε το πικέτο. Οι φανταστικοί έχθροι του Λευδοέικου Ηου. Οι τρελλοί Σουλτάνοι. Ήταν τρελλός ο βασιλεύς Λουδοβίκος 15ος; Ο έρωας του Λουδοβίκου της Βαυαρίας προς την αυτοκράτειρα Εύγενία. Πώς πνίγηκε σε μία λίμνη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ξαιρετική νομοσύνη, μα κατόπιν έγινε θηριόκαρδος κι' αίμακαρής. Στα τελευταία μάλιστα χρόνια της ζωής του, τον τυραννούσαν νύχτα και μέρα άπαισίοι έριόλτες, ή δέ φιλοπομία του έφτασε σε τέτοιο σημείο, ώστε, για να φυλαχτεί απ' τους φανταστικούς έχθρους του, κλείστηκε κι' απομονώθηκε απ' τον κόσμο, ως την ημέρα του θανάτου του, στο έχυρο φρούριο του Πλεσις-λά-Τούρ.

Πέμπτη έρχεται —κατά τα τέλη του 15ου αιώνα— ή βασίλισσα της Ισπανίας Ιωάννα ή Καστιλιανή, ή επιλεγμένη «Τρελλή». Κι' αυτή πέθανε στο θρόνο, κυβερνώντας όμως τους υπηκόους της με αΐτιροπή αντίστασις.

Την 17α αιώνα συναντούμε άλλον τρελλό μονάρχη: Τόν Σουλτάνο της Τουρκίας Μουσταφά τόν Α'. Ανέθηκε στον χαλιφικό θρόνο του τή 1617, αλλά έπειτα από τεσσάρων μηνών βασιλεία εκθρονίστηκε από έναν «φετρά» του σείχουλίσλαμ, του θρησκευτικού δηλαδή άρχηγού των Μουσουλμάνων, ως φρενοβλαβής.

Οι πανίσχυροι Γεντίσσοι τον έκλεισαν τότε σ' ένα γραφικό διαμέρισμα των σουλτανικών ανακτόρων, ό δέ άτυχος Μουσταφάς περνούσε εκεί τον καιρό του ρίχνοντας χρυσά νομίσματα σε μία στέρνα γεμάτη ψάρια, τα όποια τον διασκέδαζαν με τή παιγνιδιάρικη κολύμπι τους.

Ένωσεται ότι σ' σύγχρονοι ιστορικοί θεωρούν τή γεγονός αυτό σαν παρωμυθίο όρεϊλόμενο στη λαϊκή παράδοση. Έμείς όμως τους παραπέμπουμε στην Άγία Γραφή, ή οποία σε πολλά σημεία της πιστοποιεί τή γεγονός αυτό.

Δεύτερος έρχεται ό Αύτοκρατωρ τή Ρώμης Καλλιγούλας, τή άθροωπόμοσο εκείνο τέρας, ό όποιος φανταζόταν τόν έαυτό του για Δία, έβγαλ- διατάγματα, διά των όποιων ώριζ- να τή απονέμονται θείες τιμές και για να εξευτελίση τούς δημοσίους άρχοντας τής Ρώμης, ανακήρυξε αβ παύση ανώτατων δηλαδή κρατικών άρχοντα, τή ίδιο του τή άλογο!

Τρίτος έρχεται ό βασιλεύς τή Γαλλίας Κάρολος ό 9ος, γνωστός στην Ιστορία ό Κάρολος ό Εύθύς. Ένωσεται πως ή πανίσχυρη άριστοκρατία τής έποχής εκείνης τόν ανάν- κασε—στά 1393 μ. Χ.—να πεθ' από κήδεμνισμό. Τού ώρισε δηλαδή μία έπιποση μενιστήριον, ή όποια έ- κανε χρέη αντιβασιλέως.

Για να τήν διασκέδαζαν μάλιστα και να τήν αποσπώσαν απ' τήν αντί- κή τή μεγάλωλή τον, προσέβαλαν τότε μερικοί εύφύεστοι αλλοκοί του, τή γνωστό σήμερα παιγνίδι τής τρά- πουλας: Τή πικέτο...

Τέταρτος έρχεται—κατά τόν 15ο αιώνα—ό βασιλεύς τής Γαλλίας έπί- σης Λουδοβίκος 11ος. Αύτός ήταν μόν προικισμένος, στην άρχή, με μία έ-

Τή 1622 ξαναέθηκε στο θρόνο του, έπειτα απ' τή δολοφονία τού ά- νειφού του Όσμαν τού 2ου, ό όποιος άρχισε να γίνεται ύποπτος στους Γεν- νισάρους. Άλλά έπειτα από μερικούς μήνες πάλι, τόν χτύπησε ξανά ή τρέλ- λα κατακέφαλα, κι' έτσι άνικανος πειά να κυβερνήση τή άπέραντο σουλ- ταννάτο του, πέθανε κλεισμένος σ' ένα φρενοκομείο.

Στόν 18ο αιώνα ξανα συναντούμε άλλον τρελλό βασιλέα: Τόν Φερδινάν- δο 7ο, βασιλέα τής Ισπανίας. Ο συμπαθέστατος όσο κι' άτυχος αύτός μονάρχης, ήταν πρίν λογικώτατος και τή είχε ασετραχίσαν.

Μετά τή θάνατο όμως τής άγαπη- μένης συζύγου του, βασιλίσσης Μα- ρίας Βαρβάρας, λυπήθηκε τόσο κατά- καρδα, ώστε στην άρχή κυριεύτηκε από μία άθεράπευτη μελαγχολία, ή όποια λίγους μήνες κατόπιν ώρισε σε τελεία ήλιθιότητα.

Στόν 18ο αιώνα έπίσης, έχουμε κι' άλλον τρελλό βασιλέα: Τόν Χριστιανό 7ο, τής Δανίας.

Σε μία έξαφι τής τρέλλας του, ό μονάρχης αύτός διέταξε τή φυλάξις τής συζύγου του βασιλίσσης Ματθίλ- δης, τήν όποια ύποψιαζόταν για πα- ράβιας τής συζυγικής πίστωσης, κι' έστειλε στο δήμιο τούς πρίν εύνοου- μένους ύπουργούς του Στρουνζέε και Μπράντ.

Τή 1784 ή τρέλλα του κορυφώθη-

κε. Τότε τόν έκλεισαν στο φρούριο τού Ρέντσμπουργκ, μέσα στο όποιο έ- ζησε απομονωμένος άλλα 24 έλό- κληρα χρόνια.

Έπίσης μισότρελλος στην άρχή, κι' όλοφάνερα τρελλός κατόπιν, μπορεί να θεωρηθ' κι' ό βασιλεύς τής Γαλ- λίας Λουδοβίκος 15ος.

Τόν άφίνομε όμως αύτόν—γιατί πολλά έγραφε άμφίβολα ή Ιστορία, για λογαριασμό του—και περνούσε στόν 19ο αιώνα, τόν περασμένο δη- λαδή.

Σ' αύτόν συναντούμε ποῦτα-πρῶ- τα τόν βασιλέα τής Άγγλίας Γεώρ- γιο τόν Ζ', ό όποιος αναγκάστηκε να εγκαταλείψη τόν θρόνο στις 10 Ία- νουαρίου 1811, γιατί είχε πάθει κα- θολική φρενοβλαβεία.

Κλείστηκε κι' απομονώθηκε στόν πύργο τού Ουίνδσορ, στόν όποιο και πέθανε μετά 10 χρόνια.

Κατόπιν έρχεται ό βασιλεύς τής Πρωσίας Φρειδερίκος Γουλιέλμος ό 4ος, άδελφός τού τότε Γερμανού Αύτοκράτορος. Αναγκάστηκε κι' αύτός να παραιτηθ' τού θρόνου του έπειτα από επανειλημμένες προσβολές φρε- νοβλαβείας, στά 1858.

Τρίτος έρχεται ό άτυχος βασιλέας τής Βαυαρίας Λουδοβίκος ό 2ος, ό όποιος αυτοκτόνησε πέφτοντας σε ψυ- χρά νερά τής λίμνης Στάμνινγκεν στις 13 Ιουνίου 1886, σε ήλικία μό- λης 40 χρόνων.

Όταν ήταν 20 χρόνων—στά 1867—έπεσκέφθηκε τήν Παγκόσμια Έκ- θεσι τών Παρισίων. Έκει άγάπησε ή- λθεμα τήν έπίσης άτυχη Αύτοκρά- τειρα τών Γάλλων Εύγενία, ή όποια όμως, δίχως να δώση μεγάλη προσο- χή στις τρυφερότητες και στή δέγ- ματα τής άγάπης τού παιδιού εκεί- νου—πού μόλις είχε τή μισά τή ζωή—τού φέροθηκε με υπερίσχυ- νή και τόν απογοήτευσε στην πρώτη κλίσις τής καρδιάς του.

Από τότε ό νεαρό- βασιλεύς έν- νωωσε τή υαλό του να σαλεύη. Ή- πεσε με τή μοῦρα στόν ρωμαντισμό, άπομονώθηκε απ' τήν κόσμο, γυρό- αν απ' τήν πρωτεύουσά του έβδιδε- ήλθολοιες υστρηωδός, και κρατού- σε σε διακή άνωγία τούς ύπνους του, ό όποιος τήν λάτρευαν άληθινά.

Όσο περνούσαν όμως τή χρόνια, τόσο και τή κακή μεγάλωνε. Ο άτυ- χος βασιλεύς τήριξε στίς έκκεντρι- κότητες και στίς εξωφρενισμούς, παταλούσε τή γούματα τού κράτους σε πολυδάπανες οικοδομές και σε λο- γής-λογής φαντασιοληρίες, και στά τελευταία, μετά τήν έπίσημη γερου- πία τής Βαυαρίας, αναγκάστηκε να παραιτηθ' απ' τή θρόνο.

Περιορίστηκε τότε σ' ένα πόνο- νοσηλεύόμενο απ' τούς διασημώτε- ρους οφειολόγους τής εποχής του, κι' ή έλπίσοντας, πουνενά μία έλπίδα θεατρικής άποφάσεως ν' αυτοκτονή- ση έπάνω σε μία έξαφι έαφνική τρέλ-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ή αυτοβιογραφία ενός μακροβίου ζωγράφου. Τι συνιστά για να φτάση κα- νείς σε βαθύ ηθικά. Μία έξυπνη ρεχλάμα. Οι παραγάλλοι πού διαφημι- ζουν τή κύση Μπλάγκ. Τι είναι ένα τρισεκατομμύριο. Τι γράφει ένας καλλιτέχνης για τή χέ- ρια τών γυναικών. Πώς τόν άπογοήτευσε τή χέρια τών Έλληνίδων. Ποιές γυναίκες έχουν τή όραιότερα χέρια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σ' ένα άγγλικό περιοδικό δημοσι- εύτηκαν τελευταία ή αυτοβιογραφίες διασημών ανθρώπων, οι όποιοι έφα- σαν σε βαθύτατο γήρας και πλησία- σαν ή ξεπέρασαν τή εκατό χρόνια.

Μεταξύ τών αιώνοβίων αύτών, συμπεριλαμβάνεται και ό ζωγράφος Σίδνεϋ Κούπερ, ό όποιος λέει ότι ή διαμονή στην έξοχή και ή πεζοπορία- τής άποτελούν τή μυστική τής μακρο- βιότητος. Στο Λονδίνο, στο όποιο ό Κούπερ έμεινε μία μεγάλη περίοδο τής ζωής του, είχε προσβληθ' ή υ- νεία του και γι' αύτή αναγκάστηκε να χτίση ένα σπίτι: στην έξοχή, όπου κι' εγκαταστάθηκε μόνιμως, ζω- γραφίζοντας και κάνοντας τακτικά μακρινούς περιπάτους.

Και εξακολουθώ ως σήμερα, — προσθέτει ό αυτοβιογραφόμενος—τ' ζωώ αύτή, πού για πολλούς έως νά- ραι δύσκολη και άνηχη. Έγώ όμως έν και είμαι έννενηντα έτη έτών, υποσώ να ζωγραφίζω τέσσαρες ή πέν- τες ώρες τήν ημέρα και να πεζοπορώ «να ές» μίλλια, όταν ό καιρός είναι καλός.

Ευπνώ στίς έφτά τή ποιά, πη- νάω στο άτελιέ μου, έτοιμάζω τή πινέλα μου, πορευομαι στίς όγτώ διαβάξω έπειτα τήν Άγία Γραφή κι' κατόπιν άναγίνομ' ή ζωγραφίζω σε τή δώδεκα και είκοσι.

Μετά τή νείνη, δηλαδή κατό- πιν, διαβάξω πάλι μερικές παλιές και εξακολουθώ τήν έργασία μου ώ- τίς τρείς. Τήν ώρα αύτή θγαίνω στην τακτική μου περίπατο, γυρίζω στίς έ, γράφω τίς έπιστολές μου και δει- πνώ.

Αύτή είναι ή καθημερινή μου έρ- γασία.

Κανένα πιστό δέν πίνω, εκτός από ήλάτιστο ούστω και κρόο νερό.

Μπορώ να πώ ότι κοιμάμαι πίν- τοτε καλά και ποτέ δέν όπαρέω από τή άδιαθεσία ή νευρικότητα. Ένω- σεται ότι τή γηραιά μου στερών πολλές ώμορφες τής ζωής, αλλά ή ήγερτική ζωή μου, με κάνει να περ- νώ εύτυχής και γαλήνη άρρώστιας.

Νομίζω ότι τή μέτριο κάπνισμα τή βράδυ, διευκολύνει τόν ύπνο, αλ- λά δέν τή θεωρώ φρόνιμο κι' ύμνισώ να καννίζουμε κατά τή διάκριση τής ήμέρας.

Ένας άλλος ήλικιωμένος ζωγρά- φος, ό Φρίθ, γράφει τή έξη: σχετικά με τή μυστική τής μακροβιότητος: —Οί φίλοι μου, λέγει, με θεοιώνουν ότι τώρα σε όνδύτα μου γρά- νω ζωγραφίζω πολύ καλύτερα από άλλους. Νομίζω όμως ότι αύτά τή λέ- νε για να με κολακεύουν. Γιατί έρω ότι πολλοί από μέε τούς ζωγράφους

χάνουν τήν πρώτη τους δεξιότητα, όταν τή χρόνια περάσουν. Με ρωτούν έπίσης τή κάνω και διατηρώ τήν αν- θηρότητά μου σε τέτοια ήλικία. Τούς εξομολογούμαι λοιπόν ότι δέν κάνω τίποτα και πρό παντός δέν ακολουθώ καμιά ώρισμένη διαίτα.

Ένας γηραιώτατος φίλος μου φο- νεί ότι ή χορτόσουπα είναι τή μυστική τής μακροβιότητος. Έγώ όμως λέω ότι, αν πρόκειται να ζήση κανείς πολλά χρόνια τρεφόμενος μόνον με χορτόσουπα, καλύτερα είναι να πεθώ- νη νέος.

Πολλοί με λένε καλοσάει και λεί- μαργο. Έγώ όμως νομίζω ότι δέν εί- νε λαίμαργια τή να δίνουμε στην όρ- γανισμό μας εκείνο, πού ζητά. Αο- κεί μόνον να μη ικανοποιούμε τήν αήδυνάθειαν τής γεύσεως: είς βάρος τής άνεκτικότητος τού στομάχου μας.

Έκείνο, πού έχω να συστήσω στούς

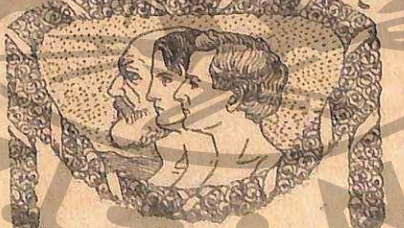

φίλους μου, είναι να τρώω, όταν πε- νάω και να εκλέγουν τίς τροφές τού- άφυνθόμενοι στην άπλότητα τή- φύ- ή Ισπανίας, πού σπυλίζονται νά τή σέως παρά στην τέχνη τής κουζίνας. Οί νομποι και έγγροι καρποί είναι τή πολυτιμώτερο δώρο, πού χαρίζει ή φύσις στα δόντια τού ανθρώπου!

Μία πολύ πρωτότυπη ρεχλάμα έχω- νε τελευταία ένας Σάκτος όνομασε- ματέμπορος, όνομαζόμενος Μπλάγκ.

Προμηθεύτηκε δηλαδή ένα όλκλι- το κοπάδι από παραγάλλους κι' άπό τούς έμεινε να τρώζωσαν τή σράσι: «Πίνετε ούστω τού Μπλάγκ», τού- έχορισε, μαζ' με τή κλυδιά τού- στα διάφορα ποτοπολεία τής Αίθε- ρας.

Καθώς λέγεται, οι πελάτες τών

«Ομορφισμός», άίνα 7, Αθήνα.

κέντρων αύτών άκούσε τή συμβουλή τών παραγάλλων κι' έτσι ή κατανύ- λωσις ούστω τού Μπλάγκ έχει αύ- ξήσει καταπληκτικά.

Ποτέ μη μεταχειρίζεστε μεταξωτό υαυτήλι—συμβουλεύει ένας φυσικός— για να καθαρίσετε τή γυαλιά σας ή τή κιόλια σας. Τή μεταξωτό υαυτή- λι ήλεκτροίζει τή γυαλιά, τή όποια ή- λεκτρούμενο τραβάει πάλι τή μόρια τής σκόνης.

Πολλοί νομίζουν ότι είναι εύκολο να συλλογιστούν και να μετρίσουν ένα τοισεκατομμύριο. Καί όμως από τήν ημέρα πού κατά τής Γαυαίας έ- πλάσθη ό Αδάμ, δέν πέρασαν άκόμα ένα τρισεκατομμύριο δευτερόλεπτα. Για να περάσουν άπαιτούνται 31 687 χρόνια, 32 μέρες, μία ώρα, 46 πύ- τα λεπτά και... αν θέλετε 40 δεύτε- ρα!...

Ένας Εύρωπαίος καλλιτέχνης, λά- τσης τών ώραιων γυναικείων χερών, νόησε όλον σχεδόν τήν ήλικία, ήνω και μόνο για να ιδή και να μελετήση ή γυναικεία χέρια, κατά φύλς. Με- τή τή ταξείδι του αυτό έγραψε σε μία φημερίδα τή έξη:

«Τών Αμερικανίδων τή χέρια εί- νε πολύ στενωμακτα. Τών Άγγλίδων πολύ εύσκαλα, τών Γερμανίδων χον- τρά και πλατεία.

«Η γυναικεία τής Ανατολ- έχουν γέρια με πολύ λεπτό καρπό, ή Ρωσ- σίδες με πλατεία παλάμη και τέλο- ή Ισπανίδες, πού σπυλίζονται νά τή κώλη τους, έχουν τή άσηχημέτα γέρια απ' όλες τίς γυναίκες τού κό- σμου.

«Ένώσεται ότι στην Έλλάδα ήως ήλ συναντούμε γυναικάς τή γυνήν μακρομια μολύσας τής Αφροδίτης τής Μήλου. Αλλά δέν βόηκα ούτ' έ- κεί παρά κοινότητα και σχεδόν στε- ρά γυναικεία χέρια.

«Τή χέρια τών Κερκασιανών και Γεωργιανών είναι περισσότερα απ' ό- σο ποτέι νεωρόδη, αντίθετα με τίς Τουρκάδες, ή όποιες έχουν παχουλά, αλλά πολύ λεπτόμακα γέρια.

«Τέλος, εκεί πού δέν περνούσε βόηκα αύτό πού ζητούσα: Η γυναι- κεία τής Ιταλίας, έχουν άκούς απ' τή γλυκά μάτια και τή δωαιότητα νά- να απ' όλες τίς γυναίκες τής γης.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως Ι- κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πώσης μλώσεως κι' άλλοις βιβλίοις. Γράφεται: «Ομορφισμός», άίνα 7, Αθήνα.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Παράξενες ιστορίες έρωτων. Τα «στραβοπατήματα» των Βυζαντινών δεσποινών. Η τρομερή εκδίκησης του Δομέστικου της 'Ανατολής. Το άγαλμα της «μαρτυρίας» 'Αφροδίτης και τα θαύματά του. Πώς έβαλε και το έσπασαν μια μεγάλη δεσποίνα. Το «απαμειβετό» μύλον του Θεοδοσίου και η 'Αθηνά. Η γήλωση των Βυζαντινών, κ.τ.λ.

πας' όλη τη θεοκρατική του, ή γυναίκες της εποχής εκείνης είχαν καρδιά πολύ αισθηματική και ιδιοσυγκρασία αρκετά φλογερή.

Η Βυζαντινή αρχοντίσση δεν δυσκολευνόταν και τόσο να... στραβοπατήσει. Νεαροί «απαθείροι» με σγουρά μαλλιά και όνειροπόλα μάτια βασκάνονταν πάντοτε ακολουπιμένοι στους μαρμαρίνους στήλους των ναών, περικυκλώνοντας τις ώριμες «αδελφές» των λογισμών τους που θα πήγαιναν να προσευχηθούν στη Θεοτόκο και να... κάψουν συγχρόνως καρδιές.

Να, τώρα και μερικές έρωτικές ιστορίες απ' τη ζωή των Βυζαντινών. Ο πατριάρχης Νικόλαος, «Δομέστικος της 'Ανατολής», ενώ διοικούσε κάποτε στην Κιλικία άπασχολημένος με τις υποθέσεις του, έλαβε άξαφνα ότι τον άπατούσε ή όραία του γυναικά. Ο στρατηγός έφυγε άμέσως απ' την Κιλικία κι έφτασε κρυφά στην Κωνσταντινούπολη, όπου έστησε καρτέρι κι έπιασε τη στρατηγίνα του στην άγκαλιά του άκατημένου της.

Έβαλλος τότε, ο τρομερός σύζυγος φώναζε τους στρατιώτες του, οι οποίοι ώρμησαν άμέσως επάνω στους δυο έρωτευμένους και τους έδεσαν μαζί. Έπειτα έβγαλε το σπαθί του και έτσι, όπως ήταν, τους έκοψε κομματάκια - κομματάκια, θανατώνοντάς τους επί πολλή ώρα. Για την άπανθρωπη αυτή πράξη του, ο Νικόλαος Δομέστικος σε κανέναν δεν έδωσε λόγο. Δεν άνησαν όμως ναρθούν ή τύψεις της συνειδήσεως.

Και ή άλλωστε αλύσιτος στρατιγός, καλονοσημένος τώρα πιά, έφημος, άποτραβήχτηκε σ' ένα μοναστήρι, όπου τελείωσε τις μέρες του.

Ήταν όμως και πατριάρχης που δεν κατόρθωναν να συλλάβουν επ' αυτοφώρ τις γυναίκες τους ή άπιστούν κι άλλοι οι οποίοι είχαν άπλωες υποψίες κι ήθελαν να δικαιωθούν. Αυτοί μπορούσαν να καταλύουν στη θανατοουρή μεσολάβηση, το άγαλμα της 'Αφροδίτης, που ήταν στήσιμο στην κορυφή μιας κολώνας στη συνοικία του Ζευγμάτος, και που έκτελούσε καθήκοντα αντίθετα προς τη φύση της αρχαίας θεάς.

Όπως δηλαδή διηγείται ο χρονόγράφος «όταν καμμία οικογένεια είχε υποψίες για τη χαϊδευμένη της, έλεγε:

«Ας το πάμε το κορίτσι μας ως το άγαλμα της 'Αφροδίτης κι' αν παρυστραφεί, αυτό ή' ήποδειχθή επί

τόπου.

Όσες νέες ήξεραν ότι τα λεγόμενα έναντιόν τους ήταν συκοφαντίες, πήγαιναν πρόθυμα να ύπαστούν τη δοκιμασία, αφού δεν είχαν τίποτε να φοβηθούν, και περνούσαν με το κεφάλι ψηλά, μπροστά στο φοβερό άγαλμα, χωρίς τίποτε να πάθουν. Εκείνες όμως που ήταν ένοχες πάθιναν κάτι ανεξήγητο και μυστηριώδες.

Μόλις δηλαδή ή ένοχη παρουσιάσταν μπροστά στο άγαλμα, έννοιωθε να σηκώνονται με άσυγκράτητη βία, τα φορέματά της, από μια μυστηριώδη δύναμη, ως τη μέση της!

Αυτό αποτελούσε μαρτυρία της ένοχής της, την οποία αναγκάζονταν να ύμολογήσει στο τέλος κι' ή ίδια.

Καθένας φαντάζεται ότι το μαρμόρινο εκείνο άγαλμα της 'Αφροδίτης είχε γίνει ή φόβος και ή τρέμος ή των ευαίσθητων γυναικών και κοριτσιών, το Βυζαντινό και των περιχώρων.

Μιά απ' αυτές, ή γυναικαδέλφη του Δομέστικου Κουρούαλάρη, κυρία της ανωτάτης άριστοκρατίας, πήγαινε μία μέρα στη λειτούργεια του ναού των Βλαχερνών. Έπειδή όμως την προηγούμενη μέρα έδρεξε πολύ και οι δρόμοι είχαν πλημμυρίσει από τα νερά, ή μεγάλη αυτή κυρία, αναγκάστηκε με την άκολοιή της να στροβίλει τα χέρια της, το άλόγου της κατά τη διεύθυνση του Ζευγμάτος.

Αναγκαστικώς, λοιπόν, πέσσε από το άγαλμα της θεάς, ή οποία έκανε τότε θαύμα της: Τα φουστάνια της Βυζαντινής αρχοντίσσης άρριστη να σκάνονται στον άέρα, ενώ εκείνη προσπαθούσε του κόπου να τα κατεβάσει. Οι νέοι, που καιροφλυαούσαν γύρω για τέτοιον διασκεδαστικό θέαμα, έβλεπαν τα γέλια και τα ξεφωνητά, το άλογο άφριζάσε, ή αρχόντισσα έλιποθύνησε κι' έπεσε από το άλογο, χωρίς όμως εύτυχώς να σκοτωθή. Τη μετέφεραν στο μέγαρό της, σε κακή κατάσταση. Όταν συνήλθε, έκάλυψε τους ανθρώπους της και τους έδωσε μια μυστική διαταγή για τη νύχτα εκείνη. Το πρωί, το άγαλμα της 'Αφροδίτης, της «μαρτυρίας», θρόμβηκε κομμάτια, προς ανακούφιση όλων των γυναικών του Βυζαντίου.

Μιά απ' τις χαρακτηριστικότερες περιπέτειες βασιλικής γήλωσης είναι και ή υποθέσις του μύλου.

Ο Αυτοκράτωρ Θεοδοσίος βασίλευε στην 'Αγία Σοφία, όταν του έφεραν δώρο ένα μύλο απαμειβετό.

στατούν, που το είχαν φέρει από τη Φρυγία, ως έκτακτο φαινόμενο «για την 'Αγιωσύνη του». Ο βασιλεύς ευχαρίστησε τον κομιστή και σάν υποχρεωτικός σύζυγος, έστειλε άμέσως το θαυμάσιο όπωρικό στη βασιλίσα. Για να της προσένηση ευχαρίστησι κι' έκκλησι. Γυναίκα του Θεοδοσίου ήταν ή περίφημη 'Αθηνά, που έμεινε γνωστή στην ιστορία των βασιλισσών με το χριστιανικό της όνομα Εύδοκία. Φανίνεται λοιπόν ότι ή σοφή αυτή βασίλισσα, τα είχε ψήσει μ' έναν απ' τους πιο εύνοημένους του Αυτοκράτορος, το μάγιστρο Παυλίνο, θεολογικώτατο άντρα. Η Εύδοκία, μόλις της έφεραν το μύλο, έπευσε να το προσφέρει στον Παυλίνο. Και ο ώριος μάγιστρος, μόν ξέροντας τα προηγούμενα, έστειλε το μύλο, δώρο στο Θεοδοσίον! Τρομερές υποψίες συνέ-

ψιαν άμέσως, το νού του Αυτοκράτορος. «Κάτι συμβαίνει εδώ!» έμουσε ο ύρισσε. Προσκαλεί άμέσως τη βασίλισσα και τη ρωτά:

—Πού είναι το μύλο σου;

—Το πρόσφερα στον Παυλίνο, τον πιστότατό μας θεράποντα, άπάντησε με θάρρος ή Εύδοκία.

«Άρχισε τότε ένας τρομερός συζυγισμός και ή όραία βασίλισσα δεν ήταν από τις γυναίκες εκείνες, που τοδοούνται εύκολα. Η έρεα άκούμα και την κυριαρχική επίδραση που έζασκούσε στην καρδιά του συζύγου της. Με τόλμη λοιπόν, που έφθανε ως την αναίδεια, έλεγε:

—Περιφρονώ τις γελιές υποψίες σου, που με προσβάλλουν ως πύργο και ως βασιλίσα! Αποσύρουν στα δωμάτιά μου. Κάμε ότι θέλεις!

Ο Αυτοκράτωρ έτοποθέτησε τότε δολοφόνους σε μία σκοτεινή στοά, απ' την οποία έμπαινε ο Παυλίνος στο παλάτι και την επομένη μέρα, τα ψάμα της Προποντίδος έτρωγαν το ήραίο σώμα του μαγιστρού.

Η Εύδοκία, που λυπήθηκε κατάκαρδα για το σκληρό θάνατο του αγαπημένου της, άφησε την πρωτεύουσα και πήγε να προσκυνήση τους 'Αγίους Τόπους...

Μαζύ με τη μυστικοπάθεια και την ερωτοπληξία της Βυζαντινής γυναικός, έρχομε και την αναπόφευκτη γήλωση της, που έσπυσε συχνά άγρια. Μιά από τις πιο θαυμάσιες εκδηλώσεις της είναι ή διαγωγή, που έδειξε ή γυναίκα του ώριου πατριάρχου Κωνσταντίνου 'Αρτοκλίνης.

Ήταν τότε θύλος ότι ο πατριάρχης

αυτός ήταν ένας από τους πολλούς φίλους της θεοτρελλής εκείνης Αυτοκράτειρας Ζωής της Πορφυρογέννητης. Το αξίωμα του πατριάρχου αυτού του επέβαλε να στέκη όρθιος μπροστά στη βασιλική τράπεζα, κατά τα έπίσημα γεύματα και να καθίσει απ' τον άκρον των 'Ισλαμστών, δηλαδή να σεβίση το ψωμί στο βασιλικό ζεύγος, γι' αυτό κι' ο τίτλος του «'Αρτοκλίνης».

Η γυναίκα του ώριου πατριάρχου είχε δεδαμωθεί από ή άντρας της την άπαύση με τη Ζωή, αλλά φοβότανε να δημουργήση σκάνδαλο και ύπομενε. Όταν όμως ή Ζωή χήρεψε, άποφάσισε να χωρίση το φίλο της από τη γυναίκα του, να τον πάει αυτή και να τον ανεβάσει στο θρόνο του Βυζαντίου.

Η γυναίκα όμως του 'Αρτοκλίνης, όταν το έμαθε αυτό, έγινε σωστή και από τη γήλωση της. Για να εκδικηθή, λοιπόν, έριξε δηλητήριο στο ποτήρι του συζύγου της κι' έτσι ο Κωνσταντίνος 'Αρτοκλίνης, αντί ν' ανέβη στο θρόνο, κατέβηκε στον 'Αδην.

Στο Βυζάντιο, εκτός από τις ιδιοσυγκρατικές περιπτώσεις, που αναφέραμε, υπήρχαν και ή «έγκλειστες» γυναικείες καλλονές, που οι Βυζαντινοί πλούσιοι συντηρούσαν, όπως άργότερα οι Τούρκοι στα χαρέμια τους. Πολλοί όμως από τους Βυζαντινούς αυτούς γινόντουσαν τρομερά τυραννικοί, όταν τους έπιανε ή γήλωση τους. Πρόχειρο παράδειγμα μας παρέχει στον δέκατο τέταρτο αιώνα ή άρχων 'Ανδρόνικος. Αυτός —κατά τον χρονόγράφο— έλάτρευε «γυναίκα τινά έτασαν, όριζαν πάντα». Ήταν όμως και τρομερά ζηλιάρης.

Για νάνει θεόσιος ότι κανείς άλλος δεν θα χακόταν τα κάλλη της φίλης του, έτοποθέτησε γύρω απ' το σπίτι ήλόκληρη στρατιωτική δύναμη, από τοξότες, άλλους να φρουρούν την είσοδο και άλλους τα γύρω στενά.

Η «έγκλειστη» ήταν μία έτασα, καταχόταν όμως από μεγάλη οίκογένεια και είχε τις αισθηματικές της προτιμήσεις. Και μ' όλην αυτήν την πολυρκία καθόρισε να δλέπη έναν άλλον νέο, έκαουστό στο Βυζάντιο για την όμορφιά του.

Η έρωτική της περιπέτεια όμως είχε τραγικό τέλος. Μιά νύχτα, ο άδελφός του 'Ανδρόνικου, ο δεσπότης Μανουήλ, που έλάτρευε κυριολεκτικώς τον άδελφό του, θέλοντας να τον συναντήση έπειγόντως, έτρεξε στα μέρη που σύγκριζε ή 'Ανδρόνικος. Έτσι πέρασε και μπροστά από το σπίτι της φίλης του άδελφού του, όπου ήξερε ότι άσπυλως κάτι θα μάθαινε για τον 'Ανδρόνικο. Οι φρουροί όμως νομίζοντας πως ήταν ο ώριος φίλος της «έγκλειστης», είληξαν επάνω του και τον κομμάτισαν με τ' τσεκούρια τους.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Γκανιμάρ θα είναι τώρα στο σπίτι του... Έλεγε μέσα του ο Χόλμς, ενώ το αυτοκίνητο προχωρούσε. Ο άρχισ της δεσποινίδας Κλοτίλδη στά χέρια του. Να το πω τάχα ποι ήνε;... «Όχι, γιατί θα την πάει κατ' εύθειαν στη φυλακή και αυτό θα μου καταστρέψει όλα μου τα σχέδια. Άμα θα μείνω μόνος ή' άρχισω το κυνήγι... Και άπόψε, ή αύριο το πρωί το πολύ, θα πάω να βρω το Γκανιμάρ και θα του παραδώσω το Λουπέν και όλη του τη συμμορία.

Έτριβε τα χέρια του, εύτυχημένος που έννοιωθε πιά τον έαυτό του στο τέλος της αποστολής του και γιατί έβλεπε ότι κανένα σοβαρό έμπίδιο δεν τον χώριζε απ' αυτό.

Και, θέλοντας ν' άφηση τη χαρά του να ξεχυθή, έλεγε:

—Συγχωρήστε με, δεσποινίς, αν δείχνω τόση ικανοποίησι!... Ή αλήθεια σκληρά κι' ή νίκη μου φαίνεται τόσο εύχρηστη...

—Έγινε δίχτυ να είστε χαρούμενος, άπάντησε άπλά ή Κλοτίλδη. Κι' έγω σάς συγχαίω...

—Σας εύχαριστώ, δεσποινίς... Μά ποιά διάβολο μάς πια αυτός ο σωφέρ; Έκείνη τη στιγμή το αυτοκίνητο έβγαине απ' το Παρίσι, απ' την πόλη του Νεϊγύ. Τ' διάβολο!... ή δόξ Περγολέζε, όπου καθόταν ο Γκανιμάρ δεν βρισκόταν εκεί.

—Ε, σωφέρ!... φώναζε ο Χόλμς. Κάνει λάθος!... Σου έ'πα να με πιά στην όδο Περγολέζε.

Μά ο σωφέρ δεν του άπαντούσε. Τότε ο Χόλμς γύρισε προς την Κλοτίλδη και την είδε να γελά.

—Γιατί γελάτε; τη ρώτησε.

Μά την ίδια στιγμή έννοιωσε το αυτοκίνητο να σταματά. Και συγχρόνως ο σωφέρ γύρισε προς το μέρος του και, προσκυνώντας του το περίστροφό του, πν ρώτησε:

—Σας άρεσε αυτός ο περίπατος, κύριε Χόλμς;

Ήταν ο 'Ασέν Λουπέν!

Ο 'Αγγλος άστυνομικός έτρεξε τώρα τα δόντια του απ' τη λύσσα του. Μά πριν προφτάσει να συνέλθη απ' την πρώτη έκπληξι, έν' άλλο αυτοκίνητο στάθηκε εκεί κοντά και τέσσερες άντρες κατέβηκαν απ' αυτό, τέσσερες συνένοχοι του Λουπέν.

—Κύριε Χόλμς, έλεγε τότε ο Λουπέν, δείχνοντάς του το νέο αυτοκίνητο. Θα έχετε την καλωσύνη ν' αλλάξουμε άμάξι. Το δικό μας άρχει τρομαρά.

—Εύχαριστώ, άπάντησε ο Χόλμς, ο οποίος είχε ανακινήσει έννομεταξύ ύλο του το κέφι.

Έγκαιραστάθηκε ο ύσιος στο δολάν του νεφερμένου αυτοκινήτου, έχοντας το Σέρλοκ Χόλμς πλάι του και πίσω του δυ άπ' τους Ίνδρες του. Οι άλλοι δυο μαζί με τη διδα Ντε-στάντ έφυγαν με το άλλο αυτοκίνητο.

Έπειτ' από δυ ώρες όρμος το αυτοκίνητο μέσα στο όποιο βρισκόταν ο Λουπέν και ο Χόλμς σταμάτησε σ' ένα λιμάνι.

Έκει ένας άντρας με στολή πλοισμμορίας. Λάβατε το τηλεγράφημά μου;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE LEBLANC

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΚΑΤΑ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

—Μάλιστα.

—Το πλοίο σας ή «Χελιδών» εί'

έτοιμο;

—Μάλιστα, κύριε.

—Τότε, κύριε Χόλμς, έπε ο Λουπέν στον άστυνομικό, λάβατε την καλωσύνη να μιά ακολουθήσετε στο πλοίο.

Ο Χόλμς κύταξε γύρω του και δέχονταν ότι κάθε αντίσταση θα πήγαινε χαμένη, αναγκάστηκε ν' ακολουθήσει το Λουπέν, ο όποιος τον ώδήγησε στο καρδέι, στην καμπίνα του καπετάνιου.

Έκει ο Λουπέν έκλεισε την πόρτα και, χωρίς κανένα πρόλογο, έ'πε, σγεδόν απότομα, στη Χόλμς:

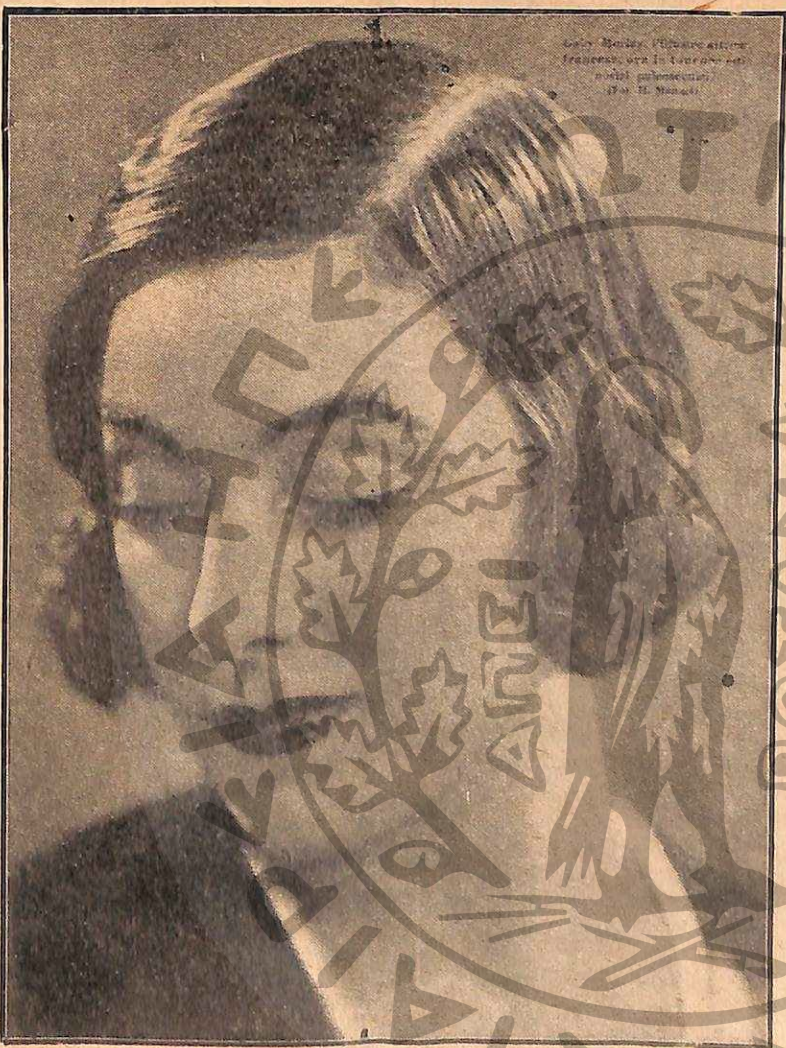
—Τι ξέρετε ακριβώς σχετικά με μένα;

—Τα πάντα.

—Τα πάντα;... Λέγετε!...

Ο τόνος της φωνής του δεν ήταν πια εύφορος. Ήταν ή έπιτακτική.

□ □ □ □ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ □ □ □ □

Η περιφημη Γαλλίς ήθοποιός του κινηματογράφου Γκιμπύ Μορλαί.

τελειώνουμε. Θα μου δώσετε το λόγο της τιμής σας; ότι δεν θα επιχειρήσετε να δραπέτευστε απ' αυτό το πλοίο πριν φτάσετε στα άγγλικά ύδατα.

—Σας δίνω το λόγο της τιμής μου, άπάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς με πείσμα, ότι θα επιχειρήσω με κάθε τρόπο να δραπέτεύω.

—Μά, διάβολε, έκανε ο Λουπέν, ξέρετε πολύ καλά, ότι δεν έχω να πω παρά μία μόνο λέξη για να σας κάνω άντικανο να δραπέτευστε. Όλοι αυτοί οι άνθρώποι με ύπακούουν τυφλά. Φτάνει ένα νόημα μου για να σας περάσουν άκουστά στα λαμύ.

—Η άλυσσίδες σπάζουν!

—Μπορεί να σας ρίξουν στη μέση του πλοιάριου.

—Έξω περίφημο κολύμπι.

—Μπαράβε σας! άπάντησε ο Λουπέν, γελώντας. Συγγνώμη που σας φέρθηκα λίγο απότομα ως τώρα, μαίτρο. Ήμουν θυμωμένος. 'Ας συαφωνήσουμε, μαίτρο... 'Ωστόσο πρέπει να παραδεχθώ ότι είμαι άναγκασμένος να λάβω όλα μου τα μέτρα για την ασφάλεια των φίλων μου και τη δική μου.

—Κανένα καλό. Μά είμαι θεόσιος πως όλοι οι κόποι σας θα πάνε χαμένοι.

—Πολύ καλά. 'Ωστόσο δεν θα θυμώσετε μαζί μου γιατί είμαι άναγκασμένος να τα λάβω.

—Κάθε άλλο. Αυτό είναι το καλύτερό σας.

—'Ωραία!

Ο Λουπέν άνοιξε την πόρτα και φώναξε τον καπετάνιο και δυ ναύτες. Οι τελευταίοι έπιασαν τον Χόλμς και, αφού τον έρευνήσαν, του έδεσαν τα πόδια και τον έβλαψαν σε μία καρέτα.

—Φτάνει! διάταξε ο Λουπέν.

Και, άπευθυνόμενος προς τον Χόλμς έπρόσθεσε:

—Η έπιμονή σας, κύριε, και ή έξαιρετική σοβαρότης των περιστάσεων, με άναγκάζει να σας φερθώ έτσι.

Οι ναύτες άποσύθηκαν και ο Λουπέν έπε στον καπετάνιο:

—Κύριε πλοίαρχε, ένας άντρας του πληρώματος θα μείνει εδώ στη διάθεσι του κ. Χόλμς και σεις ή ίδιος θα το κρατάτε, όσο μπορείτε συτηρητά. Να του φέρετε με κάθε σεβασμό. Δεν είμε άιχμάλωτος, αλλά ένοχος. Τι ώρα λέει το ρολόί σας, κύριε Χόλμς.

—Δύο και πέντε.

Ο Λουπέν κύταξε το ρολόι του κι' έπιασε ένα έκπρεμο, κρεμαμένο στο τοίχωμα της καμπίνας.

—Δύο και πέντε... έλεγε. Είκαυτε σύμφωνοι. Πόσες ώρες θα χρειαστήτε για να φτάσετε στο Σάουθμπτον;

—Έννέα ώρες, χωρίς να διαστούμε...

—Να κάνετε έντεκα... Δεν πιστεί να φτάσετε εκεί πρό της αναχώρησής του ύπερωκεανίου που φέρει απ' το Σάουθμπτον τα μεσούριτα και φτάνει στη Χάβρη της Γαλλίας στις όχτες το πρωί. Συγγνωθήκαμε, καπετάνιε. Είμε πολύ επικίνδυνα για μάς όλους να ξαναγυρίση στη Γαλλία ή κύριος Χόλμς μ' αυτό το ύπερωκεανίο. Δεν πρέπει λοιπόν να φτάσετε στο Σάουθμπτον πριν απ' τη μία το πρωί...

(Στη προσοχή το τέλος)

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Μ. ΛΕΒΙΤΣΚΥ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

μεγάλοι όμως δεν κλαίνε.

—Α, όχι, μπαμπά... Και οι μεγάλοι κλαίνε. Μόνο εσύ δεν κλαίς κι' ο θείος ο Νικόλας.

—Είδες ποτέ κανένα μεγάλο να κλαίει;

—Όχι, αλλά άκουσα αυτόν που μάς φέρνει το κρασί να λέει στην κουζίνα πως στο χωριό έδερναν και πυροβολούσαν τους χωριάτες και πως όλοι τους έκλαιγαν. Είχεσα μόνο τ' όνομα του χωριού αυτού. Είπε ακόμα αυτός ο άνθρωπος πως οι γέροι ακόμα έκλαιγαν και πως ήσαν κι' εσύ εκεί, μπαμπά, με το στρατό σου...

—Κοιμήσου, παιδί μου, έχουμε ο συνταγματάρχης ζαρώνοντας τα φρύδια.

—Δεν νυστάζω, μπαμπά, ακόμα... Κι' η μαμά είπε πως δεν είναι καλό πράγμα να δέρονται τα άτομα... Σάν πηγαίναμε πολλές φορές μ' αυτή κι' ο θείος ο Νικόλας, ο οποίος ήταν άσχημος, έβγαζε χτυπούσε πολύ δυνατά το αλόγο του, ενώ απ' αυτό ζούσε. Κι' ο θείος Νικόλας...

—Κοιμήσου, μπαμπά, με το στρατό σου...

—Ο πατέρας καθόταν σκεπτικός, ακολουπώντας το κεφάλι του στην παλάμη.

—Εσύ, μπαμπά, πές μου, είναι ή δεν είναι καλός;

—Ελα, παιδάκι μου, κοιμήσου τώρα, είπε ο πατέρας, χαϊδεύοντας το σγουρόμαλλο κεφάλι της μικρούλας του.

—Γιατί, ξέρεις, λέω μέσα μου:...

—Ο πατέρας της τότε σκέπασε καλά το κορμάκι και τα μικρά πόδια της παιδούλας.

—Μπαμπά, μου δίνεις το μικρό άρνάκι, που μου χάρισε σήμερα το πρωί να πλαισιώσουμε μαζί;

—Ο πατέρας πήγε και βρήκε το μικρό άρνάκι—παιχνίδι που πουλούσαν στη χώρα μας την ημέρα της Λαμπρής—και πώλησε στην κόρη του. Αυτή τώβηλε πλάι της, επάνω στο μαξιλάρι.

—Και τα δυό όμως, και το σκυλάκι και το αλόγο πουούν όταν τα χτυπούν, εξακολουθούσε ή μικρή. Γιατί όμως το αλόγο δεν φωνάζει, μπαμπά;

—Έτσι είναι το φυσικό του, μικρούλα μου.

—Και ή λύπη του σκυλιού δεν είναι όμως;

—Όχι, γιατί άλλο είναι το σκυλάκι κι' άλλο... το αλόγο, είπε χαμογελώντας ο πατέρας.

—Τότε κι' εσύ, μπαμπά, δεν είσαι όμως με μένα. Γιατί εσύ δεν έλαιο, ούτε φωνάζεις, τότε που θέλεις να διορθώσεις το καρροτσάκι, που χέλασε ο Γιώργος κι' έκοψες το χέρι σου. Θυμάσαι; Κι' όμως θά πονούσες, γιατί έτρεχε αίμα. Η μαμά ήθελε και σου τώδεσε μ' ένα νομμάτι άππο πανί...

—Όταν όμως τις προσέλαες ο Γιώργος μούβριζε ένένα με το ψευτικό πιστολάκι του, μέσ' σ' αυτό, εγώ έκλαιγα, αν και δεν πόνεσα καθόλου. Η μαμά τον μάλωσε τότε γιατί μπορούσε να μου δώγλει το μάτι. Θυμάσαι;

—Μά εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

κόλας έλεγε πως το ψωμί το κάνουν οι χωριάτες, γιατί αυτοί σπέρνουν το σιτάρι, που σιγά-σιγά φυτρώνει και γίνεται ψηλό. Έπειτα, λέει, το κόβουν, το ξεσπερίζουν, τώ... τώ... πώς το λένε—το αλέθουν και το κάνουν... αλέθρι... μπαμπά; Μ' αυτό το αλέθρι ή Πελαγία μάς κάνει τα μικρά ψωμάκια και ή μαμά τη μαλώνει να πλένη τα χέρια της, πριν ζυμώσει... Κι' εγώ, ξέρεις μπαμπά, δοκίμασα να κόμω κάποτε ένα ψωμάκι για την κοούκλα μου. Μά έπειδή δεν είχε δοξεί να το φάει, το έφαγα εγώ κι' ο Γιώργος...

—Ο πατέρας καθόταν σκεπτικός, ακολουπώντας το κεφάλι του στην παλάμη.

—Εσύ, μπαμπά, πές μου, είναι ή δεν είναι καλός;

—Ελα, παιδάκι μου, κοιμήσου τώρα, είπε ο πατέρας, χαϊδεύοντας το σγουρόμαλλο κεφάλι της μικρούλας του.

—Γιατί, ξέρεις, λέω μέσα μου:...

—Ο πατέρας της τότε σκέπασε καλά το κορμάκι και τα μικρά πόδια της παιδούλας.

—Μπαμπά, μου δίνεις το μικρό άρνάκι, που μου χάρισε σήμερα το πρωί να πλαισιώσουμε μαζί;

—Ο πατέρας πήγε και βρήκε το μικρό άρνάκι—παιχνίδι που πουλούσαν στη χώρα μας την ημέρα της Λαμπρής—και πώλησε στην κόρη του. Αυτή τώβηλε πλάι της, επάνω στο μαξιλάρι.

—Και τα δυό όμως, και το σκυλάκι και το αλόγο πουούν όταν τα χτυπούν, εξακολουθούσε ή μικρή. Γιατί όμως το αλόγο δεν φωνάζει, μπαμπά;

—Έτσι είναι το φυσικό του, μικρούλα μου.

—Και ή λύπη του σκυλιού δεν είναι όμως;

—Όχι, γιατί άλλο είναι το σκυλάκι κι' άλλο... το αλόγο, είπε χαμογελώντας ο πατέρας.

—Τότε κι' εσύ, μπαμπά, δεν είσαι όμως με μένα. Γιατί εσύ δεν έλαιο, ούτε φωνάζεις, τότε που θέλεις να διορθώσεις το καρροτσάκι, που χέλασε ο Γιώργος κι' έκοψες το χέρι σου. Θυμάσαι; Κι' όμως θά πονούσες, γιατί έτρεχε αίμα. Η μαμά ήθελε και σου τώδεσε μ' ένα νομμάτι άππο πανί...

—Όταν όμως τις προσέλαες ο Γιώργος μούβριζε ένένα με το ψευτικό πιστολάκι του, μέσ' σ' αυτό, εγώ έκλαιγα, αν και δεν πόνεσα καθόλου. Η μαμά τον μάλωσε τότε γιατί μπορούσε να μου δώγλει το μάτι. Θυμάσαι;

—Μά εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ

Όταν στα βάθη της νυκτός με περιέριζαν
Ακρα θαλάσσης ούρανοι και γής
(είρων)
Το πνεύμα, όπου στην παρρην
(του κόμου σέου)
Σιγά την μουσικήν ζωήν του ά
(νανεύει)
Τών πόθων όλων και παθών άγά
(λι) οι πόνοι
Πάθουν, καθώς στον νούν άπλώ
(νέτ) εύρουν
Ο αθέρας, όπου άρχθεν ή ψυ
(χή) μου κλίνει,
Ηουχη όρη πρός κόσμον άλλον
(με φτερόν)
Και θα πνεύματα έσοι στα πλά
(οματά) του είδα,
Ακαθάρτεστα έκει έαυρά τα ή
(φασαρία)
Και όταν θαρρώ πως την χρυσήν
(πατά) βαθύδα,
Όπου άντχει ψηλάθε άπέραντη
(άρμονια)
Θαμη στιγμή την Ιασην μου
(παίρει) έλπιδα
Με ούρανο φίλημα να είπω τρα
(γυδία) θεία.

ΙΑΚ. ΠΟΥΛΛΑΣ

Αφού ο μπαμπάς μου δώρισε για τη Λαμπρή ένα άππο άρνάκι και μια μικρή κόκκινη σημαία, θά πη πως είναι πολύ καλός. Μά όταν πάλι θυμάμαι ότι χτυπούσε με το στρατό σου τους χωριάτες και τους τουφεκίζε; και τους έκανε να πονάει και να κλαίει ως και οι γέροι ακόμα, έλεγα: «Δεν είναι καλός». Έτσι κι' ή μαμά, χτυπούσε το αλόγο του, που μ' αυτό έβγαζε το ψωμί του. Και έμεις παίρνουμε το ψωμί μας από τους χωριάτες. Έπειτα κι' ή μαμά είπε για το Γιώργο πως δεν είναι καλό παιδί. Αφού μου έριξε σ' αυτό...

—Κοιμήσου, Μαρίτσα μου, μη μιλάς, γιατί είναι άσχημα παιδιά.

—Θά κοιμηθώ, μπαμπά, αλλά μη φύγετε... μένετε κοντά μου... Σήμερα ο θείος Νικόλας μου είπε πως το άρνάκι μου θά το πάρει ή Αστυνομία, γιατί έχει κόκκινη σημαία. Άρχσα να κλαίω, αλλά άμέσως μου έπε ότι άσπείρευτηκε, ότι δεν θά μου πάρουν το άρνάκι μου και ότι μόνον τους φοιτητές πίνουν, όταν σηκώνουν κόκκινες σημαίες μέσ' στο δρόμο, και τους χτυπούν και τους τουφεκίζουν. Έσύ, μπαμπά, χτύπησες ποτέ τους φοιτητές;

—Όχι εγώ, αγάπη μου, ο' άλλοι τους χτυπούν.

—Όστε μονάχα τους χωριάτες χτύπησες. Μά ούτε αυτούς πρέπει να τους χτυπάς, μπαμπά. Τότε θάναι ωραία και για μένα και γι' αυτούς. Ξέρεις, είναι καίριος τώρα... ήρουν πολλή μικρή την εποχή που δεν μπορούσα ακόμα να κατέβω τις σκάλες του κήπου. Μια μέρα ο Γιώργος έπιασε έναν κύνθηρο και τον πέρασε σε μια βελόνα. Ο θείος τον μάλωσε και τώπε πως ήταν ντροπή και πως δεν πρέπει να κάνει κακό σε κανένα, ούτε σε κανέναν ακόμα... Κι' ή μαμά τώ έδινε. Μά σήμερα ο Γιώργος ήθελε να πυροβολήσει το άρνάκι μου, επειδή είχε την κόκκινη σημαία. Δεν τον άφησα, φυσικά, κι' έκυρφα το άρνάκι μου μέσα στην τουλάπη της μαμάς. Γιατί κι' ή Αστυνομία, όταν εγώ θά κοιμόμουν, μπορούσε να πιάσει το άρνάκι μου. Ο θείος είπε πως ή Αστυνομία τη νύχτα πιάσει.

—Ελα, χρυσό μου, κοιμήσου. Κανείς δεν πειράζει το άρνάκι σου.

—Ακού, άκου, μπαμπά. Η μπόννα μου είπε πως το άρνάκι είναι άππο και σγουρό σαν και μένα και πως ή κόκκινη σημαία, που έχει, θέλει να παραστήσει το αίμα του Χριστού. Ίτσι και το Χριστό τον σκότωσαν γιατί άγαπούσε τους ανθρώπους και τ' άρνάκι, ή... Δεν ε'ν' άλήθεια αυτό, μπαμπά;

—Ναι, παιδάκι μου.

—Έκλαιγε κι' αυτός όταν τον πωτούσαν, μπαμπά;

—Έκλαιγε, παιδάκι μου, άναστεινάς...

—Κι' αυτοί οι καλοί άνθρωποι, έκλαιγαν όταν τους χτυπούσες, μπαμπά. Έτσι είπε ο Νουχίμ. Ίστερα ή Πελαγία είπε πως ο καθένας πρέπει να σηκώνει το βάρος του σταυρού του. Μά έμένα ο βαρυστικός σταυρός που έχω είναι πολύ ελαφρύς. Σήμερα, μπαμπά, που πήγες να παρουσιαστής στο στρατηγό, έβλεπες κι' εσύ το σταυρό σου, το παράσημό σου, επάνω στη στολή σου; Μά ο δικός σου εί-

Ο Ίδαν Πέτροβιτς Πανικέδου, μάς διηγήθηκε ένα θράδυ αυτήν την ιστορία:

—Μια σκοτεινή, άπαισία νύχτα, γύριζα να κοιμηθώ από το σπίτι ενός φίλου μου, στο οποίο καθήσαμε ίσως μετά τα μεσάνυχτα, προσκαλώντας μ' ένα μέντιουμ διάφορα πνεύματα.

Έκαθίμουν στη Μόσχα προς το μέρος του Άρσάμ, που ήταν πολύ έρμηκό την εποχή εκείνη.

Συλλογίζομουν στο δρόμο εκείνα τα ήπια μου είχε πει πολύ λίγες ώρες το πνεύμα του Σπινόζα:

—Ο θείος σου βρίσκεται στο τέλος του!

—Πότε θά πεθάνω; ρώτησα διά του μέντιουμ το πνεύμα.

—Απόψε! άπάντησε το πνεύμα.

Έπληθα την έρώτησι και το πνεύμα έάνηπε:

—Απόψε!

Δεν πιστεύω στον πνευματισμό. Έν τούτοις ή ιδέα του θανάτου μου κάνει φοικαλιά έντύπωσι.

—Θά πεθάνω απόψε, σκεφτόμουν, και ή σκέψι αυτή με βασάνιζε.

Εμια άνθρωπος, ψύχραιμος κι' έμως φοβόμουν να έπιστρέψω μόνος στο σπίτι μου. Ο φόβος μεγάλωσε την ώρα που άπέβαινα τις σκάλες του σπιτιού μου.

—Ανοιξα τέλος το δωμάτιό μου και μπήκα μέσα κάνοντας ψεύτικο θάρρος.

Έβω βούιζε ο άνεμος, έτρεξαν τα παράθυρα, έπικρατούσε βαλή σκοτάδι κι' έκανε φοβερό κρύο. Άναφα ένα σπέρτο. Το φως του τρεμόβουε.

Είδα τότε κάτι φοικαλέον!

Σε μια γωνία του δωματίου μου—άχ! γιατί να μην έβδυνε το σπέρτο πών ιδώ το τρομερό θέαμα—θρυσκόταν ένα φέρετρο, μια κάσσα μέσου άνοστήματος, άκριβώς του άνατήματός μου.

Δεν έπέμεινα να θεβαινω περιττότερο. Ήταν ένα φέρετρο για έναν άνθρωπο του άναστήματος μου.

Ναι!...

Έβγαλα μια κραυγή φρίκης και έσκούφωτος, χωρίς γούνα, πετάχτηκα έξω, κατεβαίνοντας πάντε-πάντε τα σκαλιά και δεν στάθηκα παρά στην αυλήθουρα.

—Έβρεχε... Έκανε φοβερό κρύο...

—Έτρεμα σόνκομος...

Τι να κάνω;

—Αν οι τοίχοι του δωματίου μου έ-

νε κόκκινοι, ενώ ο δικός μου είχε κίτρινος, χρυσός. Γιατί, μπαμπά, ο δικός σου είναι κόκκινος; Μήπως είναι το αίμα του Χριστού αυτό;

Ο μπαμπάς την κίτταζε με μάτι άρθάνοιχτα, γεμάτα τρόμο. (Ολόκληρο το κορμί του έτρεμε και τα μέλη του ήσαν σηκωμένα επάνω στο κορμί του.

—Είνας... παιδί μου... αίμα ανθρώπινου... τραβίσε με μια φωνή πνιγμένη.

—Μά είναι πολύ ελαφρύς κι' ο δικός σου σταυρός, μπαμπά. Έγώ τον έπιασα στα χέρια μου.

—Δεν νοιώθεις, εσύ, παιδάκι μου, τον όγκο του, μ' εγώ... ή, πόσο τον ποφέρω... ή, πόσο ύποφέρω από το βάρος του.

—Μπαμπά!... Κλαίς, χρυσό μου, μπαμπά; Τι σε πονεί;...

—Η καρδιά μου, παιδί μου!...

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΟΦ

Η ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΤΑ ΦΕΡΕΤΡΑ

περταν άπάνω μου, αν έβρισκα μέσα στο δωμάτιό μου ένα λυσσασμένο σκύλο, ένα δολοφόνο, θά ήπληξε για ή' αυτά μια φυσική εξέγερσις.

—Αλλά μια κάσσα νεκρού;

Νά ήταν προειδοποίησις για το θάνατό μου; Νά ήταν άδεια ή ή να περσίεζε και κανένα πτώμα; Νά είχε γίνει λάθος;

—Ισως πέθανε εκεί κοντά κανείς, σκεφτόμουν και κατά λάθος άφηναν την κάσσα στο σπίτι μου. Άλλά ποιος την έβαλε μέσα στο δωμάτιό μου; Έγώ βρήκα κλειστή την πόρτα και το κλειδί τοποθετημένο στη θέσι του, εκεί όπου εγώ και ή σπιτονοικοκυρά μου μόνο το ξέραμε.

Μήπως όμως άπεκλείετο και ή ιδέα του έγκλήματος; Πιθανόν να είχαν σκοτώσει κανέναν και τον έποθετσαν στο δωμάτιό μου για να μ' ένοχοποιήσουν!

Είπα τότε κάτι φοικαλέον!

Σε μια γωνία του δωματίου μου—άχ! γιατί να μην έβδυνε το σπέρτο πών ιδώ το τρομερό θέαμα—θρυσκόταν ένα φέρετρο, μια κάσσα μέσου άνοστήματος, άκριβώς του άνατήματός μου.

Δεν έπέμεινα να θεβαινω περιττότερο. Ήταν ένα φέρετρο για έναν άνθρωπο του άναστήματος μου.

Ναι!...

Έβγαλα μια κραυγή φρίκης και έσκούφωτος, χωρίς γούνα, πετάχτηκα έξω, κατεβαίνοντας πάντε-πάντε τα σκαλιά και δεν στάθηκα παρά στην αυλήθουρα.

—Έβρεχε... Έκανε φοβερό κρύο...

—Έτρεμα σόνκομος...

Τι να κάνω;

—Αν οι τοίχοι του δωματίου μου έ-

νε κόκκινοι, ενώ ο δικός μου είχε κίτρινος, χρυσός. Γιατί, μπαμπά, ο δικός σου είναι κόκκινος; Μήπως είναι το αίμα του Χριστού αυτό;

Ο μπαμπάς την κίτταζε με μάτι άρθάνοιχτα, γεμάτα τρόμο. (Ολόκληρο το κορμί του έτρεμε και τα μέλη του ήσαν σηκωμένα επάνω στο κορμί του.

—Είνας... παιδί μου... αίμα ανθρώπινου... τραβίσε με μια φωνή πνιγμένη.

—Μά είναι πολύ ελαφρύς κι' ο δικός σου σταυρός, μπαμπά. Έγώ τον έπιασα στα χέρια μου.

—Δεν νοιώθεις, εσύ, παιδάκι μου, τον όγκο του, μ' εγώ... ή, πόσο τον ποφέρω... ή, πόσο ύποφέρω από το βάρος του.

—Μπαμπά!... Κλαίς, χρυσό μου, μπαμπά; Τι σε πονεί;...

—Η καρδιά μου, παιδί μου!...

Έπληρα το κλειδί και άνοιξα. Έπεσα πάνω σ' έναν καναπέ, χωρίς ν' άναψω φώς. Όταν συνήλθα λιγάκι, άναψα ένα σπέρτο για να βρω τη λάμπα. Και τότε... Δεν ήταν φωνή έκαίνο που βγήκε από το στήθος μου. Ήταν κραυγή, ήταν εύρησκα κόλαση έμμένου! Έπληθσα έξω κι' έφυγα τρέχοντας στο δρόμο σαν τρελλός.

Μια κάσσα, μια έλλη κάσσα, ένα άλλο φέρετρο, μαύρο, φριχτό, άπαισιο, άνατριχιαστικό, θρυσκότα, τοποθετημένο και στο δωμάτιό του φίλου μου Ούπακέο!...

—Έτρεχα, ενώ συγχρόνως σκεφτόμουν: Θά είχε παραισθήσεις, όφθαλμοπατίες... (Οκ' αυτά άσφαλώς είναι άποτέλεσμα της έλκενής εκείνης προφητείας του πνεύματος του Σπινόζα. Ώρισμένως έθώλωσε ο νους μου, έρεθίστηκαν τα νεύρα μου και έπαθα άπό παραισθήσεις, άπό φερετρομανία...

—Πρέπει να την άνοίξουμε! έπρόθεσε ο θυρωρός.

—Ναι!... είπαμε όλοι.

Μά κανείς δεν τολμούσε να την άνοίξει. Τέλος ένας γείτονας περίτομος πάντοτε, προχώρησε και την άνοίξε...

Βρήκαμε μέσα ένα γράμμα. Άπευθυνόταν προς το φίλο μου το γράσο κι' έγραφε:

«Φίλιππε Παγκοστόφ,

«Ο παθερός μου είναι δουτηγμένος στα χρέη και αύριο ή μεθαύριο θά ένεργηθή κατάσχες στο φερετροποιείο του. Για να σώσουμε μέρος της περιουσίας του σκεφθήκαμε να κρύψουμε τα βαρυντότερα φέρετρα του στα σπείτια των φίλων μας. Σου άναψα ένα. Κρύψε το κάπου και νάσαι βέβαιος ότι μετά δυό-τρεις μέρες θάρω να το πάρω. Άφηκα από ένα φέρετρο και στα σπείτια των πών στενών μας φίλων.

Σε φίλω

Ίδαν Σελουστέν.

—Έπειτα από την ιστορία αυτή έγινα τακτικός πελάτης ενός νευρολόγου. Τα νεύρα μου είχαν προσβληθεί φριχτά.

Ο παθερός του φίλου μας σώθηκε τότε κι' έχει ακόμα το φερετροποιείο του. Πάλε έως ή ύπόθεσις του δεν πηγαίνουν καλά και φοβόμυι κάθε θράδυ μήπως βρω πάλι καμμία κάσσα στο δωμάτιό μου. Ο Θεός να φυλάξει!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικόλ. Β. Δαμασκός, Δεωφόρος ΆΔεάνδρας 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άσκησι άποθέσεις παρ' άπασι τοίς εν Άθήναις Δικαστήρισι. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά άποθέσεις. Άραι γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

—Μα εσύ είσαι μικρό, αγάπη μου, και γι' αυτό κλαίς, άμα πονείς. Οι

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

Καθώς μας πληροφορούν τα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, ή κομψές κυρίες, ή όποιες περνούν τον χειμώνα στην Κωνσταντινούπολη, ή στην Αθήνα, ή στην Κίεβο, να φορούν κοστούμια και καπέλλα ανοιξιάτικα.

—Επειδή δε πάντοτε από την Κωνσταντινούπολη λανθάνει η ανοιξιάτικη Μόδα, έτσι είνε βέβαιο, ότι την άνοιξη θα φορέσουμε φορέματα ή μαντλάκια με αυτά που φορούσαν τότε στην Νίκαια και στις Κάννες.

—Θα φορέσουμε, δηλαδή, χαριτωμένα φορεματάκια από τζέρσεϊ, από σερικό και από ύφασμα βαμβάκι, και από χρυσά μεταξωτά, καθώς και από ένα νέο βελούδο, που θα μπορούμε να το πλένουμε...

—Τ' ανοιξιάτικα επανωφόρια, θ' είνε αυθαίρετα, γκριζα, απλά, καφέ ή μπλε-μαρέν, κάτω δε απ' αυτά θα φορέσουμε φορέματα με πολύ γλυκά κι' απλά χρώματα, παστέλ, που πάντων κίτρινα, πολύ ανοιχτά.

—Θα φορέσουν άρκετά ακόμα και τα υπέλα, τ' ανοιχτά παλάνια, τα ρόζ και τα μπλε-μωβ.

—Θα ιδούμε κατά την άνοιξη και άρκετους συνδυασμούς χρωμάτων, που πάντων ρόζ και μπλε, και άσπρου και μαύρου.

—Πάντως, τα όλομυρα φορέματα, θα θεωρούνται πάντα πολύ άσπι-γιέν, καθώς και τα μαύρα καπέλλα.

—Τα περισσότερα κορσάζα, θ' έχουν μανίκια κοντά και ίσια, και θ' έχουν φουσκωτά, ή πως συνηθίζονται τώρα, τα πιο μακριά δε απ' αυτά θ' ανοίγουν μολις μέχρι του αγκώνα.

—Επίσης πολλά κορσάζα θ' είνε ντυμένα από τον ένα ώμο, ως τον άλλον, ή διαγωνίως, από δεξιά προς τα αριστερά, και θ' ανοίγουν φαρδιά και κομψά. Τό ανοίγματα του λαιμού θ' γίνονται έμπρός λιγότερο από πίσω. Η γραμμή της τάμης, θ' είνε λίγο πιο χαμηλά πίσω και λίγο πιο υψηλά έμπρός.

—Η άνοιξη αυτή θ' παρατηρείται και στην φούστα. Τα φορέματα από λεπτό που πάντων ύφασμα, θ' είνε ασύμμετρα κάτω.

—Όστος τα κοστούμια από, θ' έχουν πάντα φούστες συμμετρικές.

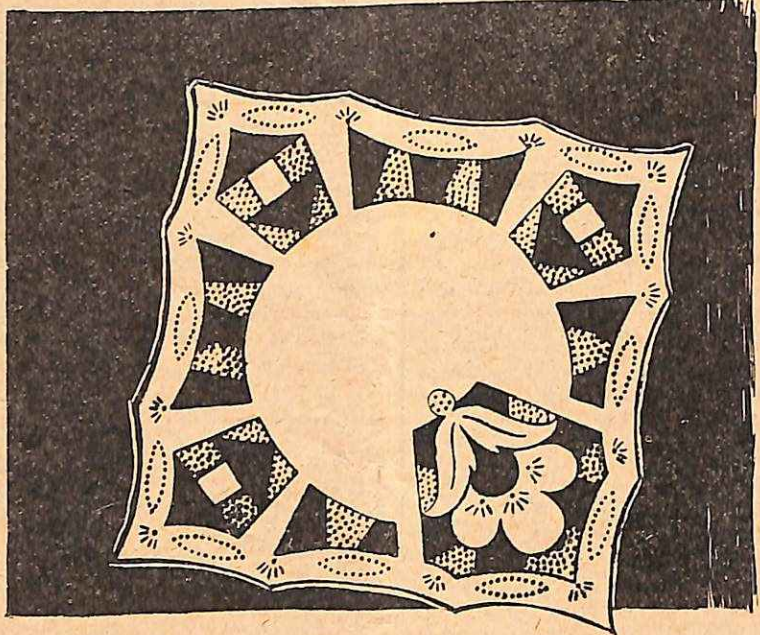
—Θα είνε πολύ της μόδας, τόσο τα απλά ύφασματα, όσο και τα έμπαιμένα με λεπτά και όμοια σχέδια.

—Θα ιδούμε, ακόμα, και πολλά σκουζέζικα, και ύφασματα με τε-ποχίονα δίχρωμα και γραμμικά.

—Για κοστούμια ταχυέθ' συνηθίζεται το λαινάκι με γραμμές ή σπινες και μαύρες, ή μπλε-μαρέν.

—Κάτω από τα ταχυέθ' από, θ' φορέσουμε σεμνέτες άσπρες, από μεταξωτό πικέ, γαρνιρισμένες με γραμμές—εσάρπες από πλατείες βελούδινες κορδέλλες, ζωηρού χρώματος, συχνά πράσινες.

—Έτσι, ή γραβάτες αυτές, θ' δίνουν μια χαριτωμένη νύστα στο

Ένα όμοιο τραπεζομαντηλάκι, με κοφτό κέντημα.

το θαυό ταχυέθ'.

—Η φούστες των βαλόνων φορε-μάτων, θ' γαρνίζονται με μακριές φούντες. Η κόπες δεν θ' γίνονται πικέ από γούνα, αλλά από στενά στρουθοκαμήλου έγκαυμένα καταλή-λως, ή από μαχαμπού, το οποίο κο-στίζει πολύ λιγότερο, ή από στενά πετεινού, ακόμα και κότας!...

—Η γαρνιτούρα αυτές θ' προσπα-ζώνται επάνω σε φόντο τούλινο, ή σε μουσελίνα.

—Την άνοιξη θ' φορέσουμε, βέ-βαια, και φέθινα καπέλλα, αλλά θ' ιδούμε και πολλά καπέλλα από ύ-φασμα, που πάντων από γκρι-γκριζα, κι' από πλατείες κορδέλλες από σι-τέν ή πικέ.

—Πολλά καπέλλα από ύφασμα, θ' είνε ντυμένα στο ένα πλάι.

—Άλλα, πάλι, καπέλλα, θ' ε-χουν από γκριζα ή από το πρόσωπο, κι' έτσι θ' είνε από μια ελαφρά σκιά στα μάτια, πολύ κομψοειδής.

—Προς το παρόν, θ' φορέσουμε α-κόμα καπέλλα άσπρη με το άπαι-στο.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έσωτερικο δι' εν έτος Δρχ. 200 Έσωτερικο Δολάρια 6

Έσότημος 100 Αμερικής 6

και δι' έτην την Άφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησι συνδρομή Σελίνια 30.

Τιμή έκαστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Άμερική Mr D. Stroumbos 602 W. 187 th Str (Apt. 41) New

York city, εν Αγγλίω και Βελγικόν Κογκό έτησι συνδρομή Σελίνια 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και εν Βελγικόν Κογκό δι' ο. Γεώργ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ εν ΑΜΕΡΙΚΗ δι' την κατά φύλλον πώλησιν

της «Οικογενείας»: ATHENS NEWS AGENCY, 808-810 WEST

58TH STREET, NEW YORK CITY, όπου δέον ν' απευθύνονται

οι ενδιαφερόμενοι.

και ή καμέλιες, είνε πολύ ντεντέ-κρί.

—Τό γκριζό χρώμα, το οποίο είνε χλωμό εγκαταλείβει για κάμποσο και-ρό, είνε πολύ της μόδας πάλι, τώρα τελευταία.

—Η κομψή Παρισινή φορούν έ-πανωφόρια, μπλουζες, φορέματα και ταχυέθ' γκριζα, και συχνά γαρνι-ρισμένα με γκριζα και ως γαρνιτούρα σε μπλε-μαρέν, ή σε κόκκινα φορέ-ματα.

—Για το πρωί, είνε πολύ κατά-ληλα, φορέματα, απλά, από λαινά ή γκριζο, χνουδωτά, σταυρωτά έμπρός, και γαρνιρισμένα με μια γραβάτα, από γούνα πτι-γκριζα. Τα μανίκια των φορεμάτων αυτών είνε φουσκωτά έ-πάνω από τον καρπό του χεριού, και ή φούστα γίνεται απλή, ελαφρώς αν-φόρη στα πλάγια.

—Όσο κι' αν είνε της μόδας τα διάφορα χρώματα, ένα μαύρο φόρεμα είνε πάντα απαραίτητο για μια κυ-ρία.

—Τα νέα μαύρα φορέματα, γαρνι-ζονται με άξυρο, πλατεία ως αν-τε, έπάνω σε φόντο ανοιχτόχρωμο.

—Συχνά, τα μανίκια των μαύρων φορεμάτων, όταν δεν θ' είνε κομμέ-να σ' ένα κομμάτι με την μπλουζα, θ' προσκομίζονται στο κορσάκι με πλατεία άξυρο.

—Φορέματα μαύρα απογευματι-νά, θ' γαρνίζονται και με εσάρπες χρωματιστές, και από πάντων πορτο-καλλίες, ή όποιες θ' περιβάλλουν τον λαιμό, και θ' δένονται πίσω στην ζώνη, ή όποια θ' είνε, επίσης, από πορτοκαλλί μετάξι.

—Τό κίτρινο και το πορτοκαλλί, όχι μόνο θ' θριαμβεύσουν την άνοι-ξη, αλλά και συνηθίζονται και ως γαρνιτούρα, και στα φορέματα που φορούμε τώρα.

—Μη ξεχνάτε, ότι και το κόκκινο είνε πάντα πολύ αν-δόγη, τόσο για όλοκληρα φορέματα, όσο και για γαρ-νιτούρες.

—Ένα χαριτωμένο φορεματάκι, από λαινά μαύρο, μοντέλο του Πα-ρισινού οίκου Πακνέ, έχει φούστα έ-λαφρώς αν-φόρη, στα πλάγια, και κορσάκι εφαρμοστό στην τάμνη, με μια ζώνη πλατεία, από λαινά.

—Άλλα το κορσάκι σχηματίζει δύο ρεδέρ, ντυμπλισμένα με κόκ-κινο λαινά, ή βελούδο, το οποίο ά-νοιγουν επάνω σ' ένα ζιζέ από άσπρη σαντέλλα. Δύο γαρύφαλλα από κόκ-κινο μετάξι είνε προσκομμένα στο κάτω μέρος των ρεδέρ.

—Κομψή και μπουτονιέρες, έπι-τρέπουν στα ρεδέρ να κλείνουν, κι' έτσι μπορούμε, όταν θέλουμε, να δι-νουμε διαφορετική όψη στο κορσάκι.

—Υπάρχουν πολλά και διάφορα λαινά, άλλα χονδρά κι' εργασμένα, άλλα πάλι ελαφρά, ή πως το κορσά-κι και το βουάλ.

—Από τα χονδρά λαινά γίνονται επανωφόρια και κοστούμια-σπόρ, και από τα λεπτά χαριτωμένα φορεμα-τάκια απογευματινά, ακόμα και θρα-δυνά.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είνε να προμηθευθίτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είνε ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άρι-στουργηματικά, τα όποια έχουν μεταφρασθεί εις όλας τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύ-ρια αντίτυπων και που μόνον το όνομα των συγγραφέων των αποτελεί έγγυον περι της αξίας των.

Ίδου ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΘΕΒΑΛ	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΥ- ΛΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ
(Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80).	(Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειά-ζεται άλλη σύστασις εις όσους δεν τον έχουν διαβάσει, παρά να ερωτήσουν έναν που να τον έδιάβασεν όταν έδημοσιεύθη εις το «Μπουκέ-το». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα έπι-τυχίαν εξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθη-σαν ως τώρα στην Ελλάδα.	(Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είνε και οι «Περίπετειαί του Πύμ», οι όποια έχουν μεταφρασθεί εις όλας τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξείδι στον Νότιον Πό-λον, από των τραγικών μυθιστορίων του όποιου παλαιού σκληρόν άγώνα οι ήρωες του ρομάν-τζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειώτερων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ
(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ-διάς» περιγράφεται ένα τρυφερότατο ειδύ-λλιον μεταξύ μιας κόρης και του εξαδέλφου της, με βασανιστήν των δύο αυτών άγνων έραστών τον σκληρόν και αφαντάστος φιλάργυρον πα-τέρα της κόρης.	(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφιγξ των Παγών» είνε το άριστούρ-γημα του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξείδιων 'Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομα-κτικόν, λιλύπλοκον, κρατεί άρ' άρχής μέχρι τέλους αδιάπτωτον το ενδιαφέρον του άνα-γνώστου.	(Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αισθηματικώτατον μυθιστορημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γκρεβίλ, εκπνύσεται μέσα στους κόλπους των ευγενών της Ρωσίας, των όποιων μ' έξαιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ
(Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Παραεργώτατον και τρομακτικώτατον μυθι-στορημα, το όποιον κρατεί άρ' άρχής μέχρι τέ-λους εις συνεχή άγωνίαν τον άναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και το μυστηριώ-δες, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφωτί-ζεται.	(Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είνε ή μεγαλειότερα συγγρα-φεύς του αιώνος μας και έχει βραβευθεί με το Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύ-ναται να έγγυηθι διά την «Κόρην του Μεγά-λου Βάλτου», ή όποια είνε άληθής άριστούρ-γημα.	(Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτη» είνε το άριστούργημα της ρομαντικής τέχνης, γραμμένο από τον άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοιτη-τών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχεις των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	
Ένα μικρό Άθηναϊκό μυθιστορημα, γραμμένο μ' έξαιρετική τέ-χνη και χάρι, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	(Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Σημαντικό μυθιστορημα το άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνη, το όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή ευχάριστη πλοκή του και το βαθύ του αίσθημα.	

Εκτός των άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης, υπάρχουν και πωλούνται εις τα Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι όποιοι πωλούνται ο μόν πρώτος προς δραχμάς 1000, οι δε λοιποί προς δραχμάς 350 διά το Έ-σωτερικόν και μία λίρα Άγγλίας διά το Έξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είνε όλοκληρης βιβλιοθήκη, ή εκλεκτικότης της όποιας είνε έξαιρετική. Είς έκαστον τόμον περιέχονται υπερπεντακόσια διηγήματα και έκατοντάδες ποιημάτων, άνεκδότων, κωμωδιών, ποιημάτων, περιέργων και υπερχίλια εικόνες, χρωματιστά και μη.

Είς τόν πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τα μυθιστορήματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβολογυ-ναίκα», «Τό Έμμερολόγιο της Έβας», «Δύο καρδιές που αγαπήθηκαν» και το δράμα του Μαιτρελινγκ «Η πριγκίπισσα Μαλλαινί».

Είς τόν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του «Εξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούμιας που ζωντάνεψε».

Είς τόν τρίτον ή συνέχεια του «Εξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούμιας που ζωντάνεψε», «Η καινούργια άγάπη και παληά», «Τα Άπομνημονεύματα του Γαβριηλίδου», «Τα Άνεκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και το μυθιστορημα του κ. Ξενοπούλου «Πιστή στον Έρωτα».

Είς τόν τέτατον τόμον ο «Μπαλασόν», «Η τελευταία έπιστολή του 'Ιακώβου 'Ορτις», «Μέσα στα βάθη της νύ-χτας» και «Τα φιλολογικά Άπομνημονεύματα του Παύλου Νιρβάν».

Επίσης πωλούνται εις τα Γραφεία μας 25 έκαστον, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών. Όσοι θέλουν όλοκληρον την σειράν των Έμμερολογίων τούς γίνεται έκπτώσις 30 ο)ο.

Όμοίως εις τα Γραφεία μας πωλούνται και οι προηγούμενοι τόμοι του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οι όποιοι πωλούν-ται ο μόν Α' τόμος άντι δραχ. 400, οι δε λοιποί προς δραχ. 350 έκαστος. Διά το Έξωτερικόν μία λίρα Άγγλίας έκαστος.

Όλοι οι άνωτέρω έκδόσεις μας εδρίσκονται παρά τήν Εν. Αντιπροσώπου μας Αιγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφείον μας Άλεξανδρείας 12 όδός Σέχ Σολιμάν Πασά) και πωλούνται εις τας άναφερομένας τιμάς. Άποστέλλονται δε εις όλας τας πόλεις της Αιγύπτου και Σουδάν πλέον ταχυδρομικών έξόδων έναντι πληρωμής κατά την παραλαβήν.

MODEL 92 (8 λυχνιών).

ΑΤΓΩΤΕΡ KENT ΡΑΔΙΟ

Τὸ συμφέρον σας εἶναι νὰ ἔχετε τὸ καλλίτερο...

Πρὶν ἀγοράστε, ἰδέτε, ἀκούστε ἓνα

ΑΤΓΩΤΕΡ KENT

ATWATER KENT MFG CO. PHIL. PA

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΡΑΔΙΟ ΕΛΛΕΝΙΚ ΚΟΜΠΑΝΥ

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 (ΤΗΛ. 24-311)

ΑΘΗΝΑΙ

MODEL 812 (12 λυχνίας — 2 ηλεκτροδυναμικά μεγάφωνα)